

ဝတ္ထုထွန်းတပေ

ဣန္ဒြေ

တစ္ဆေလျား

ဂန္ထီရသန်းကြယ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

BURMESE
CLASSIC
.com

၂၀၁၄-ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်၊ ဇန်နဝါရီလ
အုပ်ရေ ၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀၀/

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ခင်မာချို(ပန်းဝေဝေစာပေ)၊
အမှတ်(၃၆၀) ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
ဒေါ်အေးအေးကြူ(၀၅၆၄၄)၊
မိုးဝင်းပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၂၂ သိမ်ကြီးလမ်း၊
ကြည့်မြင်တိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တြိသင်္ခတံ

တစ္ဆေဈေး

ဂမ္ဘီရသန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည်

၈၉၅.၈၃

တြိသင်္ခတံ
တစ္ဆေဈေး/ တြိသင်္ခတံ ရန်ကုန်
ဝဏ္ဏထွန်းစာပေ၊ ၂၀၁၄
(၂၆၀) စာ၊ ၁၂.၅ x ၁၈.၃ စင်တီ
တစ္ဆေဈေး

ဒဿနလက်ဆောင်

ကမ္ဘာကြီးအား. . . .
အစဉ်မပြတ် လှည့်လည်သွားလာစေသောအရာမှာ
အင်အားကြီးသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှလွဲပြီး
အခြားမရှိပါချေ. . . .။

မေတ္တာတရားသည်
အချစ်၏နယ်နိမိတ်အကျယ်အဝန်း
တိုးတက်ကောင်းမွန်အောင်
ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ရှိသည်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာမရှိသောနေရာသည်
စည်းစိမ်ချမ်းသာပြည့်ဝသော်လည်း
စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့်ပျော်ရွှင်မှုကို
ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ပေ. . . .။

ဒဿနလက်ဆောင်

အလုပ်လုပ်သောအခါ စက်ရုပ်လို မလုပ်သင့်ပေ။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုလည်း
ကျောက်ရုပ်လို မဆက်ဆံသင့်ပေ။
တာဝန်သိခြင်းနှင့်
တန်ဖိုးထားခြင်းသည် နှစ်ခုစလုံးအတွက်
အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်ပါတယ်။

အလုပ်လုပ်နေစဉ်
နာရီနှင့်ပြက္ခဒိန်ကို မကြာခဏကြည့်နေလျှင်
အလုပ်ထဲမှာ အာရုံမရှိတော့သည်မှာ
အသေအချာဖြစ်သည်။

အလုပ်ကိုနည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် ပိုလုပ်ပါ။
ပေးထားသောတာဝန်ကို နည်းနည်းပိုလုပ်ပါ။
တန်ဖိုးဖြတ်ထားသည်ထက်
ဗိုကောင်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်လျှင်
အောင်မြင်ခြင်းရဲ့ပထမနင်းကွက် ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။

ဒဿနလက်ဆောင်

ပုရွတ်ဆိတ်တစ်ကောင်အတွက်
ဆန်တစ်စေ့ရဖို့ထက်
ကမ္ဘာကြီးဘယ်လောက်ကြီးသည်ဆိုသည်က
ပို၍ အရေးကြီးမည်မဟုတ်ပါချေ . . . . ။

ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်သည်
ခွန်အားနည်းပါးကြောက်တတ်သူများကြားမှ
စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူကို
ရွေးထုတ်ပေးလေ့ရှိပါတယ် . . . . ။

လူတစ်ယောက်၏ဘဝအဆင့်အတန်းဟူသည်
သူ၏အလုပ်ပေါ်တွင်
ထားရှိသောစိတ်ဓာတ်အပေါ်၌သာ
တည်ရှိနေပေသည်။

ဒဿနလက်ဆောင်

ဆင်းရဲခြင်းအတွက်
ထောင်ထဲသွားကြည့်စရာမလိုပေ။
သေခြင်းတရားအတွက်လည်း
သုသာန်မြေသို့သွားကြည့်ရန် မလိုပါချေ။

သင့်နံဘေး၌ အဆင်သင့်ရှိနေသော်လည်း
သင်မမြင်နိုင်သောအရာနှစ်ခုရှိသည်။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့်
သေခြင်းတရားပင် ဖြစ်ပါသည်။

တောထဲမှ မျောက်များလာစေလိုလျှင် . . . .
တောစပ်၌ မီးပုံတစ်ခုဖိုပေးရတယ်။
သို့သော် မီးတောက်လာစေရန်
ထင်းချောင်းကို ဘယ်လိုအသုံးချရပုံတော့
မျောက်များ မသိပါစေနှင့် . . . . ။

ဤဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သောအခန်းများ

- အခန်း(၀) ပါလီမန်အမတ်တစ်ဦး သေဆုံးခြင်း
- အခန်း(၂) အမှန်တရားဘက်မှ ရပ်တည်မည့်သူ
- အခန်း(၃) ဂေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် သဲလွန်စ
- အခန်း(၄) ထထိုင်လာသည့် အလောင်း
- အခန်း(၅) လောင်မီးကျစေသည့် နဂါးအဆိပ်
- အခန်း(၆) နတ်ဘုရားကျောင်းမှ သဲလွန်စ
- အခန်း(၇) နတ်ဆရာနှင့် တစ္ဆေ့ဈေး
- အခန်း(၈) ဖုံးကွယ်မရသော သံယောဇဉ်
- အခန်း(၉) ဒိဗ္ဗစက္ခုကာလနှင့် တွေ့ခြင်း
- အခန်း(၁၀) လောင်မီးကျလျက် မှုခစက်
- အခန်း(၁၁) သဲလွန်စများနောက်
ခြေရာကောက်လေသော်
- အခန်း(၁၂) ခင်မေကြူနှင့် သေမင်းကျော့ကွင်း
- အခန်း(၁၃) ရွှေလီမြစ်မှ တစ္ဆေ့ဈေးရှိသောနေရာ
- အခန်း(၁၄) ပဏ္ဏဝနှင့် တစ္ဆေ့ဈေး
- အခန်း(၁၅) သစ္စာဖြင့်ရသော အဆိပ်ရေ
- အခန်း(၁၆) အဓိပ္ပာယ်အရှိဆုံး အပြုံးများ

အခန်း(၁)

ပါလီမန်အမတ်တစ်ဦးသေဆုံးခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ရန်ကုန်မြို့အရှေ့ပိုင်းမြို့နယ်ထဲတွင် ပါဝင်သောရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရှေ့နောက်တံခါးများ အလုံပိတ်ထားသောဗီရိုလှည်းတစ်စင်းဝင်လာလေသည်။

ထိုလှည်းဝင်လာသောလမ်းမှာ ရှေးအခါက'ကျုံးလမ်း' ဟု ခေါ်ကြပြီး ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့များ လက်အောက်သို့ရောက်သော အခါ ကရစ်လမ်း(Creck Street) (ယခုအခေါ် ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း)အတွင်းသို့ဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်များ သိမ်းပိုက်အုပ်စိုးထားစဉ်ကတည်းက ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ လူနေအိမ်ခြေထူထပ်မှုမရှိလှပဲ ရှေးဟောင်း

ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသောတိုက်ကြီးများသာရှိကြလေသည်။

အတွင်းဝန်ရုံးကြီးနှင့်နီးသောနေရာဖြစ်သောကြောင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ နေထိုင်ကြသူများမှာ အစိုးရအမှုထမ်းတို့သာများလေသည်။

ပါလီမန်ခေတ်ရောက်ပြန်တော့ ပါလီမန်အမတ်အများစုနေထိုင်ကြသောရပ်ကွက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလမ်းတစ်လျှောက်တွင် အင်္ဂလိပ်ခေတ်လက်ရာပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသောနှစ်ထပ်တိုက်၊ သုံးထပ်တိုက်ကြီးများဖြစ်ကာ အဝါနုရောင်၊ အစိမ်းရင့်ရောင်၊ နီညိုရောင်စသောဆေးရောင်အမျိုးမျိုးသုတ်ထားကြရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ရောင်စုံပန်းဆီကားတစ်ချပ်နှင့်ပင် တူလှပေသည်။

ကရစ်လမ်း၏အားသာချက်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း(ယခင်အခေါ် မောင်ဂိုမာရီလမ်း)တောင်ဘက်တစ်လျှောက်ရောက်သောအခါ လမ်းကျယ်ဖြစ်သွားလေသည်။

ရှေ့ဘက်မျက်နှာစာတွင် ကျောင်းများရှိခြင်း၊ ရေမြောင်းများရှိသောကြောင့် မျက်နှာစာရှင်းသောလမ်းတစ်လမ်းဖြစ်သည်ဆိုက မမှားပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း ထိုလမ်းအတွင်းရှိ တိုက်များတွင်နေထိုင်ကြသူအများစုမှာ ငွေကြေးချမ်းသာသူများနှင့်ပါလီမန်အမတ်များ၊ အရာထမ်း၊ အမှုထမ်းများဖြစ်ကြလေသည်။

ရေကျော်၊ ကြက်တန်း၊ မောင်ဂိုမာရီလမ်းတစ်ဝိုက်နှင့် ဆက်စပ်မှုရှိသောနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လူစည်ကားမှုများသော်လည်း ကမ်းနားလမ်းဘက်နှင့်ပိုနီးသောအခါ လူနေအိမ်ခြေကျသွားပြီး အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်မှုများလေသည်။

ရှေ့ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်ခုမသာညနေပိုင်းအချိန်လောက်တွင် ကရစ်လမ်း၏အရှေ့ပိုင်းဘက်သို့တံခါးများ အလုပ်ပိတ်ထားသောဗီရိုလှည်းတစ်စီးမောင်းဝင်လာလေသည်။

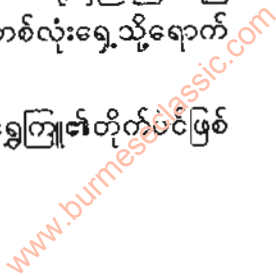
ဗီရိုလှည်းမှာ မင်္ဂလာရှိသောလှမ်းတော့မဟုတ်ပေ။ အသုဘတင်သောဗီရိုလှည်းမျိုးသာ ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် လှည်းဝင်ရိုးမြည်သံက သာယာနာပျော်စွယ်မရှိလှဘဲ 'တကျိကျိ၊ တအီအီ' နှင့်နားမချမ်းသာစရာအသံမျိုးထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ထိုလှည်းမြည်သံကြားသောကြောင့် အချို့တိုက်များမှပြတင်းပေါက်တံခါးဟပြီး ကြည့်သည်။

အသုဘတင်သောလှည်းဖြစ်မှန်းသိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကိုချက်ချင်း ပြန်ပိတ်လိုက်ကြလေသည်။

တကျိကျိနှင့် လမ်းထဲသို့ဝင်လာသောဗီရိုလှည်းကြီးသည် တရစ်လမ်းတစ်နေရာရှိ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ရပ်တန့်သွားသည်။

ထိုအိမ်မှာ ပါလီမန်အမတ်ဦးရွှေကြူ၏တိုက်ပင်ဖြစ်

သည်။

လှည်းမောင်းလာသူက လက်ထဲမှာကိုင်ထားသောစာ
ရွက်နှင့်အိမ်တံခါးပေါက်၌ ရေးသားသောဆိုင်းဘုတ်ပြားကိုတိုက်
ကြည့်ကာ သေချာတော့မှ ဗီရိုလှည်းပေါ်မှဆင်းလေသည်။

အိမ်တံခါးအနီးသို့လျှောက်သွားပြီး တံခါးပေါက်ဝ၌
ချိတ်ဆွဲထားသောဆိုင်းဘုတ်ပြားကိုနောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်
ပြန်သည်။

ဆိုင်းဘုတ်မှာကြေးပြားဖြင့် ဖောင်းကြွပြုလုပ်ထားခြင်း
ဖြစ်ပြီး ရေးထားသောစာလုံးများမှာ . . . .

ဦးရွှေကြူ
ပါလီမန်အမတ်

အမှတ်(----)ကရစ်လမ်း၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်မြို့----။

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။
ဟောင်းခွမ်းသောအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား

သောသူဘရာဇာက တံခါးကိုခေါက်လိုက်သည်။
စောစောက ဗီရိုလှည်းသံကြားသဖြင့် တံခါးပေါက်ကိုဟ

ကြည့်ပြီး အသုဘတင်သောဗီရိုလှည်းဖြစ်မှန်းသိသည်နှင့် ချက်

ချင်း တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်သောအိမ်သူအိမ်သားများမှာ မရှေးမ
နှောင်းမှာပင် တံခါးခေါက်သံကြားရသဖြင့် များစွာ ထိတ်လန့်တုန်

လှုပ်သွားကြလေသည်။

သမီးဖြစ်သူက မိခင်မျက်နှာကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်
လိုက်လေသည်။

“နင့်အဖေပြန်လာပြီလားမှမသိတာ . . . တံခါးသွားဖွင့်
ပေးလိုက်လေ”

“အဖေ . . . ဒီအချိန်လောက်နဲ့ပြန်မလာသေးဘူး၊
စောစောက သမီးတို့အိမ်ရှေ့မှာ အသုဘတင်တဲ့လှည်းတစ်စီး

ရပ်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်”

“အိမ်မှားတာ ဖြစ်မှာပေါ့ . . . တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်
လေ”

မိခင်ဖြစ်သူက ထပ်ပြောနေစဉ်မှာ နောက်ထပ်တံခါး
ခေါက်သံက ပေါ်ထွက်လာသည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”
ထိုတံခါးခေါက်သံမှာ ခင်မေကြူ၏နားထဲမှာ ငုံးတစ်လုံး

ပေါက်ကွဲသံကြားရသကဲ့သို့ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။
သို့သော်လည်း မိခင်ဖြစ်သူက မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကပြ

တာ စေခိုင်းသဖြင့် တံခါးရိုရာသို့လျှောက်သွားကာ ဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။

တံခါးပေါက်ဝမှာတော့ စာရွက်တစ်ရွက်ကိုင်ထားသော
အ ဝတ်အစားစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ရပ်နေသည့် သုဘရာဇာ

တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလေသည်။
“ဘာ . . . ဘာကိုစွဲရိုလို့လဲဟင်”

အသံကတုန်ကရင်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။
“ဒါ ပါလီမန်အမတ်ဦးရွှေကြူတို့အိမ် ဟုတ်ပါသလား

ဗျာ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”
“ကျုပ်တို့က တာမွေသုသာန်က သုဘရာဇာတွေပါ...
ဒီအိမ်ကို အလောင်း... .”

စကားမဆုံးသေးခင် ခင်မေကြူက အလန့်တကြားပြော
လိုက်လေသည်။

“ရှင်... ရှင်တို့အိမ်မှားနေပြီ၊ လိပ်စာမှားနေပြီထင်
တယ်... အတိတ်နိမိတ်မရှိ... .”

“မမှားပါဘူးဗျာ... ကျုပ်နာမည်တာတေလို့ ခေါ်ပါ
တယ်၊ သုဘရာဇာလုပ်လာတာလည်း ကြာပါပြီ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့စ
ကားကိုဆုံးအောင်မှန်းမထောင်ဘဲကိုး၊ ကျုပ်တို့က ဒီအိမ်ကအ
လောင်းလာယူကြတာမဟုတ်ဘူး အလောင်းလာပို့ပေးတာဗျ”

“ရှင်... ဘယ်သူ့အလောင်းလည်းဟင်”

“ဦးရွှေကြူ အလောင်း”

“ရှင်... .”

ခင်မေကြူမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားပြီးနောက်
ကြက်သေသေသကဲ့သို့ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့အိမ်က အလောင်းဟုတ်မဟုတ် ရထားထဲမှာ
လာကြည့်ကြပါ”

ဟုပြောဆိုကာ သုဘရာဇာတာတေက ပြန်လှည့်ထွက်
သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ ဒေါ်စိန်နုနှင့်ခင်မေကြူတို့သားအမိနှစ်
ယောက်ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် အိမ်ရှေ့မှာရပ်ထားသောရ
ထားရှိရာသို့သွားကြလေသည်။

သူတို့ရောက်လာတော့ သုဘရာဇာတာတေက ခေါင်း
တလားကို အပြင်ဘက်သို့ဆွဲတုတ်ပြီး အဖုံးဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“အမယ်လေး... ကိုရွှေကြူရဲ့”

ခေါင်းတလားထဲမှ အလောင်းကိုမြင်သောအခါ ဒေါ်
စိန်နုမှာ တစ်ခွန်းသာအော်နိုင်ပြီး ပုံလျက်သားလဲကျသွားလေရာ
ခင်မေကြူနှင့်အိမ်ဖော်များက အမျိုးမျိုးပြုစုပေးကြရသည်။

အတန်ကြာသောအခါ အသက်မသေသော်လည်း
ကောင်းစွာ နလံမထူနိုင်ဘဲ အိမ်ဖော်များက အိမ်ထဲသို့ပို့ခေါ်
သွားကြရလေသည်။

ခင်မေကြူမှာလည်း ခေါင်းဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ ကြည့်လိုက်
ရာ ဖခင်ဖြစ်သူအလောင်းမှန်းသိသော်လည်း သေသေချာချာ
တော့ မမြင်လိုက်ရပေ။

ထို့နောက် မိခင်ဖြစ်သူကို အိမ်ထဲရောက်အောင်ပို့ပြီးမှ
အရဲစွန့်ကာ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်ဆင်းလာသည်။

ထိုအခါ သုဘရာဇာတာတေက ခေါင်းအဖုံးကိုနောက်
ဆစ်ကြိမ် ထပ်ဖွင့်ကြပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ မျက်စိအကြည့်မလွဲနိုင်တော့ပေ။
 ခေါင်းတလားထဲ၌ သေဆုံးနေသောအလောင်းမှာ ဦး
 ရွှေကြူအလောင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။
 သို့သော်လည်း ပုံမှန်အခြေအနေမျိုးဖြင့် သေဆုံးနေ
 ခြင်းမျိုးတော့မဟုတ်ပေ။

တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းခံထားရသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ
 ဝတ်ထားသောအဝတ်အစားများမှာပင် မီးလောင်ကျွမ်းထားလေ
 သည်။ မျက်နှာနှင့်ဆံပင်များမှာလည်း မီးလောင်ထားကဲ့သို့ဖြစ်
 နေပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေလေသည်။

“ကျွန်... ကျွန်မ အဖေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေရတာလဲ
 ဟင်”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူးဗျ”

“အလောင်းကို ဒီအိမ်ကို ဘယ်သူပို့ခိုင်းလိုက်တာလဲ”

“ကုလားလူမျိုးတစ်ယောက်ပဲဗျ... သူက ဒီအိမ်ကို
 အပို့ခိုင်းလို့ ကျုပ်တို့က လာပို့ပေးရတာပဲ... ဒါခင်ဗျားတို့အိမ်
 တ အလောင်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဒီလိုဆိုရင် ခေါင်းကို ဒီအိမ်ထဲပို့ပေးထားခဲ့မယ်...
 သုသာန်ကိုရထားနဲ့ပို့ချင်ရင်တော့ ကျုပ်တို့ကိုပဲ အကြောင်းကြား
 ပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောဆိုကာ ရထားနောက်ပိုင်းမှာပါလာသူနှစ်

ယောက်နှင့်သုဘရာဇာတာတေက ဦးရွှေကြူအလောင်းထည့်
 ထားသောခေါင်းတလားကြီးကိုမနိုင်မနင်းဖြင့် သယ်မကာ အိမ်
 ထဲသို့ပို့ပေးခဲ့ကြပြီးနောက် ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

အချိန်ကလည်း ညနေပိုင်းအချိန်ရောက်နေချေပြီ။

ဒေါ်စိန်စုံတို့သားအမိခမျာ ဦးရွှေကြူရှိစဉ်က မတောင့်
 မတ မကြောင့်မကျနေနိုင်ခဲ့ကြသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ရုတ်တ
 ရက်ကြီး သေဆုံးသွားသောအခါ အားကိုးရာမဲ့သောဘဝသို့
 ရောက်ကာ ဖြေမဆည်နိုင်အောင်ဖြစ်ကြရရှာသည်။

၎င်းတို့အိမ်မှာငိုကြွေးသံများကြားသဖြင့် အိမ်နီးချင်းအ
 ချို့လည်း ရောက်လာကြပြီး သတင်းမေးကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဦးရွှေကြူနေအိမ်ရှေ့သို့ လင့်ရိုဘာကား
 တစ်စီးထိုးစိုက်ကာ ကားပေါ်မှ စုံထောက်နှင့်ပုလိပ်အချို့ဆင်း
 လာကြလေသည်။

ထိုအဖွဲ့ကို ဦးဆောင်လာသူမှာ ဗိုလ်တစ်ထောင်ဂါတ်ထဲ
 ၌ တာဝန်ကျနေသည့်စုံထောက်ကျော်စွာပင် ဖြစ်ပေသည်။

၎င်းနောက်မှ ဆားပုလင်းမြဲဒင်နှင့်ပုလိပ်သုံးယောက်တို့
 လည်း ပါလာကြလေသည်။

စုံထောက်ကျော်စွာမှာ အသက် ၃၀ ပတ်ဝန်းကျင်အ
 ရွယ်ခန့်ရှိပြီး ဖျတ်လတ်သွက်လက်သည့်အမှုထမ်းဟောင်းတစ်
 ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ရောက်လာသောအခါ မိခင်ဒေါ်စိန်စုံမှာ နေရာ

မှပင်မထိုင်တော့သဖြင့် ခင်မေကြူကိုယ်တိုင်ပင် နေရာထိုင်ခင်း ပေးကာ ဧည့်ခံရလေသည်။

“ကျွန်တော်က ဗိုလ်တထောင်ဂါတ်ထဲက စုံထောက် ကျော်စွာပါ။ . . ဒါထက် ခင်ဗျားက ဘယ်သူပါလဲ”

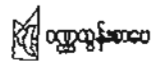
“ကျွန်မနာမည် ခင်မေကြူပါရှင်. . . အခုသေဆုံးသွား တဲ့ဦးရွှေကြူရဲ့သမီးပါ”

ခင်မေကြူကသိုသံဖြင့်ရောနေသောအသံဖြင့် ပြန်ပြော လိုက်လေသည်။

“ဒုးအားဗျာ. . . ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီသတင်းကြားရ တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း သတင်းကြားကြား ချင်း အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာကိုချက်ချင်း သွားကြတာပါပဲ၊ ဟိုရောက် သွားတဲ့အခါ အလောင်းကမရှိတော့ဘဲ အိမ်ပို့လိုက်ပြီဆိုလို့ ဒီကို လိုက်လာကြတာပါ”

“ကျွန်မအဖေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မီးလောင်သေရတာလဲ ရှင်”

“ကျွန်တော်တို့စုံစမ်းသိရသလောက်ပြောရရင်တော့ ဦး ရွှေကြူသေဆုံးရတာ အတော်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်၊ သူ အ တွင်းဝန်ရုံးကနေ အပြင်ဘက်ကိုရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ တစ် ကိုယ်လုံး မီးတောက်တွေထတောက်လာတာပါပဲ၊ မနီးမဝေးမှာ ရှိတဲ့လူတွေက သူ့ကိုအကူအညီပေးဖို့ပြေးသွားကြပေမယ့် မီး တောက်တွေက အရှိန်များလွန်းတာနဲ့အနားမကပ်နိုင်ကြတာနဲ့

အခုလိုသေရတာပါ”

စုံထောက်ကျော်စွာက သူ့စုံ စမ်းသိသမျှကို ပြန်ပြောပြ လိုက်သည်။

“ဖြစ်ရလေ. . . အဖေရယ်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး. . . ဒါ ထက် မခင်မေကြူကိုမေးချင်တာလေးတွေ မေးပါရစေ”

“ဦးရွှေကြူက ပါလီမန်အမတ်တစ်ယောက် ဟုတ်တယ် နော်”

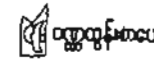
“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူ့မှာ ရန်ငြိုးရန်စရှိတယ်လို့များ သိပါသလား”

“အဖေက သူ့အလုပ်ကို အိမ်သူအိမ်သားတွေတောင် အသိပေးတာမဟုတ်တော့ ကျွန်မတို့တော့ ဘာမှမကြားမိပါဘူး၊ ပါလီမန်အမတ်ရွေးကောက်ပွဲတွေကလည်း တဖြည်းဖြည်းနီးလာ ပြီဆိုတော့ ပြိုင်ဘက်တွေကတော့ ရှိချင်ရှိမှာပါ”

“ဒါကတော့ ရှိမှာပါ. . . ကျွန်တော်သိချင်တာက တ ခြားအကြောင်းကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ရန်ငြိုးရန်စရှိမရှိ တို့သိချင်တာပါ”

“အဲဒီလိုတော့ ရှိမယ်မထင်ပါဘူး. . . အဖေကမှန် တယ်ထင်ရင် နောက်မဆုတ်တမ်း လုပ်တတ်တဲ့ဥာဠာရှိတာကလွဲ ပြီး လူဖြောင့်တစ်ဦးဆိုတော့ တခြားရန်ငြိုးရန်စတော့ ရှိမယ်မ ထင်ပါဘူး”

“ဒါထက် သေတာက အတွင်းဝန်ရုံးဝန်ထမ်းများ... အလောင်းက ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ဒီအိမ်ပြန်ရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်မတို့လည်း မသိပါဘူး... သုဘရာဇာတွေက ရထားနဲ့လာပို့ပေးသွားလို့ အခုလိုပြန်ရောက်လာတာပါပဲ”

“ဘယ်သူ့သားက သုဘရာဇာတွေတဲ့လဲ”

“တာမေ့သူ့သားကလို့တော့ ပြောသွားတာပါပဲ”

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းသေရတယ်ဆိုတာ စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ အလောင်းကိုဆေးရုံကြီးကို သယ်ယူသွားရပါမယ်”
ခင်မေကြူက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မကြာခင်မှာ စုံထောက်ကျော်စွာမှာထားသောလူနာတင်ကားရောက်လာသဖြင့် ဦးရွှေကြူအလောင်းထည့်ထားသော ခေါင်းတလားကြီးကို ကားပေါ်သို့ပြန်တင်ရန် စီစဉ်ကြရလေသည်။

ဆေးရုံကြီးမှ ကားဖြင့် တစ်ပါတည်းပါလာသောကုလားများကပင် ထိုကိစ္စကိုဆောင်ရွက်ကြလေသည်။

အလောင်းကို ကားပေါ်တင်ပြီးသောအခါ စုံထောက်ကျော်စွာလည်း ခင်မေကြူတို့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

အိမ်ထဲမှာတော့ ငိုသံများက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

အချိန်က နေဝင်ရီတရောအချိန်သို့ရောက်နေချေပြီ...။

ဗုဗုဗု

အခန်း(၂)

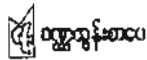
အပုန်တရားဘက်မှရပ်တည်မည့်သူ

လူတစ်ယောက်သေဆုံးသောကိစ္စမှာ 'သက်ဆိုင်သူမိသားစုဝင်များမှလွဲပြီး ကျန်လူများအတွက်ကတော့ အဆန်းတကြယ်ကိစ္စမျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။

သို့သော်လည်း ဆန်းကြယ်သောသေဆုံးမှုများကြောင့် လူအများစိတ်ဝင်စားရသောသေဆုံးမှုများလည်း ရှိကြလေသည်။

ထိုအထဲတွင် ဦးရွှေကြူသေဆုံးသွားသောအမှုကို လူအများက များစွာ စိတ်ဝင်စားကြလေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးရွှေကြူမှာပါလီမန် အမတ်တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့်ပင်. . . .။

ထိုထက် ၎င်းသေဆုံးရပုံက ဆန်းကြယ်သောကြောင့် စိတ်ဝင်စားမှုများကြခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဦးရွှေကြူသေဆုံးသွားပြီး နောက်တစ်နေ့ထုတ်ဝေသော သတင်းစာနှင့်ဂျာနယ်များတွင် ထိုသတင်းကို ရှေ့မျက်နှာဖုံးသတင်းအဖြစ် ဦးစားပေးဖော်ပြကြလေသည်။

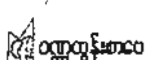
"ထူးဆန်းစွာ သေဆုံးရသောပါလီမန်အမတ်ဦးရွှေကြူအကြောင်း. . . ."

၁၃၀၇ ခုနှစ် တန်ဆောင်မုန်းလဆုတ်(၁)ရက် အင်္ဂါနေ့ (၁၉၄၅ ခု - နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်) နေ့က ရန်ကုန်မြို့ မောင်ဂိုမာရီလမ်းနှင့်စပတ်(စ်)လမ်း(Sparks Street)ထောင့်၌ရှိသော အတွင်းဝန်ရုံးဝန်းထဲတွင် ယမန်နေ့ညနေပိုင်းအချိန်လောက်က ထူးဆန်းသောလူသေမှုတစ်ခုဖြစ်ပွားခဲ့ပါကြောင်း. . . .။

သေဆုံးသူမှာလည်း သာမန်အဆင့်အတန်းထဲမှမဟုတ်ဘဲ ဂုဏ်သရေရှိသော ပါလီမန်အမတ်တစ်ဦးဖြစ်ပါကြောင်း၊

ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏အမည်မှာ ဦးရွှေကြူဖြစ်ပြီး ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်ကရစ်လမ်းအတွင်း အမှတ်(----)၌ နေထိုင်သူဖြစ်ပါကြောင်း၊

အခင်းဖြစ်ပွားသောနေ့က သေဆုံးသူမှာ အတွင်းဝန်ရုံး၌ အစည်းအဝေးရှိသဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းသိရှိခဲ့ရပြီး ညနေပိုင်း(၃)နာရီ အချိန်ခန့်က အစည်းဝေးပြီးသဖြင့် အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြောင်း။

ရုံးအပြင်ဘက်တစ်နေရာရောက်သောအခါမှ မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်နှင့်ကြုံတွေ့ခဲ့ရဟန်ရှိကြောင်း။

ဖြစ်ပွားပုံမှာ ဦးရွှေကြူသည် အတွင်းဝန်ရုံးမှအပြင်ဘက်သို့ထွက်လာပြီး နာရီအနည်းငယ်ကြာသောအချိန်မှာပင် ကိုယ်ပေါ်မှမီးတောက်များ တောက်လောင်လာခဲ့ကြောင်း။

ထိုမီးတောက်များ ထတောက်လာသည်ကိုတွေ့မြင်ရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာမြင်တွေ့ရသောသူများက အကူအညီပေးရန် အလျင်အမြန်သွားရောက်ကြပါသော်လည်း အချိန်မမီကြတော့ပေ။

မျက်မြင်တွေ့ရှိသူများက သတင်းထောက်ကိုပြောပြရာတွင်ပါရှိသောအချက်မှာ ကိုယ်ပေါ်မှတောက်လောင်သောမီးတောက်တို့မှာ ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့သည်ထက်ပင် ပိုမိုလျင်မြန်လှကြောင်း။

မီးတောက်များတောက်လောင်ပြီး မကြာမီမှာပင် လဲကျသေဆုံးသွားပါကြောင်း။

ဦးရွှေကြူမှာ ပါလီမန်အမတ်တစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့်အညီ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟပေါများသူဖြစ်ကြောင်း။

ယခုအခါတွင် ပါလီမန်အမတ်ရွေးကောက်ပွဲရက်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့်တစ်နေ့ တခြားပိုမိုနီးကပ်လာပြီဖြစ်ရာ ဦးရွှေကြူသေဆုံးခြင်းမှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာဖြစ်ပါကြောင်း။

ထိုသေဆုံးသောအမှုမှာ အများပြည်သူများက များစွာ

စိတ်ဝင်စားနေကြသောအမှုဖြစ်သည်နှင့်အညီ ပုလိပ်မင်းကြီး စုံထောက်မင်းကြီးတို့၏ညွှန်ကြားစေခိုင်းမှုအတိုင်း ပုလိပ်အဖွဲ့နှင့်စုံထောက်အဖွဲ့တို့မှာ အမှုမှန်လမ်းကြောင်း ဖြောင့်တန်းစွာပေါ်ပေါက်စေရန်အတွက် နေ့ရောညပါ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားအားထုတ်မှုပြုနေပါကြောင်း။ သတင်းကောင်းကြားသိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သတင်းစာမှ ပြည်သူများသိရှိစေရန် အထူးတလည်ရေးသားတင်ပြပေးခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း...။

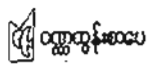
ဟု ရေးသားဖော်ပြကြလေသည်။

သတင်းစာနှင့်ဂျာနယ်အသီးသီးတို့မှ ထိုကဲ့သို့အသီးသီးရေးသားဖော်ပြကြရာ ပုလိပ်အဖွဲ့၊ စုံထောက်အဖွဲ့တို့မှာ ပင်ကိုမီးစနှင့်ထိုးနေသကဲ့သို့ရှိကာ အမှုမှန်ပေါ်ရေးအတွက် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားဆောင်ရွက်ကြရလေသည်။

ထိုအချိန်က ပုလိပ်ဌာန၊ စုံထောက်ဌာနတို့တွင် တာဝန်ယူအုပ်ချုပ်နေသူတို့မှာ မျက်နှာဖြူအရာရှိများဖြစ်လေသည်။

၎င်းတို့သည် အမှုတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာလျှင် ၎င်းတို့လက်အောက်၌ရှိသောအမှုထမ်း၊ အရာထမ်းများကိုခေါ်ပြီး အမှုမှန် အမြန်ပေါ်ရေး ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ကြရန် ညွှန်ကြားစေခိုင်းကြသည့်ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ယခုလည်း စုံထောက်မင်းကြီးမစ္စတာ ရုံးခန်းအတွင်းမှာ စုံထောက်အရာရှိများရောက်နေကြလေသည်။

စုံထောက်အရာရှိ အတော်များများမှာ မြန်မာလူမျိုးတို့ဖြစ်ကြလေသည်။

စုံထောက်မင်းကြီး မစ္စတာစမစ်(အို၊ ဘီ၊ အီး)က (Case Parade)စစ်ဆေးခြင်း၊ တိုးတက်မှုအစီရင်ခံစာများ စစ်ဆေးခြင်း၊ ကြားနာခြင်း၊ ညွှန်ကြားချက်များပေးခြင်းများ ပြုလုပ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ (Case Parade)ဟုခေါ်သော အမှုတွဲများ အစီရင်ခံစာများစစ်ဆေးသောနေ့ရောက်ပြီဆိုလျှင် အနည်းနှင့်အများ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း၊ အပြစ်တင်ခြင်း၊ ရှုံ့ချပြောဆိုခြင်းက ပိုများလေသည်။

မျက်နှာဖြူများက မြန်မာလူမျိုးများဆိုလျှင် အထင်အမြင်သေးစွာဖြင့် တစ်ဆင့်နိမ့်ပြီး ဆက်ဆံပြောဆိုလေ့ရှိရာ စေခိုင်းသည့်အလုပ်အောင်မြင်ပါက အနည်းငယ်မျှ ချီးကျူးပြောဆိုရမည်ကို ဝန်လေးတတ်ကြသော်လည်း အကယ်၍ ၎င်းတို့စေခိုင်းသည့်အတိုင်း အောင်မြင်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်လျှင်တော့ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းသံ၊ ဆဲဆိုရေရွက်သံများက နားမခံသာအောင်ကြားကြရလေသည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့်မြန်မာဘာသာ ဝေါဟာရချင်းမတူသဖြင့် ချီးကျူးပြောဆိုရန် စကားလုံးရွားပါးစေကာမူ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းခြင်းနှင့်ဆဲဆိုခြင်းစသောဝေါဟာရများကိုတော့ ဖောဖောသီသီ ပြောဆိုနိုင်ကြလေသည်။

“မောင်မင်းတို့တင်တဲ့အစီရင်ခံစာတွေ၊ မှတ်တမ်းတွေ ကြည့်လိုက်ရင် တစ်ခုမှအားရစရာမရှိဘူး၊ အမှုဖြစ်တာက တခြား

နေ့ထားတဲ့အကြောင်းအရာက တခြားစီပဲ၊ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကို သနပ်ခါးလိမ်း ပန်းပန်ပြီး ထမီဝတ်ပေးထားသလိုပဲ”

မစ္စတာစမစ်က မြန်မာပြည်မှာအနေကြာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာပြည်အကြောင်းနှင့်မြန်မာတွေရဲ့အကြောင်းကို အတော်ကလေးသိသည်။

မြန်မာစကားနှင့်ဝေါဟာရတို့ကို အတော်ကလေးနားလည်သူဖြစ်သည်။

သို့ကြောင်း အချို့အရေးကြီးသောအကြောင်းအရာများဆိုလျှင် ဥပမာပေးကာပြောလေ့ရှိသည်။

“ဆူးချဲ့ပေါ် ဆီးခက်တင်”

“ကြီးရှုပ်တော့မှ မီးကမှောင်”

စသောဝေါဟာရများကို ရှုပ်ထွေးသောအမှုများလိုက်ရာတွင် မဖြေရှင်းနိုင်သည့်အပြင် ပိုမိုရှုပ်ထွေးအောင်ပြုလုပ်သော အမှုလိုက်စုံထောက်များကိုပြောဆိုရာတွင် ပြောလေ့ရှိသလို . . .

အမှုကတခြား၊ ကောက်ချက်ချတာကတလွဲဖြစ်နေသောအမှုလိုက်စုံထောက်များ၊ ပုလိပ်များကိုတော့ . . .

“ကုန်းပေါ်လှေလှော်၊ ရေပေါ်လှည်းမောင်း၊

ငပိထောင်းကို သနပ်ခါးလိမ်း”

စသောဝေါဟာရများဖြင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ်ရှုံ့ချပြောဆိုတတ်သူဖြစ်လေသည်။

ယခုလည်း သူ့ခန်းထဲတွင် စုံထောက်အရာရှိများ တင်ထားသော ၎င်းတို့စုံစမ်းစစ်ဆေးရသော အမှုတွဲမှတ်တမ်းများကို တစ်ခုချင်း ဖတ်ကြားပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းလျက်ရှိနေသည်။

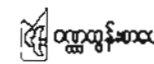
“မောင်မင်းတို့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ပညာသင်ရမှာကို အလွန်ဝန်လေးတတ်တယ်၊ ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်ရတာကိုလည်း ဂုဏ်မယူတတ်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့် အောက်တန်းနောက်တန်းကျပြီးနေကြရတာပဲ”

ထိုစကားကြားတော့ အချို့လည်း မခံချင်ဖြစ်မိသော်လည်း ရှေ့မှာတော့ နည်းနည်းမှမလှုပ်ဝံ့ပေ။

“ကျွန်ုပ်က ဒီလိုမှန်တာပြောတော့ စိတ်ထဲကမခံချင်ဖြစ်ကြဦးမယ်၊ အမှန်တော့ ပညာမတတ်တော့ အတွေးအခေါ်မကောင်း၊ အတွေးအခေါ်မကောင်းတော့ ဘာပဲလုပ်လုပ် အမှားအယွင်းဖြစ်တာမဆန်းလှပါဘူး၊ အခုလည်း မောင်မင်းတို့လိုက်တဲ့ အမှုတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် အမှုမှန်ပေါ်ဖို့တော့ ဝေးရော... ရှင်းတဲ့အမှု ပိုရှုပ်အောင်၊ ရှုပ်တဲ့အမှုပိုခက်အောင် လုပ်ထားတာကိုပဲတွေ့ရတယ်၊ ကြာရင် ကျွန်ုပ်ကို ဘုရင်ခံချုပ်က အင်္ဂလန်ပြန်ပို့တဲ့အထိ အပြစ်ပေးအရေးယူတော့မှာ အသေအချာပဲ”

ရုံးခန်းထဲမှာတော့ မစ္စတာစမစ်၏ဟိန်းဟောက်ပြောဆိုနေသော အသံများက ကျားတစ်ကောင်၏ဟိန်းဟောက်သံကဲ့သို့ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိနေသည်။

ရှေ့ရပ်နေကြသောစုံထောက်အရာရှိများမှာလည်း အ

ချီစိတ်ထဲက မကျေနပ်ကြသော်လည်း ကြောင်ရွှေရောက်နေသောကြွက်များကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေကြရသည်။

ထိုစုံထောက်အရာရှိများထဲတွင် စုံထောက်ကျော်စွာလည်း အပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

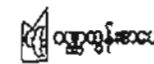
မစ္စစမစ်က အထက်အရာရှိတို့၏အကျင့်အတိုင်း မိမိသက်အောက်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသောအရာရှိ၊ အရာခံတို့ကိုတွေ့သည်နှင့်အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာလျက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်း။

မလိုအပ်သည့်တိုင် 'လိုအပ်သည်များကို စီစဉ်ညွှန်ကြားပေးပြီးနောက်တွင် နောက်ဆုံးမှအရေးကြီးသောစကားကိုမေးသည်။

“အတွင်းဝန်ရုံးအတွင်းမှာ မီးလောင်သေသွားတဲ့ပါလီမန်အမတ်ရဲ့အမှုတွေကို ဘယ်သူကိုင်သလဲ”

“ကျွန်တော်ကိုင်ပါတယ် မင်းကြီး”

ထိုစကားကြားသောအခါ စုံထောက်မင်းကြီးက စုံထောက်ကျော်စွာကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျန်နေသည့်စုံထောက်အရာရှိများကို အပြင်သို့ပြန်ထွက်ခိုင်းလိုက်ရာ ထိုအခါမှပင် စုံထောက်အရာရှိများမှာ ယခုမှလွတ်လပ်ခွင့်ရသကဲ့သို့ စိတ်ပေါ့ပါးစွာဖြင့် သူထက်ငါ ဦးအောင် စုံထောက်မင်းကြီးအား အလေးပြုအရိုအသေပေးကာ အခန်းထဲမှထွက်သွားကြလေတော့သည်။

အခန်းထဲမှာတော့ စုံထောက်မင်းကြီးနှင့်စုံထောက် ကျော်စွာတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့လေသည်။

အခြားစုံထောက်အရာရှိများ အပြင်သို့ပြန်ထွက်သွား သောအခါတွင် စောစောကတင်းမာနေသောစုံထောက်မင်းကြီး ၏မျက်နှာပေါ်တွင်တင်းမာမှုများမရှိတော့ဘဲ ပုံမှန်အခြေအနေ မျိုး ပြန်လည်ရောက်နေချေပြီ။

“ထိုင်ပါ... စုံထောက်ကျော်စွာ”

စုံထောက်ကျော်စွာက စားပွဲရှေ့၌ရှိသောကုလားထိုင်သို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“စီးကရက်သောက်ချင်ရင် သောက်ပါ”

ဟု ခွင့်ပေးသဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်ယူပြီး မီးညှိ ကာ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက်တော့မှ နေသာထိုင်သာရှိသွားလေ တော့သည်။

“ပါလီမန်အမတ် ဦးရွှေကြူသေတဲ့အမှုအခြေအနေက ဘယ်လိုရှိသလဲ မောင်ကျော်စွာ”

“စုံစမ်းစစ်ဆေးနေဆဲပဲရှိပါသေးတယ် မင်းကြီး”

“မောင်မင်းရဲ့ထင်မြင်ယူဆချက်ရော ဘယ်လိုရှိသလဲ”

“သာမန်သေဆုံးမှုတော့ ဟုတ်မယ်ထင်ပါဘူး”

“မှန်ပါတယ်... လူတစ်ယောက်မီးလောင်ခံရတယ် ဆိုတာ သာမန်တော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“မှန်ပါတယ် မင်းကြီး... အမှုမှန်အခြေအနေ အ

မြန်ဆုံးပေါ်ပေါက်လာအောင် ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးကြိုးစား ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

“မြန်မာလူမျိုးတွေထဲမှာတော့ မောင်မင်းဟာ အရည်အ ချင်းရှိတဲ့လူရွယ်တစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်သိပါတယ်။ ခက်ခဲ ရှုပ်ထွေးတဲ့အမှုမျိုးတွေကို မောင်မင်းလိုက်လို့ အမှုမှန်ပေါ်တာ တွေ အများကြီးရှိပါတယ်”

“အခုလို အသိအမှတ်ပြုပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ဒါပေမယ့်”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ စုံထောက်ကျော်စွာ”

“ခက်ခဲရှုပ်ထွေးတဲ့အမှုမျိုးတွေ အဖြေမှန်ပေါ်ပေါက် ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အစွမ်းအစကြောင့် တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ခိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာမင်းထင် ကျော်ရဲ့အစွမ်းအစတွေကြောင့် ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကိုတော့ ဖုံးကွယ်ထားလို့မဖြစ်ပါဘူး”

ထိုစတားကြားသောအခါ စုံထောက်မင်းကြီးက မျက် မှောင်ကျဲ့လျက် နားထောင်နေရာမှလက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“သူ့အကြောင်းကိုတော့ ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်းသိပါ တယ်။ သူ့အကူအညီပေးလို့ ခက်ခဲတဲ့အမှုကြီးပေါ်ပေါက်ခဲ့တာ တို့လည်း လက်ခံပါတယ်။ ဒီလူက တကယ့်လူတော်တစ်ယောက် ပါပဲ... ပညာတတ်တော့ အတွေးအခေါ်လည်း အတော်

www.burmeseclassic.com

ကောင်း တယ်၊ ချန္တရာသို့(စ်)ရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေနဲ့ပတ် သက်တဲ့ 'ဓမ္မသောက'အမှုကိုပေါ်အောင် လိုက်ခဲ့တာတော့ လက်ဖျားခါ လောက်တယ်။"

စုံထောက်မင်းကြီးမှာ မျက်နှာဖြူလူမျိုးဖြစ်သည့်အား လျော်စွာ မြန်မာလူမျိုးများအား ခိုးကျူးပြောဆိုရာမှာ ဝန်လေး တတ်သူဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အကြောင်းအား မိမိရှေ့မှာပင် ပြောဆိုခိုးကျူးနေသည်ကိုကြားရသောအခါ စိတ် ထဲ၌ များစွာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိလေသည်။

"ဒီလို လူမျိုးတစ်ယောက်သာ ကျွန်ုပ်တို့စုံထောက်အဖွဲ့ မှာရှိနေရင် စုံထောက်အဖွဲ့ကြီးအတွက် အတော့်ကို အားကိုးရ မှာပဲ။"

"ဒါပေမယ့် သူက ဝန်ထမ်းအလုပ်ဆိုရင် ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာမဟုတ်တော့ ခေါ်ရင်လည်း လုပ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေ မယ့် အရေးကြီးတဲ့အမှုမျိုးတွေမှာ သူ့ကိုအကူအညီတောင်းရင် တော့ အချိန်မရွေး အကူအညီပေးပါတယ် မင်းကြီး။"

"ကောင်းပြီလေ... အခုဖြစ်တဲ့အမှုက သာမန်လူ သေမှုမျိုးမဟုတ်ဘူး မောင်ကျော်စွာ၊ ပါလီမန်အမတ်ရွေးပွဲနီး တော့မှ ပါလီမန်အမတ်တစ်ဦးသေရတာကို အားလုံးကစိတ်ဝင် စားပြီး မျက်စိဒေါက်ထောက်စောင့်ကြည့်နေကြတယ်... အမှု မှန် အမြန်ဆုံးပေါ်မှဖြစ်မယ် မောင်ကျော်စွာ။"

စုံထောက်မင်းကြီးက စားပွဲပေါ် လက်နှစ်ဖက်ထောက် တာ ကိုယ်ကိုရွှေ့သို့ကိုင်းလျှက် လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြောလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

စုံထောက်ကျော်စွာက လက်ထဲမှတိုသွားပြီဖြစ်သောစီး တရုတ်ကို ဆေးလိပ်ပြာခဲခွက်ထဲသို့ထိုးချေလိုက်သည်။

"ကောင်းပါပြီ ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး အမြန် ဆုံးအမှုမှန်ပေါ်အောင် ကြိုးစားပေးပါမယ် မင်းကြီး။"

"အမှုမှန် အမြန်ဆုံးပေါ်ပေါက်ဖို့အတွက် မောင်ကျော် စွာရဲ့မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ရဲ့အကူအညီကိုယူတန် ယူဖို့ ကျွန်ုပ်ကခွင့်ပေးပါတယ်။"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မင်းကြီး။"

ထို့နောက် စုံထောက်ကျော်စွာက ကုလားထိုင်ပေါ်မှပြန် ထကာ စုံထောက်မင်းကြီး မစွစမစ်အား အလေးပြုကာ အရိုအ သေပေးလိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှပြန်ထွက်လာလေသည်။

အခန်းအပြင်ဘက်ရောက်သောအခါ အခြေအနေသိ လိုသဖြင့် စုံထောက်အရာရှိ အချို့နှင့်တွေ့ရလေသည်။

"စုံထောက်မင်းကြီးက နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ပြီး ဘာတွေ များမှာကြားနေလို့ ဒီလောက်တောင်ကြာနေတာလည်း ကိုကျော် စွာရဲ့။"

"အမှုအကြောင်းပါပဲဗျာ။"

"ပါလီမန်အမတ် မီးလောင်သေတဲ့အမှုက ခင်ဗျား

လိုက်နေတယ်မဟုတ်လား”

စုံထောက်ကျော်စွာက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီအမှုက ဘူးသီးခားနဲ့ထိုးတဲ့အမှုမျိုးပါဗျာ... ဒီလောက်မခက်ခဲလှပါဘူး”

အိုင်ပီဇော်ဝင်းကပြောသဖြင့် စုံထောက်ခင်မောင်ကြီးကပါ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

“အမှန်ပေါ့ဗျာ... ဒီလူကြီးက အသက်ကြီးကောင်ကြီးမားရောက်ကာမှ မီးကိုမဆင်မခြင်ကိုင်လို့ မီးလောင်ပြီးသေတဲ့အမှု ဖြစ်မှာပေါ့”

“ခင်ဗျားပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်... နောက်တစ်ချက်က ပါလီမန်ရွေးကောက်ပွဲမှာ နိုင်ခြေမရှိတော့မယ့်အတူတူ စိတ်ညစ်ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မီးရှို့သတ်သေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒီလိုအမှုမျိုးကိုလိုက်ရတော့ ကိုကျော်စွာအတွက်တော့ နာမည်ကောင်းလက်မှတ်တစ်ခုထပ်ရဦးတော့မှာ အသေအချာပဲဗျို့”

ထိုသို့ပြောဆိုကာ တဟားဟားနှင့်ရယ်မောနေကြလေသည်။

၎င်းတို့၏မျက်နှာအမူအယာများမှာ စောစောကကဲ့သို့ ကြောင်ရွှေရောက်နေသည့်ကြွက်မျက်နှာမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ လူကိုမြင်သဖြင့် သစ်ပင်ပေါ်မှပြောင်လှောင်ပြနေသော မျောက်မျက်နှာမျိုးနှင့်ပင် တူနေလေတော့သည်။

စုံထောက်ကျော်စွာကတော့ ၎င်းတို့အကြောင်းများကို ညီထားပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် ပြုံးရုံသာပြုံးနေလေသည်။

ပြီးမှ စကားတစ်ခွန်းလောက်သာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“Rochefoucauld (ရိုချီဖိုကော့(လ်)ပြောခဲ့တဲ့စကားတစ်ခွန်းလို့ပေါ့ဗျာ... ”

“The love of justice in most men is nothin but the fear of suffering injustice”

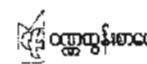
တရားမျှတမှုကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးတဲ့စိတ်သည် အမှန်စင်စစ် လူအများတွင် မတရားမှုကိုခံကြရမှာကိုစိုးရိမ်တဲ့စိတ်မျှသာ ဖြစ်သည်။

ဆိုတဲ့စကားလိုပဲ ကျွန်တော်လုပ်သမျှ အလုပ်တွေက အမှန်တရားအတွက်ပဲဖြစ်ပါတယ်”

တခြားရည်ရွယ်ချက်၊ မျှော်လင့်ချက်တွေတော့ ဘာမှမရှိပါဘူး”

စုံထောက်ကျော်စွာက အင်္ဂလိပ်စကားပုံတစ်ခုကို လေယူလေသိမ်းကောင်းမွန်စွာဖြင့် ပြောဆိုကာ ထိုနေရာမှထွက်ခွာလာရာ နောက်ဘက်မှာတော့ ၎င်းကိုလှောင်ပြောင်ပြောဆိုနေကြသူများအေးလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကျန်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဃဃဃ

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃)

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်သဲလွန်စ

တစ်နေ့သောနံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ထုတ်ဝေထားသောသတင်းစာနှင့်ဂျာနယ်အချို့တို့ကို ဝယ်ယူထားပြီးဖြစ်ရာ နံနက်ပိုင်းအချိန်တွင် ကော်ဖီသောက်ရင်းနှင့် အေးအေးဆေးဆေးဖတ်ရန် စိတ်ကူးရှိသဖြင့် ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်သို့တင်ထားလိုက်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် အသက် ၃၀ ကျော်အရွယ်သို့ရောက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း မိဘများအမွေပေးထားသောရွှေတောင်ကြားဘက်ရှိ ခြံနှင့်အိမ်ကြီးတွင် လူပျိုလူလွတ်ဘဝနှင့်ပင် တပည့်များဖြင့်နေထိုင်ကာ ဝါသနာပါသောအလုပ်များ

တို့ လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်သည်။

သူသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဘူမိဗေဒဘာသာဖြင့် ဘွဲ့ရပြီးနောက် နိုင်ငံခြားတက္ကသိုလ်တွင် ရှေးဟောင်းသုတေသနလုပ်ငန်းများနှင့်ပတ်သက်ပြီး နှစ်အတော်ကြာအောင် လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ရာ နောက်ဆုံးဒေါက်တာဘွဲ့ရခဲ့ပြီးသူဖြစ်သည်။

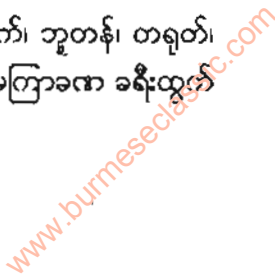
သူသည် ကမ္ဘာ့နေရာအနှံ့အပြား၌ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်နေသောရှေးဟောင်းနေရာများ၊ မြို့တော်ကြီးများနှင့်၊ ရတနာသိုက်ကြီးများကိုလိုက်လံရှာဖွေခဲ့ရာ အတန်သင့်အောင်မြင်မှုရခဲ့လေသည်။

သူသည်ရရှိသောရတနာများကို ကိုယ်ကျီးအတွက်သုံးစွဲသည်မရှိလှဘဲ အကျိုးရှိသောနေရာများသို့ပို့ပေးလှူဒါန်းခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း မြန်မာပြည်သို့ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက်တွင်လည်း ထိုအလုပ်များကို ဆက်လုပ်မြဲလုပ်နေလေသည်။

စိတ်တူကိုယ်တူရှိသောခရီးသွားဖော်များနှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံနေရာအနှံ့အပြားသို့ စွန့်စွန့်စားစားသွားရောက်ကာ ရတနာရှာဖွေသောအလုပ်များနှင့်အခြားဝါသနာပါသောအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်၏။

မြန်မာနိုင်ငံသာမင်အိန္ဒိယ၊ တိဘက်၊ ဘူတန်၊ တရုတ်၊ အီဂျစ်စသော ဂမ္ဘီရဆန်သောနေရာများသို့မကြာခဏ ခရီးထွက်လေ့ရှိသူဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် စွန့်စားမှုများကိုစိတ်ဝင်စားသလို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သောကိစ္စများကိုလည်း အထူးပင်စိတ်ဝင်စားလေသည်။

အထူးသဖြင့် ပျောက်ဆုံးနေသောနေရာများ ရတနာသိုက်ကြီးများကိုရှာဖွေရသည်ကို စိတ်ဝင်စားမှုရှိသလို၊ လူသတ်သမားများ၊ လူဆိုးလူမိုက်များနှင့်ဥာဏ်ချင်းပြိုင်ရသောကိစ္စများကိုလည်း အထူးပင် စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကမ္ဘာကျော်စုံထောက်ဝတ္ထုများ၊ စပိုင်ဝတ္ထုများ၊ စွန့်စားမှုအသားပေးကာ ရှေးသားထားသောစာအုပ်စာတမ်းများကို လက်လှမ်းမီသမျှ ဝယ်ယူစုဆောင်းကာ လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှာလည်း ထင်ရှားကျော်ကြားသော စာရေးဆရာကြီးများရှိရာ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရေးသားသော စုံထောက်ဦးစံရွှားပါဝင်သော စုံထောက်ဝတ္ထုများနှင့်အခြားစွန့်စားခန်းပတ္တမြားများ။

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေများရေးသားသော စုံထောက်ဦးထင်ကျော်ပါဝင်သောစုံထောက်ဝတ္ထုများနှင့် အခြားစွန့်စားခန်းဝတ္ထုများကိုရှာဖွေဝယ်ယူစုဆောင်းကာ ကြောင်ပုစွန့်စား ကြွပ်ကြွပ်ဝါးသကဲ့သို့ ကျေညက်အောင် ဖတ်ရှုထားသူလည်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အသက်အရွယ်ကြီးရင့်ပြီး အတွေ့အကြုံများသောပုလိပ်များ၊ စုံထောက်များ၊ ဝတ်လုံတော်ရများ ဥပဒေပ

ညာရှင်များ၊ မှုခင်းဆရာဝန်ကြီးများထံမှလည်း မှုခင်းနှင့်ပတ်သက်သောအတွေ့အကြုံတို့ကို လေ့လာသင်ယူထားခဲ့သူဖြစ်သည်။

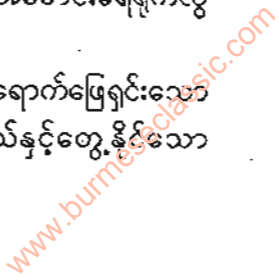
ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ စုံထောက်တစ်ဆောက်မဟုတ်စေကာမူ စုံထောက်ပညာ၊ အမှုအခင်းနှင့်ပတ်သက်သည့်ပညာများကို နားလည်တတ်ကျွမ်းမှုရှိပြီး စီအိုင်ဒီမှစုံထောက်များကဲ့သို့ပင် လျှို့ဝှက်ရှုပ်ထွေးသောအမှုအခင်းတို့ကို ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်လေသည်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်အောက်၌ အမှုထမ်းနေကြသောပုလိပ်များ၊ စုံထောက်များမှာ အလုပ်ကိုဝတ်ကျေတမ်းကျေမျှသာ လုပ်ကြသဖြင့် ၎င်းတို့၏ပင်ကိုယ်အရည်အသွေးများမပေါ်ဘဲ မေးမှိန်လျှက်ပင် ရှိကြလေသည်။

အချိန်တန်လျှင် သက်စွန့်ဆံဖျားလုပ်လျှင်လည်း သတ်မှတ်ထားသောလခသာရပြီး မလုပ်လျှင်လည်း ထိုလခကိုပင်ရမည်ဖြစ်ရာ ရေသာခို အချောင်နေချင်စိတ်များဝင်လာကြပြီး နောက် သက်တောင့်သက်သာပင်နေကြလေသည်။

အချိန်တန်၍ အမှုမပေါ်လျှင် ပုလိပ်မင်းကြီးနှင့်စုံထောက်မင်းကြီးတို့၏အဆူအဆဲ၊ အကြိမ်းအမောင်းခံရရုံကလွဲပြီး အခြားမရှိပေ။

ခက်ခဲသော အမှုအခင်းများကိုဝင်ရောက်ဖြေရှင်းသောအခါ အခန့်မသင့်ပါက အသက်အန္တရာယ်နှင့်တွေ့နိုင်သော

ကြောင့်လည်း စွန့်စွန့်စားစားမလုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ မျက်နှာဖြူအစိုးရ လက်အောက်၌ အမှုထမ်းနေသူမဟုတ်ပဲ ဝါသနာပါသဖြင့် ဝင်ရောက်အကူအညီပေးနေသူဖြစ်ရာ မည်သည့်အမှုမျိုးမဆို၊ မည်သည့်အလုပ်မဆို တစ်စုံတစ်ရာမျှော်ကားပြီး လုပ်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ပဲ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ပြီး လုပ်ကိုင်ပေးသဖြင့် ၎င်းဝင်ရောက်အကူအညီပေးခဲ့သောအမှုအခင်းတိုင်းလိုလို အမှုမှန်မပေါ်ခဲ့သည်မရှိ။ တရားခံမပေါ်သည်မရှိခဲ့ပေ။

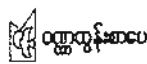
ထို့ကြောင့်လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သောစုံထောက်ကျော်စွာဆိုလျှင် ၎င်းကိုယ်တွယ်ရသောခက်ခဲရှုပ်ထွေးလှသောအမှုအခင်းများဆိုလျှင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ထံသို့ လာရောက်အကူအညီတောင်းလေ့ ရှိသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလည်း အကူအညီပေးလေ့ ရှိသည်။

ယခုလည်း တစ်ခုသောနံနက်ခင်းအချိန်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ထုတ်ဝေဖြန့်ချိထားသောသတင်းစာနှင့်ဂျာနယ်များကို စားပွဲပေါ်စုပုံတင်ထားပြီး ကော်ဖီသောက်ရင်းနှင့်စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုနေလေသည်။

ထိုသို့ဖတ်နေရင်းမှပင် အရေးကြီးသောအကြောင်းအရာများတွေ့လျှင် မှင်နီဖြင့် မျဉ်းသားထားလေသည်။

ယခုရက်ပိုင်းထွက်သော သတင်းစာနှင့်ဂျာနယ်များတွင်

ပါလီမန်အမတ်ဦးရွှေကြူသေဆုံးသောသတင်းကိုပင် အကျပ်တပုံဖော်ပြထားပေရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်စီးကရက်တစ်ရှိုက်၊ ကော်ဖီတစ်ကိုက်သောက်ရင်းနှင့်စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုနေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ကားတစ်စီးရောက်လာကာ ရပ်လိုက်သည်။

တံခါးဖွင့်ပြီးဆင်းလာသူမှာ စုံထောက်ကျော်စွာပင်ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြတင်းပေါက်မှလှမ်းမြင်နေရသောကြောင့် စီးကရက်သောက်ရင်းနှင့်စောင့်နေလိုက်သည်။

“လာဗျာ... ကိုကျော်စွာ”

“ဆရာနဲ့အခုလို အဆင်သင့်တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ... ဆရာက မကြာခဏ ခုနီးထွက်နေတာဆိုတော့ တွေ့မှတွေ့ပါ့မလားလို့ စိတ်ပူနေတာ... အခုမှပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်စုံထောက်ကျော်စွာက ရှေ့၌ဝင်ထိုင်ရင်း စားပွဲပေါ်မှာချထားသည့်ဂျာနယ်နှင့်သတင်းစာများကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ၎င်းအတွက် ကော်ဖီတစ်ပန်းကန်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“အခုတလော ပါလီမန်အမတ်ဦးရွှေကြူသေတဲ့အမှုက

တော့ သတင်းစာတွေက အတော်ကလေး ဦးစားပေးပြီး ဖော်ပြ နေတာတွေ့ရတယ်”

“အမှန်ပါပဲ ဆရာ... အဲဒီအမှုက ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်နေပါပြီ”

“ကောင်းတာပေါ့... ဒီလောက်နာမည်ကျော်တဲ့အမှု မျိုးကိုကိုင်တွယ်ရတော့ တကယ်လို့ အမှုမှန်ပေါ်ရင် ကိုကျော်စွာ လည်း နာမည်ကောင်းရတာပေါ့”

“နာမည်ကောင်းရတာက နောက်မှပါ ဆရာရယ်... လောလောဆယ်ကတော့ အတော်ခေါင်းရှုပ်ရတဲ့အမှုမျိုးပါ”

“ပြောပါဦး... ဘာတွေများ ဒီလောက်ရှုပ်နေရတာ လဲ... သတင်းစာမှာတော့ အတွင်းဝန်ရုံးထဲမှာ မီးလောင် သေရတယ်လို့ ရေးထားတယ်မဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လေ့လာကြည့်သလောက်တော့ ဦးရွှေကြူသေတာ သွေးရိုးသားရိုးမဖြစ်နိုင်လောက်ဘူးထင်တယ်”

“ပါလီမန်အမတ်ရွေးကောက်ပွဲနီးတော့ ပြိုင်ဘက်တွေရဲ့ လက်ချက်လို့ ပြောချင်တာလား... ဒါမျိုးတွေကတော့ ကမ္ဘာ့ နေရာအနှံ့အပြားမှာရှိနေကြတာပဲ... သိပ်တော့ မထူးဆန်းလှ ပါဘူး”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စီးကရက်ကိုပြန်ချပြီး နောက် ကော်ဖီပန်းကန်ကိုယူသောက်နေသည်။

စုံထောက်ကျော်စွာကလည်း ၎င်းရှေ့မှာရှိနေသော

ဘော်ဖီပန်းကန်ကိုယူပြီး တစ်ကျိက်သောက်လိုက်ပြီးမှပြန်ချထား လိုက်သည်။

“အများကတော့ အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ဒီလိုပဲ ထင် ကြမှာပါပဲ... ကျွန်တော့်အမြင်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ နေ့ ဆင်းကြောင်တောင်ကြီး လူသွားလူလာရှိနေတဲ့အတွင်းဝန်ရုံးဝန်း ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မီးလောင်ပြီးသေရတာကို ထူးဆန်း ထယ်လို့ ထင်နေမိတယ်”

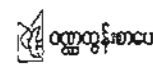
“ကိုကျော်စွာက ဘယ်လိုထင်မြင်ယူဆနေလို့လဲ ပြောပြ ပါဦး”

“မီးလောင်တယ်ဆိုတာ အဆောက်အဦးတစ်ခုထဲမှာ ဗီစီမိနေတာမျိုးတို့၊ ကိုယ်ပေါ်ကို ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ခံရ တာမျိုးဆိုရင်တော့ တခြားစဉ်းစားစရာမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်စုံ မမ်းရသလောက်တော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

ဟု စုံထောက်ကျော်စွာက ၎င်းစုံစမ်းထားသမျှ အချက် အလက်အချို့ကို ပြောပြလေသည်။

ထိုနေ့က ပါလီမန်အမတ်များ အစည်းအဝေးရှိသဖြင့် ဦးရွှေကြူအပါအဝင် ပါလီမန်အမတ်များမှာ အတွင်းဝန်ရုံး အ ပေါ်ထပ်၌ရှိသောအစည်းအဝေးသို့သွားကြရလေသည်။

၎င်းတို့သည် ရွေးကောက်ပွဲနှင့်သက်ဆိုင်သောအ ကြောင်းအရာများကို အစည်းအဝေးပြုလုပ်ကြရာ ညနေ ၃ နာရီ အချိန်ခန့်၌ ပြီးသွားသဖြင့် အခြားသူများ ပြန်ဆင်းသွားသော်

www.burmeseclassic.com

လည်း ဦးရွှေကြူကတော့ ၎င်းပေးရမည့်စာရင်းဇယားအချို့မပြီး သေးသောကြောင့် ၎င်းတစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး လုပ်ရလေသည်။

၎င်းအခန်းထဲမှာအလုပ်လုပ်နေသဖြင့် စန္ဒရီအစောင့် နှစ်ယောက်က တံခါးပိတ်၍မရသေးသောကြောင့် အခန်းပေါက် ဝမှပင် စောင့်ပေးကြရသည်။

ဦးရွှေကြူသည် ၎င်းပြုလုပ်ရန်ရှိသောအလုပ်များ လက် စသည်တော့မှ အခန်းထဲမှထွက်ကာ အစောင့်နှစ်ယောက်ကိုပြော သည်။

“စောစောက အပြင်မှာ မိုးရွာသလား”

“မရွာဘူး ဆရာကြီး”

“အပေါ်ထပ်မှာ ရေတိုင်ကီရှိသလား”

“မရှိပါဘူး ဆရာကြီး... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စောစောက မျက်နှာကျက်ကနေ ငါ့ကိုယ်ပေါ်ရေစက် ထွေကျလာတယ်... ကိုယ်လည်းစိုတယ်၊ အင်္ကျီမှာတောင် စို သွားသေးတယ်၊ မင်းတို့မျက်နှာကျက်ပေါ်တက်ပြီး စစ်ကြည့် လိုက်ကြဦး”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီး”

စန္ဒရီကုလားနှစ်ယောက်က သူ့ကိုအရိုအသေပေးလိုက် ကြပြီးနောက်တွင် ဦးရွှေကြူလည်း ရုံးအောက်ထပ်သို့ဆင်းလာခဲ့ လေသည်။

အပေါက်ဝမှထွက်ကာနီး အပြင်သို့ကြည့်လိုက်တော့ ဆစ်ပင်များကြားမှ နေရောင်ခြည်များတောက်ပနေသည်ကိုလှမ်း မြင်ရသဖြင့် အပြင်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြင်ဘက်ရောက်တော့ နေရောင်ခြည်အောက်မှပင် သူ့မော်တော်ကားရပ်ထားသောနေရာဘက်သို့ ဖြတ်လျှောက် သွားလေသည်။

နီဝင်ဘာလပင်ဖြစ်သော်လည်း မိုးသားတိမ်တိုက်များ ဖောင်းစင်ကာ နေရောင်ခြည်က ဦးရွှေကြူကိုယ်ပေါ်သို့ စူးစူးရဲရဲ ဖျာရောက်နေလေသည်။

မကြာမီ ၎င်းကိုယ်ပေါ်မှ မီးခိုးငွေ့များထွက်လာသည်။

“ဟင်... ”

ဦးရွှေကြူက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ငိုကြည့်လိုက်သည်။ အမှန်ပင် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ မီးခိုးငွေ့များထွက်လာလေ သည်။

ပထမတော့ အင်္ကျီလုံချည်တို့ကို ဆေးလိပ်မီးပေါက် သည်အထင်နှင့်ဟိုဟိုဒီဒီရှာကြည့်နေစဉ်မှာ အဝတ်အစားများက မီးကျမ်းသကဲ့သို့ဖြစ်လာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ပူပြင်းသောမီးပုံထဲရောက်သ ကဲ့သို့ မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်လာသောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းလိုက်လေသည်။

“လုပ်ကြပါဦး... ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်နေလို့

ကယ်ကြပါဦး”

ထိုအသံကြားသဖြင့် အချို့နေရာတွင် ရောက်နေကြသူများက အလန့်တကြားဖြင့် လှည့်ကြည့်ကြရာ ဦးရွှေကြူတစ်ကိုယ်လုံးမှမီးတောက်များ တက်လာသည်ကိုမြင်တွေ့ကြရလေသည်။

“ဟာ... ဟိုမှာ လူတစ်ယောက်မီးလောင်နေတယ်... လုပ်ကြပါဦး”

ဟုပြောဆိုကာ ထိုနေရာသို့ပြေးလာကြသော်လည်း နောက်ကျသွားပေပြီ။

အနီးရောက်သော်လည်း အနားမကပ်နိုင်ကြတော့ပေ။ ထို့နောက်မှာတော့ လူသေကောင်ကို မီးရှို့သကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး မီးတောက်များက ဝါးမြိုသွားကာ စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရင်းနှင့်မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ဘေးမှာရောက်နေသူများမှာလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ကြတော့ပေ။

နှောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး မီးသွေးတုံးကဲ့သို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

ဦးရွှေကြူသေဆုံးသွားပြီးနောက် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထိုနေရာသို့လူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။

ကုလားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ထိုသူက ဦးရွှေကြူအလောင်းနားတွင် ဝမ်းနည်းပူဆွေ

သောအမူအယာဖြင့်ကြည့်နေစဉ် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အတွင်းအန်ရုံးဂိတ်ပေါက်ဝသို့ အလောင်းသယ်သောစီရိုလှည်းတစ်စီးရောက်လာလေသည်။

အစောင့်များက မေးမြန်းစစ်ဆေးသောအခါ အလောင်းသယ်ရန်ရောက်လာသည်ဆိုသဖြင့် နောက်ထပ်ထွေထွေထူးထူးမေးမြန်းမနေတော့ဘဲ ဝင်ပေါက်တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။

အလောင်းတင်သောလှည်းက ဦးရွှေကြူသေဆုံးနေသောနေရာသို့တောက်လျှောက်မောင်းလာလေသည်။

ထိုနေရာရောက်သောအခါ အရင်ရောက်နှင့်နေသူကပင် ဦးဆောင်ပြီး လှည်းပေါ်တွင်အသင့်ပါလာသောခေါင်းတလားအလွတ်တစ်လုံးထဲသို့ အလောင်းကိုထည့်၍ လှည်းပေါ်တင်ကာ အပြင်သို့ပြန်မောင်းသွားလေတော့သည်။

“နောက်တော့ အဲဒီအလောင်းတင်တဲ့လှည်းက ကရစ်လမ်းမှာရှိတဲ့ ဦးရွှေကြူအိမ်ကို အလောင်းသွားပို့ကြတယ်ဆရာ” စုံထောက်ကျော်စွာက သူသိသမျှ အချက်အလက်တို့ကို အတိုချုပ်ပြီးပြောပြလိုက်သည်။

“ဒါထက် မေးပါရစေဦး... အလောင်းလာဖို့တော့ ဘယ်သူတွေပါသေးသတဲ့လဲ”

“တာမေ့သူသာန်က သုဘရာဇတာတေတို့အဖွဲ့တွေပဲ သို့ပြောတယ်”

“ကိုကျော်စွာပြောတဲ့အထဲမှာပါတဲ့ ကုလားအဝတ်အစားဝတ်ထားတဲ့လူရော မပါဘူးလား”

“သူပါလာတယ်လို့တော့ မပြောကြဘူး”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စီးကရက်ဖွားရင်း အချိန်အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ... .

“ဒါ သာမန်သေဆုံးတဲ့အမှုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး... . ကြိုတင်ကြံစည်တဲ့အမှုဖြစ်ဖို့ များတယ်”

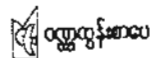
ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲယူဆမိပါတယ်... . ဦးရွှေကြူနဲ့ပြိုင်ဘက်တွေထဲက တစ်ဦးဦးက ကြိုတင်ကြံစည်တာပဲဖြစ်မှာပါ”

“ဒီလိုလည်း ယူဆလို့ရနိုင်ပါတယ်... . နောက်ထပ်လျှို့ဝှက်တွေလည်း ရှိနိုင်ပါသေးတယ်။ ခြုံပြီးပြောရရင်တော့ နက်နဲရှုပ်ထွေးတဲ့အမှုတစ်ခုဆိုတာကတော့ သေချာပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ဆရာ့ဆီရောက်လာပြီး အကူအညီတောင်းရတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကိုလိုက်ပြီး အကူအညီပေးပါဦး။ အခုလဲ ရောက်လာပြီး အကူအညီတောင်းရတာလည်း အားနာလှပါတယ်”

“အားနာစရာမလိုပါဘူး ကိုကျော်စွာရယ်... . ကျွန်တော်

တော်လည်း တခြားအလုပ်ကိစ္စတွေ အစီအစဉ်တွေမရှိသေးတဲ့ အခိုက်အတန့်ကြုံနေတာပဲ အကူအညီပေးရမှပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဇာနည်က သာမန်မဟုတ်တော့ အတော်သတိထားပြီး လုပ်ကြရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုသာမန်မဟုတ်တာလည်း ဆရာ”

“ကြံချည်ဖန်ချည်လည်းကောင်း သတ္တိလည်း အတော်ကောင်းမယ့်ပုံပါပဲ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ လူအများရှေ့မှာ ဦးရွှေကြူအလောင်းကို သူ့အိမ်ရောင်အောင် ပြန်ပို့ပေးလိုက်တာသာ ကြည့်ပေတော့”

“ဟင်... . ဒါဖြင့် ကုလားလိုဝတ်ထားတဲ့လူက လူသတ်သမားလို့ ဆိုချင်တာလားဆရာ”

“သူကိုယ်တိုင် လူသတ်မှုမကျူးလွန်ဘူးဆိုရင်တောင် ဒီအချိန်မှာ ဦးရွှေကြူသေတော့မှာကို ကြိုတင်သိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။ ဒါကြောင့်သေပြီး မရှေးမနှောင်းမှာ အလောင်းတင်တဲ့လှည်းနဲ့သူဘာရာဇာတွေ ရောက်လာတာပေါ့”

ဟု ပြောပြလေသည်။

ထို့နောက်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အစားအသောက်များကိုလက်စသပ်လိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲရန် အခန်းထဲဝင်သွားလေသည်။

အတန်ကြာတော့မှ အဝတ်အစားလဲလှယ်ပြီး သေနတ်

နှင့်အခြားအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကိုပါ တစ်ပါတည်းယူလျက် ပြန်ထွက်လာသည်။

သူသည် ဘောင်းဘီ၊ ဂျာကင်အင်္ကျီနှင့်ဦးခေါင်းပေါ်မှာ သက္ကလပ်ဦးထုပ်အပျော့ကိုဆောင်းထားသည်။

သေနတ်က အတွင်း၌ အဆင်သင့်ထည့်ထားလေ သည်။

“သွားကြစို့ရဲ့ ကိုကျော်စွာ”

“ဘယ်ကိုသွားမလဲ ဆရာ”

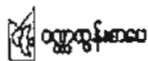
“အလောင်းက မသင်္ဂြိုဟ်ရသေးဘူးမဟုတ်လား...”

ဆေးရုံကြီးမှာပဲဆိုတော့ အဲဒီကို အရင်သွားကြည့်ကြရမယ်”

ဟုပြောဆိုပြီး နှစ်ယောက်သား အပြင်ဘက်၌ရပ်ထား

သော ကားရှိရာသို့ထွက်လာကြလေသည်။

ဆန္ဒ

အခန်း(၄)

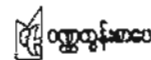
ထထိုင်လာသည်အလောင်း

ရန်ကုန်မြို့၌ လူနာများကိုဆေးကုပေးရန်အတွက် ဦးစွာ ဆေးရုံအဆောက်အဦးဆောက်လုပ်ခဲ့သောနေရာမှာ ယခုလေ တာပြင်ဈေးနေရာ၌ ဖြစ်သည်။

မူလဆောက်လုပ်ခဲ့သောအဆောက်အဦးမှာ သစ်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသောအဆောက်အအုံကလေးများသာ ဖြစ်သည်။

လူနာများကိုပြုစုကုသပေးသော ထိုအဆောက်အအုံကလေးများရှိသောနေရာကို သူနာတန်းဟု ခေါ်ကြသည်။

နောက်ပိုင်း အဆောက်အအုံရှိသည်နှင့်လာရောက်ကု

သဘော လူနာဦးရေက မမျှသောကြောင့် ဆေးရုံအဆောက်အ
ဦးဆောက်လုပ်ရန်နေရာရှာသောအခါ စိုက်ပျိုးပန်းဥယျာဉ်ရှိ
သောနေရာကို ရွေးချယ်ကြသည်။

ထိုနေရာ၌ရှိသော စိုက်ပျိုးပန်းဥယျာဉ် (Agnihorti cul-
tural society)ကို ကန်တော်လေးရပ်သို့ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြပြီး ထို
နေရာတွင် ဆေးရုံသစ်ကြီးကိုဆောက်လုပ်ခဲ့ကြသည်။

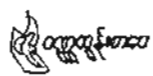
ထိုဆေးရုံကြီးဆောက်လုပ်သောနည်းစနစ်မှာ မြန်မာ
နိုင်ငံ၌ ပထမဆုံးတည်ဆောက်ခဲ့သည့်အားဖြည့် ကွန်ကရစ်စ
နစ်ဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် ပြီးစီးခဲ့လေ
သည်။

ဆေးရုံကြီးဆောက်လုပ်မှုအတွက် ထိုခေတ်အခါက
ကုန်ကျစားရိတ်မှာ ကျပ်သိန်းပေါင်း ၄၀ ကျော် ကုန်ကျခဲ့လေ
သည်။

ထိုအချိန်က ဆေးရုံကြီးတွင် တာဝန်ယူနေရသောဆရာ
ဝန်ကြီးမှာ မစ္စတာဆင်း ဖြစ်သည်။

မစ္စတာဆင်းသည် အင်္ဂလိပ်နှင့်အိန္ဒိယသွေးရောနေ
သော ကပြားဖြစ်သော်လည်း မြန်မာပြည်မှာအနေကြာခဲ့ပြီဖြစ်
သောကြောင့် မြန်မာစကားကိုကောင်းစွာ နားလည်တတ်ကျွမ်း
သူဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ စုံထောက်ကျော်စွာတို့နှင့်
လည်း အလုပ်သဘောအရ မကြာခဏ တွေ့ဆုံနေရသဖြင့် အ

သိန်အသင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုရှိလေသည်။

အကြောင်းကိစ္စရှိ၍ သွားရောက်အကူအညီတောင်း
ဆောင် တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီပေးရန် ဝန်မလေးသူဖြစ်လေ
သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက် ဆေးရုံကြီးသို့
ရောက်သွားသောအချိန်မှာ နံနက်ပိုင်း ၁၀ နာရီကျော်ကျော်ခန့်ရှိ
နေပြီဖြစ်သောကြောင့် မစ္စတာဆင်းတစ်ယောက်လူနာများကို
လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ၎င်းရုံးခန်းသို့ပြန်ရောက်စရာချိန်
သည် ဖြစ်လေသည်။

“အော်... ဒေါက်တာတို့ပါလား၊ ဝင်ခဲ့ကြဗျာ”
ဟု ခေါ်သဖြင့် အခန်းထဲသို့ဝင်ကာ စားပွဲရှေ့၌ ချထား
သောကုလားထိုင်များတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

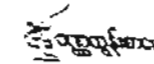
“ဒီကိုလာတာကိစ္စရှိလို့ များလား”

“ဆရာကြီးဆီမှာအကူအညီတောင်းစရာ ရှိလို့ပါ”

“ပြောပါဗျာ... ပေးနိုင်တဲ့အကူအညီမျိုးဆိုရင် ပေး
ပါ့မယ်”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ဟိုရက်က ရင်ခွဲရုံမှာ
ဦးထားတဲ့အလောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီးတို့စစ်ဆေးတွေ့ရှိ
တာများရှိရင် သိချင်ပါတယ်”

“ပါလီမန်အမတ်ဦးရွှေကြူအလောင်းကိုပြောတာ မ
ဆုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်”

“သူက မီးလောင်သေတယ်ဆိုပေမယ့် တခြားမီးလောင်လို့သေတဲ့ အလောင်းတွေနဲ့မတူဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံး လောင်ကျွမ်းခံရလို့သေတာဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်တို့က အသေးစိတ်ခွဲကြည့်ပြီးပါပြီ... မီးလောင်ခံရတဲ့လူနာအတော်များများက အပေါ်ယံအဝတ်အစားတွေကမှတစ်ဆင့် အရေပြားကိုလောင်တယ်။ နောက်မှ မီးအပူရှိန်များရင် တစ်ကိုယ်လုံး ကျွမ်းတဲ့အထိလောင်လေ့ရှိတယ်”

“မှန်ပါတယ်”

“သူ့ကိုလောင်တာက အပြင်ဘက်က အပူမီးလောင်တာမဟုတ်ဘူးဗျ... အတွင်းကစပြီးလောင်တာ”

“ဆရာကြီးပြောတာသိပ်ပြီး သဘောမပေါက်လို့ရှင်းပြပေးပါဦး”

“ဒီလိုဗျ... မီးလောင်ခံရသူအတော်များများဟာ အပြင်ဘက်က မီးတောက်တွေ အလောင်ခံရတာမဟုတ်လား။ သူ့ကိုလောင်တဲ့မီးက ကိုယ်တွင်းကနေတောက်လောင်ပြီး အပြင်ဘက်ကိုရောက်လာတာဗျ”

“ဒီလိုဆိုရင် အဆိပ်တစ်မျိုးမျိုးကြောင့်ဖြစ်တာများလား ဆရာကြီး”

“ဓာတုဗေဒဆရာဝန်ရဲ့ စစ်ဆေးချက်မှတ်တမ်းမှာတော့

ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အဆိပ်သင့်တဲ့လက္ခဏာမျိုးမတွေ့ရဘူးလို့ဖော်ပြထားတယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာထဲက တစ်ရူပတွေနဲ့အစာအိမ်မှာ အဆိပ်သင့်တဲ့လက္ခဏာမျိုးမတွေ့ရဘူးလို့ ရေးထားတယ်။ အပြင်ဘက်မှာလည်း ဓာတ်ဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ခံရတာမျိုးမရှိဘူးတဲ့ဗျ... အံ့ဩစရာပဲ”

ဆရာဝန်ကြီးမစ္စတာဆင်းက အမှန်ပင် အံ့ဩနေသော အမူအယာမျိုးဖြင့် ပြောပြလေသည်။

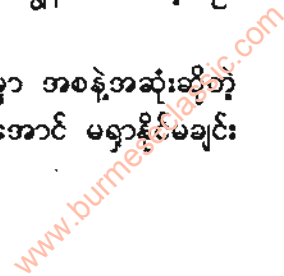
“ဒါဖြင့် သူ ဘယ်လိုကြောင့်သေရတယ်လို့ ယူဆနိုင်ပါသလဲ”

“ယေဘုယျပြောရရင်တော့ မီးတောက်တွေရဲ့လောင်ကျွမ်းမှုကြောင့် သေရတယ်လို့ပဲပြောရမှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ထူးဆန်းတဲ့မီးလောင်မှုမျိုးလို့တော့ ပြောရမှာပဲ။ အလောင်းက ရင်ခွဲရုံထဲမှာပဲရှိပါသေးတယ် သွားကြည့်မယ်ဆိုရင် ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ခွင့်ပေးသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း မစ္စတာဆင်းအား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်ကာ ရင်ခွဲရုံရှိသောအနောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။

“ဆရာ ဘယ်လိုယူဆသလဲ... ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားရင်းနဲ့ပိုရှုပ်လာသလိုပဲ”

“ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ချည်ခင်တစ်ခုမှာ အစနဲ့အဆုံးဆိုတဲ့ ချည်စနစ်စပဲရှိတယ်။ အဲဒီနစ်စကိုတွေ့အောင် မရှာနိုင်မချင်း

ချည်ခင်က ရှုပ်ထွေးနေတာပါပဲ။ အစတစ်စကိုရှာတွေ့ရင် ရှင်းဖို့ မခက်လှပါဘူး။ အမှုတစ်ခုလည်း ဒီလိုပါပဲ... ဘယ်လောက် ရှုပ်ထွေးတဲ့အမှုမျိုး ဖြစ်ပါစေ အစနဲ့အဆုံးဆိုတဲ့ရလဒ်နှစ်မျိုးပဲရှိ တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

“ဘယ်လောက်ပဲရှုပ်ထွေးတဲ့အမှုမျိုးဖြစ်နေပါစေ သဲ လွန်စတစ်ခုတွေ့အောင်ရှာနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါတယ်။ ချည်စကို ရှာနိုင်ရင် ရှုပ်နေတဲ့ချည်ခင်ကိုရှင်းဖို့မခက်သလို သဲလွန်စတစ်ခု တွေ့ရင်လည်း အဲဒီသဲလွန်စနောက် ခြေရာကောက်ပြီးလိုက်ရင် အမှုမှန်ပေါ်ဖို့မခက်ခဲလှပါဘူး”

“မှန်ပါတယ်ဆရာ... ဆရာပါနေမှတော့ ဘယ် လောက်ခက်ခဲတဲ့အမှုမျိုး ဖြစ်ပါစေ စိတ်ပူစရာမရှိလှပါဘူး”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့်လျှောက်လာ ကြရာ ရင်ခွဲရုံရှိရာသို့ရောက်လာလေသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ အစောင့်ကုလားကို အကျိုးအ ကြောင်းပြောပြရာ တံခါးဖွင့်ပေးသဖြင့် အတွင်းသို့ဝင်ကြည့်ကြ သည်။

အခန်းအလယ်နေရာ၌ ရှိသောလူနာခွဲစိပ်သောစင် ပေါ်တွင် အလောင်းကရှိနေပြီး ပိတ်ဖြူစဖြင့် ဖုံးထားလေသည်။

အနားရောက်သွားတော့ သွေးညှိနံ့များရသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဖုံးထားသောအဝတ်စကို

အသာလွန်ချလိုက်သည်။ မြင်ကွင်းက မကောင်းလှပေ။

တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းထားသောကြောင့် ရုပ် ချတ်ဆင်းယှက်ဖြစ်နေလေသည်။

အဆိုးဆုံးနေရာများက လည်ပင်းနှင့်ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် ခိုင်းနေရာများ ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာများမှာ မီးလောင်ကျွမ်းထားသောကြောင့် မီး သွေးတုံးကဲ့သို့ဖြစ်နေလေသည်။

သွေးညှိနံ့နှင့်အသားကို မီးလောင်ထားသောအညှော်နံ့ များရနေသေးသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အလောင်းအနီးသို့ကပ် တာ အသေအချာကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေသည်။

မီးလောင်ထားပုံမှာ အတော်ကလေးထူးဆန်းသည်။

ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခုခုကြောင့်သော်လည်းကောင်း အပူရှိန် များသောရေခဲပူစသော လောင်စာတစ်မျိုးမျိုးကြောင့်သော် လည်းကောင်း၊ လောင်ကျွမ်းခံခြင်းမျိုးမဟုတ်ပဲ သာမန်မီး တောက်များကြောင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရလေသည်။

အဆောက်အဦးထဲမှာ မီးလောင်ခံခြင်းမဟုတ်ပဲ အ ပြင်ဘက်တွင် ရုတ်တရက် မီးထတောက်ခြင်းမှာ ဆန်းကြယ်လှ သည်။

ထိုကဲ့သို့ဖြစ်နိုင်ရန် အကြောင်းနှစ်ချက်လောက်သာရှိ လေသည်။

တစ်ခုက ကိုယ်ပေါ်သို့ မီးလောင်စေနိုင်သောဓာတ်ဆီ သို့မဟုတ် ဓာတ်ငွေ့ရည်တစ်မျိုးမျိုးလောင်းထား၍သော်လည်းကောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် လေနှင့်ထိရုံဖြင့် မီးတောက်စေနိုင်သော ဓာတ်ပစ္စည်းတစ်မျိုးမျိုးကြောင့်သော်လည်းကောင်း ထိုကဲ့သို့ဖြစ် နိုင်ချေရုံသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုအနံ့များရှိမရှိ သိစေရန် အလောင်းကိုယ်ပေါ် အနံ့သို့ အနံ့ခံကြည့်သော်လည်း ထူးခြားမှုမတွေ့ရပေ။

“ဘာထူးသလဲ ဆရာ”

“အခုထိတော့ ရုတ်တရက် မီးထတောက်စေတဲ့အနံ့မျိုး မရသေးဘူး... အံ့ဩစရာပဲ”

“ဓာတ်ဆီနဲ့ ဒါမှမဟုတ် ဂက်(စ်)လို့ခေါ်တဲ့ ဓာတ်ငွေ့ ရည်အနံ့မျိုးပြောတာလား ဆရာ”

“ဟုတ်တယ်... ဒါက သဘာဝဓာတ်ငွေ့ကဖြစ်တဲ့ လောင်စာတွေပဲ၊ မြန်မာ့ဓာတ်ပညာမှာ ရုတ်တရက် မီးထတောက်စေတဲ့ပညာတွေရှိသေးတယ်”

“အံ့ဩစရာပါလား... ဘယ်လိုဓာတ်မျိုးတွေလည်း ဆရာ”

စုံထောက်ကျော်စွာက အံ့ဩသွားသဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဒီနည်းတွေက ကျွန်တော်တို့မိတ်ဆွေ ဓာတ်ပညာဆရာ

ကြီး ဦးဗန်ကောင်းအသုံးပြုလေ့ရှိတဲ့နည်းတွေပါပဲ၊ ဓာတ်ဆရာတွေ မျက်လှည့်ဆရာတွေ ပညာစွမ်းပြတဲ့နည်းတွေပါပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အလောင်းကိုလေ့လာကြည့်ရှုနေရင်းမှပင် အောက်ပါမီးတောက်စေသောနည်းအချို့ ဖော်ပြာပြလေသည်။

ပထမနည်းမှာ... . . .

သူ့အလိုလို (ပုံသကူ) သေသော ကျီးတစ်ကောင်၏ သည်းခြေကိုသော်လည်းကောင်း၊ လင်းယုန်တစ်ကောင်၏သည်းခြေကိုသော်လည်းကောင်းရှာဖွေ၍ အသင့်ဆောင်ထားရမည်။

ထိုသည်းခြေနှစ်မျိုးရလျှင် တစ်ခုနှင့်တစ်ခုထိမိစေရန် သတ်ပြုလျက် သီးခြားစီထားရမည်။

အသုံးပြုလိုပါက သည်းခြေနှင့်လင်းယုန်သည်းခြေတို့ကို ချည်ခင်ထိပ်ဖျားတွင် သုတ်ထားပြီးနောက် ပြုလိုသောနေရာ ရောက်ပါက ထိုနှစ်ခုကိုထိလိုက်ရုံမျှဖြင့် သူ့အလိုအလျှောက် မီးထတောက်စေသည်။

အခြားနည်းတစ်ခုမှာ ကန့်ဆီကို မီးစာ၌သုတ်လိမ်းထားပြီးနောက် လေလုံသောနေရာ၌ထားရသည်။

ကန့်ဆီ၏သဘောမှာ လေထိသည်နှင့်မီးတောက်သည် သဘောရှိရာအများအားဖြင့်တော့ ကန့်ဆီကို လေမဝင်နိုင်သည့် ရေထဲ၌ စိမ်ထားကြရပေသည်။

အသုံးပြုလိုသောအခါ ရေစိမ်ထားသောကန့်ဆီကိုထုတ်

ယူ၍ မီးစာကိုဆွတ်လျှက် လေထိသောနေရာသို့ထုတ်လိုက်သည်နှင့်သူ့အလိုလို မီးထတောက်စေသောနည်းဖြစ်သည်။

ကန်တော့ပွဲ၊ အစီအရင်ပြုလုပ်သောနေရာ၊ မျက်လှည့်ပွဲများ၌ ဖယောင်းတိုင်မီးများ သူ့အလိုအလျှောက်မီးထတောက်သောနည်းမှာ ထိုနည်းနှစ်မျိုးမှတစ်မျိုးမျိုးကိုအသုံးပြုကြောင်း စာဖတ်သူများ သဘောပေါက်ထားစေလိုပါသည်။

“ဒါဖြင့် ဦးချွေကြူက အပြင်ဘက်ထွက်လာပြီးမှမီးထတောက်တယ်ဆိုတော့ ကီးသည်းခြေသုတ်ထားတဲ့အဝတ်နဲ့လင်းယုန်သည်းခြေသုတ်ထားတဲ့အဝတ်တွေများ ပတ်ပေးလိုက်လို့များလား။ ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး... ပါလီမန်အမတ်တွေ အစည်းအဝေးလုပ်နေတဲ့အချိန်မျိုးမှာတော့ ဘယ်သူကမှ ဒီလိုလာလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့်... ”

“ဆရာပြောတဲ့ကန့်ဆီတွေလောင်းချလိုက်တာပဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ကန့်ဆီရဲ့သဘောက လေနဲ့ထိတဲ့အချိန်မှာတင် မီးလောင်တာမျိုးဆိုတော့ အပြင်ရောက်တဲ့အထိ ဘယ်နေပါ့မလဲ၊ နေရာမှာတောင် မီးလောင်မှာပေါ့... နောက်ပြီး စောစောက အလောင်းနားကိုကပ်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာ ဓာတ်ဆီနဲ့ ဂက်(စ်)နဲ့ တွေ့မရသလို ကန့်ဆီနဲ့လည်း မရဘူးဗျ”

ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ စုံထောက်ကျော်စွာလည်း

အကြောင်းကိုစကားမဆက်တော့ဘဲ ရှိလေသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အလောင်းကို အသေအချာထပ်မံစစ်ဆေးပြီးနောက် စိတ်ကျေနပ်အားသောအခါ အလောင်းပေါ်မှအဝတ်စကို ပြန်ဖုံးပေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ရင်ခွဲရုံထဲမှမထွက်သေးဘဲ စီးကရက်ထစ်လိပ်စီ မီးညှိကာ သောက်နေကြသည်။

“ဆရာထင်မြင်ချက်လည်း ပြောပါဦး”

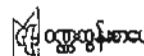
“အခုလောလောဆယ်တော့ ဘာမှထင်မြင်ချက်ပေးလို့မရသေးဘူးဖြစ်နေတယ်။ ရှုပ်နေတဲ့ချည်လုံးထဲက ချည်စကိုရှာတွေ့ရသေးသလို အမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့သဲလွန်စလည်း ဘာတစ်ခုမှမတွေ့ရသေးဘူး ဖြစ်နေတယ်... ဒါပေမယ့် စိတ်လျော့စရာတော့မရှိသေးပါဘူး... နောက်ထပ်တွေ့ရမယ့်လူတွေဆီက တွက်တော်တို့လိုချင် တဲ့သဲလွန်စတွေ ထပ်ရချင်ရလာမှာပါ”

ဟုပြောဆိုကာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လက်မှနာရီညှိ ကြည့်လိုက်ရာ နေ့လည်ဘက် ၁၂ နာရီသို့ရောက်နေပေပြီ။ ထိုအခိုက်မှာပင်...

“ဆရာ... ဆရာ ဟိုမှာကြည့်ပါဦး”

စုံထောက်ကျော်စွာက အထိတ်တလန့်ပြောလိုက်သဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

စောစောက ရင်ခွဲစင်ပေါ်မှာပက်လက်အနေအထား

ဖြင့် တင်ထားသောအလောင်းက ထထိုင်နေလေပြီ။

ဖုံးထားသောအဝတ်စက အောက်သို့လျော့ကျနေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးမှ မီးခိုးငွေ့များ စိမ့်ထွက်နေသည်။

ထို့ကြောင့် အသားမီးလောင်းသဖြင့် ကျွမ်းနေသော ညောင်နံ့များထွက်နေလေသည်။

“ဖုတ်ဝင်ပြီး ထထိုင်လာတာလား ဆရာ”

“ဒီလိုတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အခန်းတွင်းမှာရှိနေသော အခြေအနေများကို လေ့လာကြည့်လိုက်သည်။

ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ရင်ခွဲရုံအပေါ်မှာရှိနေသောမှန်ပြတင်းပေါက်မှမှန်ချပ်အချို့မှာ ကွဲကျနေသဖြင့် အချို့နေရာများ၌ ဖောင်းလောင်းပေါက်ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုအပေါက်မှ မွန်းတည့်နေ၏နေရောင်ကထိုးဝင်လာပြီး အလောင်းကိုယ်ပေါ်သို့တည့်တည့်ထိုးကျနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် နေရောင်ခြည်နှင့်ထိနေသောနေရာတစ်ဝိုက်မှာ မီးခိုးငွေ့များထွက်လာပြီးနောက် အလောင်းက ထထိုင်လာခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အလောင်းကောင်များကို မီးရှို့သောအခါ ကုန်းထလာသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုမြင်ကွင်းကိုမြင်သောအခါ စိတ်ထဲမှတစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသည်။ တက်ကြွမှုများ

သည်း ဖြစ်လာသည်။

“ဟန်ကျပြီး ကိုကျော်စွာရေး... ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ ဦးရွှေကြူက သဲလွန်စပေးနေပြီ”

ထိုစကားကြားတော့ စုံထောက်ကျော်စွာက အံ့ဩသွားသည်။

“ဘယ်လိုသဲလွန်စမျိုးလဲ ဆရာ”

“သူသေတဲ့အချိန်က ညနေပိုင်းနေပူပြင်းနေတဲ့အချိန်ဇာတ်လား၊ အတွင်းဝန်ရုံးထဲက အပြင်ထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ မီးထတောက်တာ ကိုကျော်စွာရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အခုလည်း ဟိုမှာကြည့်ပါလား... မွန်းတည့်နေက နှိပ်ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် အလောင်းပေါ်ကိုထိုးကျလာတော့ မီးရှို့သလိုဖြစ်ပြီး ထထိုင်လာတော့တာပေါ့”

“မီးခိုးတွေက ဘာကြောင့်ထွက်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ ဦးရွှေကြူရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မီးလောင်စေတတ်တဲ့အဆိပ်တစ်မျိုးမျိုး ရှိနေတဲ့ပုံပဲ၊ ဒီအဆိပ်က အပူရှိန်နဲ့တွေ့တာနဲ့မီးတောက်ပုံရတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ မသေသေအောင် ကြိုတင်ကြံစည်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် မမြင်ရတဲ့ပရလောကသားတွေ လက်ချက်ပဲဖြစ်မှာသေချာတယ်”

စုံထောက်ကျော်စွာက ခေတ်ပညာတတ်ဖြစ်သော်

လည်း ပရလောကသားတို့နှင့်ပတ်သက်သည့်အကြောင်းများကို
လည်း ယုံကြည်မှုရှိသူဖြစ်လေသည်။

“ကိုကျော်စွာပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... စုံစမ်း
ကြည့်ရင်တော့ သိရမှာပါ”

ထိုအချိန်တွင် နေရောင်ခြည်က အလောင်းကိုယ်ပေါ်
ကျနေရာမှရွေ့လျားသွားပြီးဖြစ်ရာ တဖြည်းဖြည်းနှင့်မီးခိုးငွေ့များ
လည်း ပျောက်သွားလေပြီ။

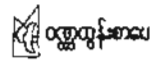
ထထိုင်နေသောအလောင်းလည်း နောက်သို့ တဖြည်း
ဖြည်းနှင့်ပြန်လဲကျသွားသည်ကိုတွေ့ကြရသည်။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုနေရာသို့
လျှောက်သွားပြီးနောက် လျှောက်နေသောအဝတ်ကိုပြန်ကောက်
ယူကာ အလောင်းကိုယ်ပေါ်သို့ ပြန်အုပ်တင်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သားရင်ခွဲရုံအတွင်းမှအပြင်သို့
ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

အပြင်ဘက်၌ နေရောင်ခြည်က စူးစူးရဲရဲတောက်
လျက် ရှိနေလေသည်။

ဗုဗုဗု

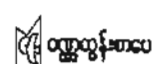
အခန်း(၅)

လောင်ပိုးကျနေသည့်နဂါးအဆိပ်

ထိုနေ့ညနေပိုင်းအချိန် အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသောအ
ခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် ရေမိုးချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး
နောက် မိမိကိုယ်ပိုင်စာကြည့်ခန်းသို့ဝင်ကာ အဆိပ်နှင့်ပတ်သက်
သောစာအုပ်စာတမ်းများကိုစု၍ စာရေးစာဖွဲ့ပေါ်သို့ပုံချထား
လေသည်။

ထို့နောက် ကော်ဖီသောက်လိုက်၊ စီးကရက်ဖွာလိုက်နှင့်
စာအုပ်များကိုတစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဖတ်ရှုလေ့လာလေသည်။

အဆိပ်နှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းများကိုရေးထား
သောအကြောင်းအရာက အတော်များသည်။

တိရစ္ဆာန်နှင့်ပတ်သက်သောအဆိပ်၊ သစ်ပင်များနှင့် ပတ်သက်သောအဆိပ်၊ သဘာဝသတ္တုဖြစ်သောအဆိပ်၊ လူတို့ ပြုပြင်စီမံသောအဆိပ် စသည်ဖြင့် အကြောင်းအရာမျိုးစုံလှ သည်။

တိရစ္ဆာန်နှင့်ပတ်သက်သည့်အဆိပ်များထဲတွင် မြွေဆိပ် သည် အဆိုးဝါးဆုံးဖြစ်ပြီး ထိုအထဲမှာ နဂါးအဆိပ်သည် အပြင်း ထန်ဆုံးဖြစ်သည်။

သစ်ပင်များ၌ဖြစ်သောအဆိပ်များထဲတွင် အဆိပ်ပင်မှ ဖြစ်သောအဆိပ်သည် အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်သည်။

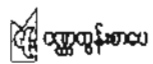
ထို့ပြင် သဘာဝသတ္တုဖြစ်သောအဆိပ်များနှင့် လူတို့ ပြုပြင်စီမံထားသောအဆိပ်များမှာလည်း လူနှင့်တိရစ္ဆာန်တို့အ သက်ကို သေစေနိုင်သောအဆိပ်များဖြစ်ကြောင်း ရေးသားသော စာအုပ်စာတမ်းများ၌ တွေ့ရလေသည်။

၎င်းတို့မှအချို့ကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြပေးပါလျှင် . . .

သမိုင်းဦးခေတ်မှစ၍ လူသားတို့သည် ဓာတ်သတ္တု များ(Minerals)နှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်(Vegetable)တို့မှ အဆိပ် အမျိုးမျိုးကိုရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအဆိပ်များကို လူတို့သည်အသုံးပြုခြင်း၊ စားသုံးခြင်း မှရှောင်ကြည်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ရန်သူများနှင့်သားရဲတိရစ္ဆာန်များကိုသတ်ဖြတ် ရာတွင်မူ ထိုအဆိပ်များကိုအသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ဝတ္ထုထွန်းစာပေ

သမိုင်းမှတ်တမ်းများအရ အီဂျစ်၊ ဘေဘီလုံနီးယား၊ ဟီး ဩနှင့်ဂရိလူမျိုးများက အဆိပ်ကို စတင်တွေ့ရှိအသုံးပြုခဲ့ကြ သည်ဟု သိရှိရသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်လည်း ငါးရာစုလောက်မှစတင်၍ အ ဆိပ်ကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

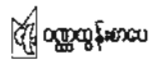
မြန်မာနိုင်ငံတွင်မူ ၁၂၈၆ ခုနှစ်၌ သားတော်ပြည်စား အီဟသူက ခမည်းတော် နရသီဟပတေ့မင်းကို အဆိပ်ကျွေး၍ သတ်ခဲ့ကြောင်း သမိုင်းမှတ်တမ်းများအရ သိရှိရသည်။

“အဆိပ်”ဟူသည်မှာ ဘေးဖြစ်စေတတ်သောအရာဝတ္ထု ဆင်ရပ်ဖြစ်၍ မသင့်လျော်သောနည်းနှင့် မသင့်တင့်သောအ တိုင်းအတာအချိုးအစားအရ ပေးပြီးသုံးစွဲမိပါက နေထိုင်မ တောင်းခြင်း၊ မကျန်းမာခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာခံစားရခြင်းမှ သေ ဆုံးသည်အထိ အန္တရာယ်ဖြစ်စေနိုင်သောအရာဝတ္ထုများကို ဆို လိုပေသည်။

“တန်လျှင်ဆေး၊ လွန်လျှင်ဘေး”ဟူသော စကားအ တိုင်း သင့်တင့်သောအတိုင်းအတာအရပေးလျှင်မူ အချို့သော အဆိပ်များသည်ပင် လူနှင့်တိရစ္ဆာန်များအဖို့ ဆေးဝါးအဖြစ် အ သုံးဝင်ပေသည်။

အဆိပ်အမျိုးမျိုးရှိပေသည်။

- စားသွားသောအဆိပ်များ (Corrosives) အက်ဆစ် နှင့်အယ်(လ)ကာလီများ ဖြစ်သည်။

ဝတ္ထုထွန်းစာပေ

- ဆွသောအဆိပ်များ (Irritants)
ဖော့(စ)ပရတ်၊ ကလိုရင်း၊ ဗရိုမင်း၊ အိုင်အိုဒင်း၊ အာဆီနစ်၊ ခနောက်စိမ်း၊ ပြဒါး၊ ကြေးနီ၊ ခဲ၊ သွပ်၊ ငွေ၊ ကြက်ဆူများ၊ ရွက်လှပင်(သို့မဟုတ်)ကနဒိုပင်ဆီ၊ မုတ်ခါး(သို့မဟုတ်)ရှားစောင်းလက်ပတ်စေး၊ အဆိပ်ရှိသောမြေနှင့်ပိုးမွှားများ ကိုယ်ခံခြင်း၊ စိန်မှုန့်၊ ဖန်မှုန့်၊ ဆံဖြည်မျှင်မှုန့်စသည်များ ဖြစ်သည်။

- အကြောကို ထိခိုက်ပျက်ပြားစေသောအဆိပ်များ (Neurotics)
- ဦးနှောက်ကိုထိခိုက်ပျက်ပြားစေသောအဆိပ်များ
- ဘိန်းနှင့်အယ်(လ)ကာလီများ၊ အရက်၊ အိဿာ၊ တလိဂိုဖောင်း၊ ဒါဟူရာ၊ ဗယ်လာဒေါနား(ပရဆေးပင်) ဟိုယိုဆီရေးမတ်၊ ဘိန်းကဲ့သို့မူးယစ်စေသောဆေးခြောက်စသည်များ ဖြစ်သည်။

- ကျောရိုးကိုထိခိုက်ပျက်ပြားစေသောအဆိပ်များ . . .
- ခပေါင်းနှင့်ဂဲ(လ)မိယမ်စသည်တို့ ဖြစ်သည်။
- နှလုံးကိုထိခိုက်ပျက်ပြားစေအဆိပ်များ . . . .
- အကွန်နီ၊ ဒင်ဂျီတယ်လစ်၊ အိုလီရင်ဒါဆေးရွက်၊ ဟိုင်ဒရိုင်ဆိုင်ယာနစ်အက်စစ်စသည်တို့ဖြစ်သည်။
- အဆုတ်ကိုထိခိုက်ပျက်ပြားစေသော (သို့မဟုတ်)မွန်စေသောအဆိပ်များ . . . .

အဆိပ်ပါ၍ အသက်ရှူကျပ်စေသောဓာတ်ငွေ့များဖြစ်

သာ ကာဘွန်ဒိုင်အောက်ဆိုက်၊ ကာဘွန်မိုနော့ဆိုက်၊ ကျောက်ငွေ့များဓာတ်ငွေ့များ စသည်တို့ဖြစ်သည်။

- အဖျားပိုင်းနစ်ကြောများကို ထိခိုက်ပျက်ပြားစေသောအဆိပ်များ . . .

ကိုနီယမ်နှင့်ကူရာရားစသည်တို့ဖြစ်သည်။
ဖော်ပြပါအဆိပ်အမျိုးမျိုးတို့သည် လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ ပါးစပ်၊ စအို၊ အရေပြားတို့မှလည်းကောင်း၊ ထိုးသွင်းခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်နိုင်လေသည်။

အဆိပ်များသည် လူ၏ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းမှပြင်ပသို့ ဆီး၊ ခပ်၊ ခွေး၊ နို့ရည်၊ တံတွေးစသည်များအနေဖြင့် ထွက်နိုင်သည်။ အဆိပ်များသည် လူ့ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်ထိတွေ့သည့်နေရာများ အသည်းအဆုတ်များနှင့်လူ၏ဇီဝကမ္မအဖွဲ့တစ်ခုလုံးကိုပါ ထိခိုက်ပျက်ပြားစေနိုင်လေသည်။

အဆိပ်များသည် လူတစ်ဦးအား မည်မျှထိခိုက်စေနိုင်သည်မှာ အောက်ပါအချက်များအပေါ်၌ မူတည်လေသည်။

- အဆိပ်၏အနည်းအများ
- လူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ အဆိပ်ဝင်ရောက်ပုံ
- အဆိပ်ငွေ့ကိုရှူရှိုက်မိခြင်း၊ ဆေးထိုးအပ်ဖြင့်ထိုးသွင်းခြင်း၊ အရေပြားပေါ်ရှိ ဒဏ်ရာမှဝင်ရောက်ခြင်း၊ အဆိပ်ရှိ သတ္တုဓာတ်များ ကိုက်ခဲခြင်းစသည်များဖြင့် အဆိပ်သည် လူ့ခန္ဓာကိုယ်

တွင်းသို့ဝင်ရောက်တတ်သည်။ ရှုဂ္ဂိုက်ခြင်း၊ ဆေးထိုးအပ်ဖြင့်ထိုးသွင်းခြင်းများတွင် အဆိပ်၏အကျိုးသက်ရောက်မှု ပို၍ မြန်ဆန်သည်ကိုတွေ့ရပေမည်။

- အဆိပ်၏အနေအထား
  - အဆိပ်ရည်၊ အဆိပ်ငွေ့အဖြစ်ရောက်နေသောအဆိပ်များ ဖြစ်သည်။
  - အဆိပ်သင့်သူ၏ကာယအခြေအနေ . . . .
  - အဆိပ်သင့်သူ၏အသက်အရွယ် . . . .
  - အဆိပ်သင့်သူ၏သက်ဆိုင်ရာအဆိပ်ကိုခံနိုင်ရည်ရှိမှု
  - အဆိပ်သင့်သူ၏အစာအိမ်အခြေအနေ . . . .
- အဆိပ်မိစဉ် အဆိပ်မိသူ၏အစာအိမ်အတွင်း၌ အစာ

မရှိ။

- အစာရှိလျှင် အဆိပ်သင့်မှုကိုခံနိုင်ရည်ရှိပေမည်။
- အဆိပ်သင့်သူ၏အကျင့်နှင့်အလေ့အထ . . . .
- အဆိပ်သင့်သူသည် သက်ဆိုင်ရာအဆိပ်ကိုအသုံးပြုလေ့ရှိမရှိ။ အသုံးပြုလေ့ရှိလျှင် ခံနိုင်ရည်ပို၍ ရှိသည်။
- အဆိပ်သင့်သူ အဆိပ်သင့်နေစဉ် အိပ်ပျော်နေသလော(သို့မဟုတ်) အရက်မူးနေသလော။

အဆိပ်သင့်သူသည် အိပ်ပျော်နေလျှင်ဖြစ်စေ၊ မူးယစ်နေလျှင်ဖြစ်စေ အဆိပ်သင့်မှုကိုနှောင့်နှေးကြန့်ကြာစေတတ်သည်။

- အဆိပ်သင့်မှုနှင့်ကိုယ်ခန္ဓာပြင်ပသို့ အဆိပ်ထွက်မှုအခြေအနေ

အထက်ဖော်ပြပါအချက်များအပေါ်တွင် အမှီပြု၍ အဆိပ်သင့်မှုအခြေအနေကိုဆန်းစစ်ကြည့်နိုင်လေသည်။

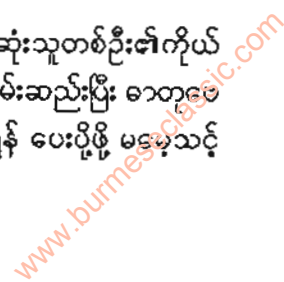
အဆိပ်သင့်၍ သေဆုံးသူ၏အလောင်းကိုစစ်ဆေးကြည့်ရှုပါက အောက်ပါအခြင်းအရာလက္ခဏာများကို တွေ့ရှိရသည်ဖြစ်သည်။

ပြင်ပလက္ခဏာများ

သက်ဆိုင်ရာအဆိပ်၏အနံ့အသက်များခြင်း၊ ထိုသူ၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အဝတ်အစားများအပေါ်တွင် သက်ဆိုင်ရာအဆိပ်ဈေးစွန်းထင်းနေခြင်း၊ အန်ဖတ်များ၊ မစင်များတွေ့ရှိခြင်း၊ ပါးစပ်၊ နှာခေါင်း၊ စအိုဝ၊ မိန်းမအင်္ဂါသည်တို့တွင် အဆိပ်နှင့်ပတ်သက်သောအရာဝတ္ထုများတွေ့ရှိခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

အထူးသတိပြုရန်မှာ သေသူ၏ကိုယ်တွင်ဒဏ်ရာများ၊ ရောဂါဝေဒနာများတွေ့ရှိရုံမျှဖြင့် အဆိပ်သင့်ခြင်းမရှိဟု တထစ်ချ မယူဆနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အဆိပ်သင့်၍ သေဆုံးသူတစ်ဦး၏ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါများ(Viscera)ကို သေချာစွာ သိမ်းဆည်းပြီး ဓာတုဗေဒပညာရှင်ထံသို့ ဓာတ်ခွဲကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန် ပေးပို့ဖို့ မသေ့သင့်

ပေ။

သို့မှသာလျှင် အဆိပ်သင့်မှုရှိမရှိနှင့် အဆိပ်သင့်မှုအခြေအနေများကို သေချာစွာ သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

တိုယ်တွင်းလက္ခဏာများ

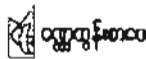
အထူးသဖြင့် အဆိပ်သင့်သူ၏အစာလမ်းကြောင်း၊ အစာပြွန်၊ အစာအိမ်၊ အူနှင့်အစာကြေချက်သည့်လမ်းကြောင်းများကို သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန်လိုသည်။

အဆိပ်သင့်သူ၏အစာအိမ်အမြှေးပါးတွင် နီမြန်းနေခြင်း၊ အစာအိမ်အမြှေးပါးပျော့၍ နူးညံ့နေခြင်း၊ အစာအိမ်အောက်ပိုင်းပေါက်နေခြင်း၊ အစာအိမ်အကာများနှင့်အူသိမ်များပေါက်နေခြင်းစသည်တို့ဖြစ်တတ်သည်။

စားသွားသောအဆိပ်များနှင့် ဆွဲသောအဆိပ်များသည်လျှင် အဆိပ်သင့်သူ၏အူ၊ အစာအိမ်နှင့်အူသိမ်များ ပေါက်တတ်သည်။

ဓာတုဗေဒပညာရှင်၏စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်

အဆိပ်သင့်မှုများ၌ အဆိပ်သင့်သူမသေမီ အန်သောအန်ဖတ်များ၊ ဆီးများစသည်တို့ကိုစစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် အရေး

ကြီးသည်။

ထို့ပြင် အဆိပ်သင့်သူသေဆုံးပြီးနောက် အစာအိမ်အတွင်းရှိ အစာများ၊ အူထဲရှိအရာများနှင့်ကိုယ်ခန္ဓာ၏တစ်ရှူးများကိုစစ်ဆေးကြည့်ရှုရန်လည်း အထူးလိုအပ်ပေသည်။

ဓာတုဗေဒပညာရှင်အနေဖြင့် အဆိပ်သင့်သူ၏အသည်း၊ သရက်ရွက်နှင့်ကျောက်ကပ်စုသည့်အရေးကြီးသောတိုယ်တွင်းအင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် လိုပေသည်။

သို့မှသာလျှင် အဆိပ်သင့်မှု၏အစစ်အမှန်အခြေအနေတို့ ဖော်ထုတ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အဆိပ်သင့်၍ သေဆုံးရသူတစ်ဦးကိုခွဲစိတ်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရာ၌ သက်ဆိုင်ရာအဆိပ်မတွေ့ရှိတတ်သောအကြောင်းများမှာ အဆိပ်သည် အဆုတ်မှတစ်ဆင့် ပျံ့လွင့်ထွက်ခြင်း၊ အန်ခြင်းကြောင့် အစာအိမ်နှင့်အူများမှ အဆိပ်များပါသွားခြင်း၊ ကျောက်ကပ်မှတစ်ဆင့် ပြင်ပသို့အညစ်အကြေးများအဖြစ် ထွက်သွားခြင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်၏။

ဟင်းသီးဟင်းရွက်အဆိပ်များကိုခွဲစိတ်ကြည့်ရှုရာ၌ အဆိပ်သင့်သူ၏ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါများ၌ မတွေ့ရှိရတတ်ချေ။

အယ်(လ)ကာလီနှင့် ဂလူးကိုဆိုဒ်စသည်အဆိပ်များသည်လည်း အဆိပ်သင့်သူအသက်ရှိနေစဉ် ဓာတ်တိုးခြင်း (သို့မဟုတ်)အောက်ဆီဂျင်ပေါင်းခြင်းတို့ကြောင့်ဖြစ်စေ သေဆုံး

ပြီးနောက် အလောင်းပုပ်ပွသည့်အခါ၌ ဖြစ်စေ အခြားအရာ
ဝတ္ထုများနှင့်ပေါင်းစည်းသွားခြင်းကြောင့် တွေ့ရှိရန်ခဲယဉ်းပေ
သည်။

အဆိပ်အမျိုးမျိုးတို့ကိုရောင်းဝယ်ရန်အတွက် လက်ဝယ်
ထားရှိခြင်း၊ လက်လီလက်ကားရောင်းဝယ်ခြင်း၊ လိုင်စင်များထုတ်
ပေးခြင်းစသည့်ကိစ္စများအတွက် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ၁၉၁၉ ခုနှစ်
က အဆိပ်ဥပဒေ(Poisons Act)ကို (၃-၉-၁၉)နေ့တွင် ပြဋ္ဌာန်း
ခဲ့သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ၎င်းဥပဒေသည် အတည်ဖြစ်
လျက်ပင်ရှိသေးသည်။

(၁-၂-၃၂)နေ့တွင်လည်း ဘေးဖြစ်စေတတ်သောဆေး
ဝါးများဥပဒေ(Dangerous Drugs Act)ကို ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတွင်(၂၀-၂-၇၄)နေ့မှစ၍ အ
တည်ဖြစ်လာသော 'မူးယစ်ထုံထိုင်းဘေးဖြစ်စေတတ်သောဆေး
ဝါးများဥပဒေ'ကို ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

အဆိပ်ကြောင့်သေဆုံးမှုအကြောင်းကို ထပ်မံဖြည့်စွက်
ပါဦးမည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုသတ်ရန် အဆိပ်ကိုအသုံးပြုကြ
သည်။ ထိုကဲ့သို့သောအမှုမျိုးတွင် စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးပုဂ္ဂိုလ် သည်
ဂရုတစိုက်ဆုံးဖြတ်ရပေသည်။

အဆိပ်ကြောင့် လူသေဆုံးမှုတွင် မတော်တဆကြောင့်

ဖြစ်စေ၊ သတ်သေလို၍ဖြစ်စေ အဆိပ်ကြောင့်သေဆုံးခြင်းဖြစ်
သည်။

ထို့ကြောင့် အဆိပ်ခတ်၍သတ်ခြင်း၊ မတော်တဆ အ
ဆိပ်မိခြင်း၊ အဆိပ်သောက်၍ မိမိကိုယ်မိမိလုပ်ကြံခြင်းတို့တွင်
အချက်အလက်စုံလင်စွာ မစစ်ဆေးရမီ ရောထွေးနေတတ်
သည်။

လူကို အဆိပ်ခတ်၍သတ်ခြင်းတွင်လည်းကောင်း၊ မ
တော်တဆ အဆိပ်မိခြင်းသော်လည်းကောင်း၊ မျက်မြင်သက်
သေရရှိရန်ခက်ခဲသည်။ ရှားပါးသည်။

ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ အထောက်အ
ထားတစ်ခုခုကို ဂရုတစိုက်စွာဖွဲ့ခြင်းပြုရသည်။

အချို့သောမူးယစ်ဆေးနှင့်အဆိပ်များကိုသွေးထဲတွင်
အလွယ်တကူ စစ်ဆေးတွေ့ရှိနိုင်သည်။

လူ၏အသည်းထဲတွင် အဆိပ်အများဆုံးတွေ့ရတတ်
သည်။ ဆီး၊ ကျောက်ကပ်နှင့်ဦးနှောက်ထဲတွင်လည်း အဆိပ်ကို
ရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်သည်။

အဆိပ်ငွေ့တို့ကိုမူ အဆုတ်နှင့်သွေးထဲတွင် တွေ့ရှိနိုင်
သည်။

ဝမ်းဗိုက်တွင်းရှိ အတွင်းသားများသည် အဆိပ်အမျိုးမျိုး
ကိုဖော်ပြနိုင်လေသည်။

အထူးသဖြင့် အဆိပ်ပြင်းများကို ပိုမိုသိသာနိုင်သည်။

လူတစ်ဦးတစ်ယောက် အဆိပ်စားမိသည်။ အဆိပ်
တောက်သည်ကိုသိနိုင်ရန် တစ်ခါတစ်ရံ လွယ်ကူသည်ဆိုသော်
လည်း အများအားဖြင့် ခဲယဉ်းပေသည်။

အဆိပ်တောက်သောလက္ခဏာများသည် အချို့ရောဂါ
များမှဖြစ်သောလက္ခဏာများနှင့်တူသည်။

အဆိပ်အမျိုးအစား မည်မျှပင် ကွဲပြားနေစေကာမူ အ
တန်းအစားတူညီချက်ချင်း ပေါင်းစပ်၍ ၄ မျိုး ၄ စား ခွဲခြားထား
သည်။

သက်မဲ့ပစ္စည်းမှရသောအဆိပ်

၎င်းမှာ ဆိုင်ယာနိုက်၊ စိန်၊ ဆေးဒန်း၊ ပြဒါး၊ ကလိုရိုက်၊
ခနောက်စိမ်းဓာတ်ပေါင်း၊ ခဲဆား၊ မီးစုန်းဓာတ်စသည်တို့ဖြစ်
သည်။

အဆိပ်ငွေ့

ကာဗွန်မိုနောက်ဆိုဒ်၊ ကားမှထုတ်သောအငွေ့၊ မီးဖိုသုံး
ရန် ဓာတ်ငွေ့၊ ဟိုက်ဒရိုဂျင်ဆာ(လ)ဖိုဒ်(ကြက်ဥပုပ်အနံ့) ဆာ
(လ)ဟိုင်အောက်ဆိုဒ်(ကန်ကြီးရှိ၍ရသောအငွေ့)စသည်တို့ဖြစ်သည်။

အရည်ဖျော်စပ်သောပစ္စည်း

ကလိုရိုဖောင်း၊ အီသာ၊ အက်ဆီတုံး၊ ဗင်ကင်းကာဗွန်

ဆိုင်ဆာ(လ)ဖိုဒ်၊ ကာဗွန်တက်ထရာကလိုရိုက်စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ဆက်ရှိပစ္စည်းမှရသောအဆိပ်

ဆယ်လီစယ်လိပ်(တ) (စ)အိမ်ဆေးအဆိပ်၊ မူးယစ်ထုံ
ဆိုင်းဆေးအဆိပ်၊ စထရစ်(ချ)နင်း၊ နီကိုတင်းအဆိပ်စသည်တို့
ဖြစ်သည်။

အဆိပ်ကြောင့်သေခြင်းအမှုများတွင် ရနိုင်သောသက်
သေခံအထောက်အထားများမှာ အစားအသောက်များ၊ ပုလင်း
သွတ်များ၊ ဖန်ခွက်များ၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်များ(သို့မဟုတ်)
အခြားပန်းကန်အိုးခွက်များ ဖြစ်သည်။

အဆိပ်မိသူ စားသောက်ခဲ့သောအစားအစာနှင့်အရည်
များကိုသန့်စင်သောဖန်ပုလင်းများတွင် ထည့်၍ ဓာတုဗေဒစစ်
ဆေးရေးအရာရှိထံ ပို့ရသည်။

အဆိပ်မိ၍ သေဆုံးသူ၏မိတ်ဆွေများ၊ မိသားစုများ၊
ဆေးကုသောဆေးဆရာများကိုမေးမြန်း၍ ရရှိသောလက္ခဏာများ
အကြောင်းတွင် မသေမီကာလအနည်းငယ်အတွင်း သေသူမည်
သို့ပြုလုပ်ပုံ၊ မည်သို့ခံစားရပုံအကြောင်းများပါရှိရမည်။

ထိုအကြောင်းများမှာ အော့အန်ခြင်း၊ ဗိုက်နာခြင်း၊
တက်ခြင်း၊ မေ့မြောခြင်း၊ ကယောင်ကတမ်းပြောခြင်း စသည်
တို့ဖြစ်သည်။

အထက်ပါဖော်ပြသောအဆိပ်များအပြင် သစ်ပင်မှဖြစ်

သောအဆိပ်သည် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးသောအဆိပ်များထဲ၌ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်လေသည်။

အဆိပ်ပင်နှင့်သိဖို့မဆိုထားနှင့် လေတင်လေအောက်၌ အဆိပ်ပင်မှအနံ့အသက်ရရှိနှင့်ပင် လူနှင့်တိရစ္ဆာန်တို့အန္တရာယ်ရှိစေနိုင်လောက်အောင် အဆိပ်ပြင်းသည်။

အဆိပ်ပင်မှအဆိပ်ရေထုတ်ယူပုံများအကြောင်းကို အခြားရေးသားပြီးသောစာအုပ်များတွင် ဖော်ပြပေးခဲ့ပြီးဖြစ်စေသည်။

သတ္တဝါများမှာလည်း အဆိပ်ပြင်းသောသတ္တဝါများရှိကြသည်။ သာမန်အဆိပ်ရှိသောသတ္တဝါများနှင့် ၎င်းတို့အဆိပ်ထိသည်နှင့်အသက်သေစေလောက်အောင်အန္တရာယ်ပြင်းသောသတ္တဝါများလည်း ရှိကြသည်။

ကင်း၊ ကင်းခြိုးကောက်၊ ပင့်ကူစသောသတ္တဝါတို့မှာ သာမန်အဆိပ်ရှိသောသတ္တဝါများဖြစ်ကြပြီး မြွေကတော့ အဆိပ်ရှိသောသတ္တဝါတို့တွင် အရေအတွက်အများဆုံးရှိကြလေသည်။

ထိုမြွေများမှာလည်း သာမန်အဆိပ်ရှိသောမြွေများရှိသလို ထိရုံနှင့်သေစေနိုင်သောမြွေပွေး၊ မြွေဟောက်စသည်တို့လည်း ရှိကြသည်။

မြွေမျိုးနွယ်ဝင်များထဲတွင် အဆိပ်အပြင်းဆုံးမှာ နဂါးဖြစ်သည်။

နဂါးတို့မှာလည်း ကုန်းနေနဂါး၊ တောင်နေနဂါး၊ ရေ

နေနဂါးဟု သုံးမျိုးရှိသည်။

နဂါးအဆိပ်ပြင်းပုံနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖော်ပြထားချက်တို့မှာ နဂါးအဆိပ်ထိသည်နှင့်ကိုယ်သည် ထင်းချောင်းကဲ့သို့ မကွေးနိုင် မဆန့်နိုင်၊ မလှုပ်ရှားနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွားခြင်း၊

နဂါးအဆိပ်ထိသော် ကိုယ်သည် အမှည့်လွန်၍ ပုပ်သောသစ်သီးကဲ့သို့ အရေယိုစီးထွက်စေခြင်း၊

နဂါးအဆိပ်ထိသော် ကိုယ်သည် မီးလောင်သကဲ့သို့ပူလောင်၍ ပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်စေခြင်း၊

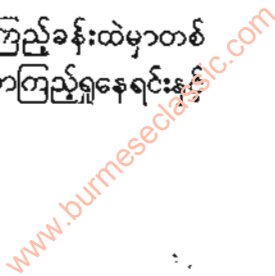
နဂါးအဆိပ်ထိသောကိုယ်သည် မိုးကြိုးစက်နှင့်ထိသကဲ့သို့ ကွဲကြေပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်စေခြင်း၊

နဂါးအဆိပ်ထိရုံဖြင့် ကိုယ်သည် ဖွဲမှုန့်ကဲ့သို့ကွဲကြေပျက်စီးခြင်းသို့ရောက်စေတတ်သောနဂါးအဆိပ်အမျိုးမျိုး ရှိကြလေသည်။

ကျမ်းဂန်များတွင် အဆိပ်ပြင်းသောနဂါးမျိုးနွယ်ပေါင်း (၁၀၂၄)မျိုးရှိကြောင်း ဖော်ပြထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် အဆိပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် နဂါးအပါအဝင် မြွေမျိုးနွယ်ဝင်တို့သည် အရေအတွက်အများဆုံးနှင့်ကြောက်စရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စာကြည့်ခန်းထဲမှာတစ်ယောက်တည်း စာအုပ်စာတမ်းများကိုလှေ့လာကြည့်ရှုနေရင်းနှင့် အတွေးတစ်ခုဝင်ရောက်လာသည်။

“ဖိမှတ်တမ်းတွေထဲမှာ အဆိပ်ထိတာနဲ့မီးလောင်ခံရဖူး
လို့ဖြစ်ပြီး သေရတဲ့အဆိပ်မျိုးပါတယ်၊ အင်္ဂါမုခနဂါးအဆိပ်ထိ
ရေးသားထားတယ်၊ အခုဦးရွှေကြူဖြစ်တဲ့အဖြစ်မျိုးက အင်္ဂါမု
နဂါးအဆိပ်ထိတဲ့ပုံမျိုးပဲ”

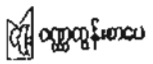
သူစိတ်ထဲမှာ ထိုအဆိပ်မျိုးထိသဖြင့် သေရလေသလား
ဟု သံသယရှိနေသော်လည်း ထိုကိစ္စကတော့ ဖြစ်နိုင်စရာမရှိပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုအခါတွင် ထိုကဲ့သို့သော
ဂါးအဆိပ်မျိုးရရန် မလွယ်ကူသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော် အတွေးတစ်ခုတော့ရလောက်လေသည်။ အခြား
မဟုတ်ပေ။

ဦးရွှေကြူသေဆုံးရသည်မှာ သာမန်မဟုတ်ပဲ ပြင်းထန်
သောအဆိပ်တစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်ဟုသောအတွေး
ပင်ဖြစ်လေသည်။

ဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓ

အခန်း(၆)
နတ်ဘုရားကျောင်းမှသဲလွန်စ

စုံထောက်ကျော်စွာကိုယ်တိုင်မောင်းလာသော လင့်ရို
ဘာကားသည် မောင်ဂိုမာရီလမ်း(ယခုဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
လမ်း)အတိုင်း အနောက်မှအရှေ့ဘက်သို့ဦးတည်ကာ ပြေးနေ
လေသည်။

နံဘေးမှစီးကရက်ဖွားရင်း ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လိုက်လာ
သောဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အတွင်းဝန်ရုံး(ယခုဝန်ကြီးရုံး)
နေရာရောက်တော့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာမေးလိုက်သည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုထူးသလဲကိုကျော်စွာ”
“ထူးတယ် ဆရာ... ကျွန်တော်စုံစမ်းရသလောက်ဆို

www.burmeseclassic.com

ရင်တော့ ဦးရွှေကြူအသတ်ခံရတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်”
“ဆိုစမ်းပါဦး... ဘယ်လိုအထောက်အထားတွေရထားလို့လဲ”

“ကွန်တော်ခိုင်းထားတဲ့ဆားပုလင်းမြဲဒင်စုံစမ်းလို့ သိခဲ့တာတွေက အတော်ပြည့်စုံတယ်၊ ဦးရွှေကြူမသေခင်က ပုဇွန်တောင်ဘက်မှာရှိတဲ့နတ်ဘုရားကျောင်းတစ်ခုနဲ့အကြီးအကျယ် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တယ်လို့ပြောတယ်”

ထိုစကားကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပင်စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“ဆက်ပြောပါဦး... ဘယ်လိုပြဿနာဖြစ်တာတဲ့လဲ”
“နတ်ဘုရားကျောင်းရှိနေတဲ့နေရာက ဦးရွှေကြူတို့ကို ကွယ်တဲ့ဗုဒ္ဓဘာသာဘုန်းကြီးကျောင်း နယ်နိမိတ်ထဲရောက်နေတယ်၊ နောက်ထပ်အဆောက်အဦးတွေကိုလည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းနယ်နိမိတ်ထဲကို အတင်းဝင်ဆောက်ကြတယ်”

“ဒီတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြသလဲ”
“ဒကာဒကာမတွေက မခံနိုင်လို့ သွားပြီးကန့်ကွက်ကြပေမယ့် မရဘူး၊ ကုလားတွေကတားနေတဲ့ကြားက အတင်းဝင်ဆောက်ကြတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ပါလီမန်အမတ်ဦးရွှေကြူတို့လာပြီး အကူအညီတောင်းကြတယ်”

“ဦးရွှေကြူက အကူအညီပေးသတဲ့လား”
“ဦးရွှေကြူကလည်း ဘာသာရေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလေ့

အနက်ထားတဲ့သူဆိုတော့ ချက်ချင်းလိုက်သွားပြီး ဖြေရှင်းပေးခဲ့တယ်”

“ဘယ်လိုဖြေရှင်းပေးခဲ့သတဲ့လဲ”

“ပထမတော့ နတ်ဘုရားကျောင်းမှာရှိတဲ့နတ်ဆရာကို ခေါ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမြေထဲမဝင်ဖို့တားတယ်၊ ဆောက်လက်အဆောက်အဦးတွေကိုလည်း ပြန်ဖျက်ခိုင်းတယ်”

“ဒီတော့... ”

“ဒါပေမယ့် နတ်ဆရာကလက်မခံခဲ့ဘူး... နောက်တော့ ပုဇွန်တောင်ဂါတ်တဲကပုလိပ်ခေါ်ပြီး ဖျက်ခိုင်းတော့မှဖျက်ပေးတယ်... အဲဒီလိုအဆောက်အအုံဖျက်လိုက်တော့မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ ဝင်ဆောက်တဲ့အဆောက်အအုံတစ်ခုထဲမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့နတ်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လုပ်ထားတာကို တွေ့ကြရတယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ... နောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ ဆက်ပြောပါဦး”

စုံထောက်ကျော်စွာက မော်တော်ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်း လာရာ ပုဇွန်တောင်နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ရောက်လာကြလေပြီ။

ညနေပိုင်းအချိန်ရောက်နေမို့ ပုဇွန်တောင်ကြက်တန်းထစ်ပိုက်တွင် လူများလူသွားလူလာရှုပ်ထွေးနေသောကြောင့် အားကိုသတိထားပြီးမောင်းနေရသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်တော်ကြက်တန်းတစ်ဝိုက်မှာ လက်လုပ်လက်စား
ကုလားလူမျိုးများသာနေကြပြီး ယခုကဲ့သို့ ညနေပိုင်းအချိန်
ရောက်လျှင် လမ်းဘေးတစ်လျှောက်ဖွင့်လှစ်စေရောင်းချသောအ
ရက်ဆိုင်၊ ထမင်းဆိုင်များတွင် လူများ စည်ကားနေတတ်သည်။

“ဦးရွှေကြူကတော့ သူ့လူတွေကို အဆောက်အဦးတွေ
တင်မကဘဲ အဲဒီနတ်ရုပ်ကြီးကိုပါဖျက်ဆီးပစ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အဲဒါ
အပြင် ကျောင်းဝင်းနားမှာထောင်ထားတဲ့ဆိုင်ဘုတ်တွေ အထဲ
တိုင်တွေကိုပါ ဖျက်ဆီးပစ်ခိုင်းတယ်”

“အဲဒီလိုဖျက်ဆီးတာကို နတ်ဆရာက ဘာမှလာမပြော
ဘူးလား”

“ပထမတော့ နတ်ရုပ်ကြီးကိုဖျက်ဆီးမပစ်ဖို့လာပြော
သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးရွှေကြူက လက်မခံဘဲ ကျောင်းဝင်းထဲ
ပျောက်နေတဲ့အဆောက်အဦးတွေရော နတ်ရုပ်ကြီးကိုပါဖျက်ဆီး
ပစ်လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နတ်ဆရာက ဘာမှမပြောပဲ
ထာမန္တန်တွေရွတ်ပြီး ကျိန်စာတိုက်နေတယ်လို့ပြောတယ်။ အဲဒါ
လိုဖြစ်ပြီး နောက်ရက်မှာ ဦးရွှေကြူတစ်ယောက်ထူးထူးဆန်း
ဆန်း မီးလောင်ခံရလို့ သေသွားရတာပဲ။ ကျိန်စာသင့်တာများ
ဖြစ်မလား”

“တိုက်ဆိုင်မှုလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... သေသေချာချာ
ချာစုံစမ်းကြည့်မှပဲ သိရတော့မှာပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အေးအေးဆေးဆေးပေး

ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ စုံထောက်ကျော်စွာက ဆက်ပြောသည်။

“အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ အဲဒီနတ်ဘုရားကျောင်းက
အိမ်နီးကြီးတော့ ဦးရွှေကြူတစ်ယောက်ကျိန်စာသင့်မှာပဲလို့ ထင်
ကြတယ်။ အဲဒီလိုထင်နေတုန်း အခုလိုဖြစ်သွားတော့ ပိုပြီး
အံ့ဩစရာဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါအပြင် ဦးရွှေကြူက အမိန့်ပေးစေ
ခိုင်းလို့လုပ်ခဲ့ရတဲ့လူတွေလည်း သူတို့အလှည့်ရောက်လာမှာစိုးလို့
အိတ်လန်ကြောက်ရွံ့နေကြတယ်လို့ပြောတယ်”

“ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပါဒါန်ဖြစ်မှာစိုးရတယ်”

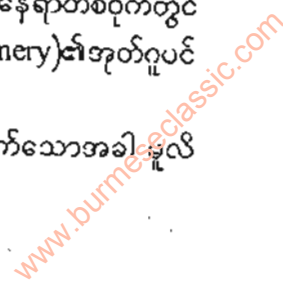
ထိုကဲ့သို့ စကားတပြောပြောနှင့်မောင်းလာကြရာ ရွှေ
အိမ်နီးပွင့်စေတီရှိသောနေရာတစ်ဝိုက်သို့ရောက်လာကြသည်။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၈၀ နီးပါးက ထိုနေရာတစ်ဝိုက်
အဆောက်အဦးမများလှဘဲ ပျံ့ကျလက်လုပ်လက်စားများသာ
နေများသောနေရာဖြစ်သည်။

ရွှေဘုန်းပွင့်စေတီတော်ပင် ကိုလိုနီခေတ်ဦးကာလက
အခုလို စေတီတော်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ဘုရားငုတ်တိုကလေးများသာ
ရှိခဲ့သည်။

၁၈၃၄ ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက်က ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင်
ဦးရွှေတောင်သင်္ချိုင်းရှိခဲ့ပြီး (James Montgomery)၏အုတ်ဂူပင်
ထိုင်နေရာတစ်ဝိုက်မှာရှိခဲ့ဖူးသည်။

၁၉၁၂ ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက်ရောက်သောအခါ မူလ

၈၆

တို့သစ်

ယပွဲဆိုသောတို့နို့ယလူမျိုးတစ်ဦးက ဥယျာဉ်ခြံမြေပြုလုပ်ရန် ခြံများကိုခွတ်ထွင်ရှင်းလင်းရာ စေတီငုတ်တို့ကိုတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၁၂ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ မူလိယပွက ပုဂ္ဂိုလ်တောင်ဘက်မှာနေထိုင်သူများကိုအသိပေးပြီး ၎င်းတို့နှင့်ပူးပေါင်းကာ စေတီတော်အား မွမ်းမံပြင်ဆင်ကြရာ ၁၉၃၅ ခုနှစ်ရောက်တော့မှ ဘုရားပွဲတော်ကျင်းပနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်က ပုဂ္ဂိုလ်တောင်သင်္ချိုင်းဟောင်းရှိသောနေရာတစ်ဝိုက်မှာ လူနေထိုင်မှုမများလှဘဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းအချို့လောက်သာရှိလေသည်။

နတ်ဘုရားကျောင်းနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပွားသောဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်ချောင်းနှင့်မနီးမဝေးနေရာတစ်ဝိုက်တွင်ရှိလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် စုံထောက်ကျော်စွာတို့လာသောကားမှာ ချောင်းကမ်းနှင့်မနီးမဝေးမှာရှိသောဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး နတ်ယောက်သားကျောင်းဝင်းထဲသို့ဝင်သွားကြသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းခြံဝင်းမှာ အတော်ကျယ်ဝန်းသည်သို့သော် ခြံစည်းရိုးခတ်ထားခြင်းမျိုးတော့ မရှိပေ။ အရှေ့ဝင်ပေါက်မျက်နှာစာကိုသာရှင်းထားပြီး အခြား

နေရာများမှာတော့ သစ်ပင်နှင့်ချုံများရှိသည်။

မြောက်ဘက်သို့မျက်နှာလှည့်ထားပြီး ကျောင်း၏အနောက်ဘက်ဖြစ်သောပုဂ္ဂိုလ်တောင်ချောင်းရှိရာဘက်မှာတော့ ခရံချုံများရှိသည်။

ကျောင်းခေါင်းရင်းဘက်နေရာဘက်မှာတော့ ဖြူချထားသောအပျက်အစီးများရှိနေသည်။

ထိုနေရာဘက်တွင် နတ်ဘုရားကျောင်းရှိသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ဝင်သွားသောအခါ ကျောင်းအောက်ဘက်မှအသက်အရွယ်ကြီးနေပြီဖြစ်သော လူကြီးတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။ ခြေတစ်ဖက်မသန်သဖြင့် တောင်ဝှေးကို လက်ခြင့် ထောက်လာရလေသည်။

“ဘာကိုစွဲလို့ပါလဲ... ဘုန်းကြီးကတော့ အပြင်ကြံသွားတယ်”

“အဘက ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျုပ်နာမည်က ဦးသင်္ချိုင်းလို့ခေါ်ပါတယ်... ဒီကျောင်းက ကပ္ပိယပါပဲ”

“ကျွန်တော်တို့က စုံထောက်ဌာနကပါ နတ်ဘုရားကျောင်းဖျက်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာများထူးခြားတာရှိသေးသလဲ”

“ဒီမှာတော့ ထူးခြားမှုမရှိပါဘူး... ပါလီမန်အမတ်မင်းကိုယ်တိုင်လာပြီး မြေရှင်းပေးပြီးတဲ့နောက်တော့ သူတို့လည်း

ထပ်မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အမတ်မင်းကို ကျေးဇူးတင်နေရတယ်။ ကျန်းမာချမ်းသာပြီး အသက်ရှည်ရှည်နေရဖို့လည်း ဆုတောင်းပေးနေကြရတယ်။”

ကပ္ပိယကြီးဦးသာမြိုင်က ပါလီမန်အမတ်ဦးရွှေကြူအေးဆုံးသွားသည့်သတင်းကိုမသိရသေးသဖြင့် ဆုတောင်းမေတ္တာများပင် ပို့ပေးနေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ထိုနေရာတွင် အတန်ကြာအောင်နေပြီးနောက် ဖြိုဖျက်ထားသောအဆောက်အဦးများရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာတော့ အုတ်တိုက်ကိုဖြိုထားသော အပိုင်းအစများ၊ သစ်သားအပိုင်းအစများအပြင် ရုပ်ထုတစ်ခုကို ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးထားသောအပိုင်းအပြတ်အချို့တွေ့ရသည်။

ထိုနေရာနှင့်မနီးမဝေး ချဲ့တစ်ချဲ့အနီးမှာတော့ ခေါင်းပြတ်ကြီးတစ်လုံးကိုတွေ့ကြရသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသောခေါင်းပြတ်ကြီးမှာ နတ်ဘုရားရုပ်ထုကိုဖျက်ချလိုက်သဖြင့် ပြတ်ကျနေဟန်ရှိသော ကျောက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် နတ်ဘုရားဦးခေါင်းပြတ်ကြီးပင် ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ပြတ်နေသောလည်ပင်းနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဆေးအနီများစွန်းပေနေသောကြောင့် ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်လျှင် သွေးများစွန်းပေနေသကဲ့သို့ ထင်ရလေသည်။

ထို့ထက်ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းသည်က မျက်နှာအံ့အူအယာပင်ဖြစ်သည်။

မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲနှင့်ပါးစပ်ထဲမှတစ်ဝက်တစ်ဝက်ထွက်နေသောလျှာ၊ ဦးခေါင်းထိပ်ပေါ်မှာရစ်ပတ်နေသော ဆွဲတို့မှ မကောင်းဆိုးဝါးမျက်နှာချိုးဖြစ်ပြီး သူတို့ကိုမကျေမနပ်နှင့် မော့ကြည့်နေဟန်မျိုး တူလေသည်။

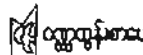
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ကျော်စွာတို့နှစ်ယောက်အထိုနေရာမှဖြတ်ကျော်ကာ နတ်ဘုရားကျောင်းရှိရာဘက်သို့ ဆုံးသွားကြလေသည်။

ထိုနေရာဘက်မှာသီးခြားခြံစည်းရုံးခတ်မထားဘဲ သစ်ခင်နှင့်ချုံပုတ်များလောက်သာရှိသဖြင့် အလွယ်တကူပင် ကျော်သွားသွားနိုင်ကြသည်။

အချိန်က ညနေပိုင်းအချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် နတ်ဘုရားကျောင်းတစ်ဝိုက်မှာ အလင်းရောင်သိပ်မရှိတော့ပေ။

နတ်ဘုရားကျောင်းမှာ ရှေးလက်ရာဖြင့်ဆောက်ထားသောကျောင်းတစ်ဆောင်ဖြစ်ပြီး ဆောက်လုပ်ထားသည်မှာ နှစ်များစွာကြာခဲ့ဟန်ဖြင့် အပြင်ဘက်၌ အစိမ်းရောင်ရေညှိများတက်နေလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ကြောက်စရာကောင်းသောပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုးရှိသည့်မိစ္ဆာရုပ်၊ ဘီလူးရုပ်နှင့်မြွေရုပ်များကို တပ်ဆင်ထားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် နတ်ဘုရားကျောင်းပေါက်ဝရောက်ပြီး အတွင်းသို့အခြေအနေကြည့်နေကြစဉ် နောက်ဘက်မှခြေသံထွက် လိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုသည်။

အခြေအနေကသိပ်တော့ မကောင်းလှပေ။

တုတ်၊ ဓားကောက်များကိုင်ထားသောကုလားလူမျိုး သူတို့ ယောက်ခန့်က သူတို့နောက်ဘက်သို့ရောက်နေပြီး ဝိုင်းထားကြ လေပြီ။

၎င်းတို့မျက်နှာများပေါ်မှာ ဒေါသကြောင့် မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသည့်အမူအယာများရှိနေကြသည်။

၎င်းတို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သောနတ်ဘုရားကျောင်းအ ဖျက်အဆီးခံထားရသောကြောင့် များစွာ ဒေါသဖြစ်လျက်ရှိရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဝိုင်းဝန်းတိုက် ခိုက်ကြတော့မည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်သည်။

ထိုအခြေအနေမျိုးရောက်နေမှတော့ တောင်းပန်ပြော ဆို၍လည်း ဖြစ်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

နှစ်ယောက်စလုံးတွင် သေနတ်ပါကြသဖြင့် သေနတ် များကိုအသီးသီးဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တုတ်ခါးများကိုင်ထားသောကုလား များကလည်း တဖြည်းဖြည်း ရွေ့သို့တိုးလာကြသည်။

၎င်းတို့အမူအယာများမှာ သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားသည်တို့ ပင် ကြောက်ရွံ့ကြဟန်မရှိဘဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်းတိုက်ခိုက်ကြ

တော့မည့်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း မလွဲ သာသောအခြေအနေမျိုးတွင် သူ့အသက်ကိုယ့်အသက်လုရ တော့မည်မို့ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ရန်မှတစ်ပါး အခြားရွေးချယ်စရာမ နှိတော့ပေပြီ။

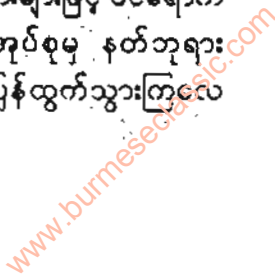
“ငါတို့ စုံထောက်အရာရှိတွေပဲ... မင်းတို့ကိုရန်သူဖို့ သာတာ မဟုတ်ဘူး... မေးမြန်းစရာရှိလို့လာတာ၊ မင်းတို့ရှေ့ တိုးလာရင် ပစ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု စုံထောက်ကျော်စွာက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်း ပြောလိုက်သည်။ ထိုအသံကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်ပေ။

နတ်ဘုရားကျောင်းထဲမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာ သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများရှိသောကုလားတစ် ယောက်ဖြစ်သည်။

သူသည် အနက်ရောင်ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကိုဝတ်ဆင်ထား သည်။

ထိုသူက အပြင်ဘက်မှအခြေအနေကိုမြင်သောအခါ တုလားဘာသာစကားဖြင့် အော်ပြောလိုက်ကာ လက်ဟန်ခြေ တန်ပြလိုက်လေရာ စောစောက တုတ်၊ ဓားများဖြင့် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေသာကုလားအုပ်စုမှ နတ်ဘုရား ကျောင်းအပြင်ဘက်သို့ အလျှို အလျှိုပြန်ထွက်သွားကြလေ သည်။

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”
 “ကျွန်တော်တို့က စုံထောက်အရာရှိတွေပဲ”
 “ဘာအတွက် ဒီနေရာရောက်လာတာလဲ”
 “မေးစရာလေးတွေရှိလို့ လာတာပါ... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်နာမည်က ရာမားလို့ခေါ်တယ်... ဒီဘုရား ကျောင်းမှာစောင့်ရှောက်နေတဲ့သူပဲ... ခင်ဗျားတို့က ဘာသိ ချင်တာလဲ”

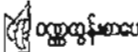
“ဒီမှာဖြစ်ပျက်တဲ့အဖြစ်အပျက်တွေ သိချင်တာပါ”

“ဘာပြောစရာရှိတော့သလဲ... ကျုပ်တို့ဆောက်ထား တဲ့ဘုရားကျောင်းနဲ့နတ်ဘုရားရုပ်ထုအဖျက်အဆီး ခံလိုက်ရ တယ်၊ သြဇာအာဏာရှိတဲ့သူက အာဏာသုံးပြီးလာဖျက်တော့ လည်း ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ... ဒီလိုပဲခဲရတာပဲ”

ရာမားဆိုသောသူ၏မျက်နှာမှာ ဒေါသစိတ်ကြောင့် ကြောက်စရာကောင်းသောအသွင်အပြင်မျိုး ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒါကတော့... . . .”

“ဘာလဲ... ဘုန်းကြီးကျောင်းပိုင်တဲ့မြေထဲရောက်နေ လို့ဖျက်တာလို့ပြောမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီနေရာတွေက မြေဂရမ်ရှိ တဲ့နေရာတွေပဲ၊ မြေကိုပိုင်တဲ့သူလည်း မရှိဘူး၊ သစ်ပင်တွေ ချုံ တွေရှင်းပြီးဆောက်ရင် ဘယ်နေရာမဆို ဆောက်လို့ရတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ဆောက်ထားတဲ့နတ်ဘုရားကျောင်းနဲ့ရုပ်ထုကိုဖျက်တာတော့

နည်းနည်းမှကျေနပ်စရာမရှိဘူး”
 “ခင်ဗျားတို့ဘုရားကျောင်းကို ဘယ်သူလာဖျက်တာလဲ”
 ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကမေးလိုက်တော့ မီးဝင်းဝင်း တောက်နေသောဒေါသမျက်လုံးဖြင့် ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားသိရက်သားနဲ့ဘာကြောင့် မေးတာလဲ... ပါ သီမန်အမတ်ဦးရွှေကြူဆိုတဲ့လူက သူ့လူတွေနဲ့လာဖျက်သွားတာ လူတိုင်းသိတာပဲ၊ အခုနတ်ဘုရားကိုဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို ချက်ချင်းပြန်ခံရပြီမဟုတ်လား၊ သူလည်း အသေဆိုးနဲ့သေရပြီ လေ”

“သူ ဘာကြောင့်သေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”
 ရာမားက ကျေနပ်သောအမူအယာမျိုးဖြင့် တစ်ချက် ရယ်လိုက်လေသည်။

“ဒါကတော့ဗျာ... နတ်ဘုရားကိုဖျက်ဆီးတဲ့သူကို နတ်ဘုရားကပြန်ပြီး အပြစ်ပေး ဒဏ်ခတ်တာ အဆန်းမှမဟုတ် တာ... ဘုရားကျောင်းဖျက်ဆီးတဲ့သူတွေမှန်သမျှ မကြာခင် ဒီလိုအသေဆိုးနဲ့သေကြဦးမှာပဲ”

“ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

“ကျုပ်တို့ကိုးကွယ်တဲ့နတ်ဘုရားက ကောင်းမှုလုပ်ရင် ကောင်းတာကိုချက်ချင်းပေးတယ်၊ မကောင်းတာလုပ်ရင်လည်း မကောင်းတာကို ချက်ချင်းပေးတာပဲ... ခင်ဗျားတို့မယုံချင် စောင့်သာကြည့်နေပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနတ်ဘုရားကျောင်းကို နောက်ထပ် ထပ်လာခဲ့ပါဦးမယ်”

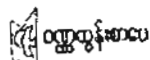
“နတ်ဘုရားနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့အကြောင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင် အချိန်မရွေးလာနိုင်ပါတယ်၊ နတ်ဘုရားကျောင်းထဲမှာ ခင်ဗျားတို့စိတ်ဝင်စားနိုင်မယ့်အကြောင်းအရာတွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင်လေ့လာကြည့်ရင် ပိုပြီး တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ရာမားဆိုသောသူက နတ်ဘုရားကျောင်းအတွင်းသို့ပြန်ဝင်သွားလေတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကိုတိုင်ပင်ကြပြီးနောက် ကားရပ်ထားသောနေရာဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာကြလေသည်။

အချိန်က နေဝင်ချိန်ရောက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းစပြုလာချေပြီ။

ဃဃဃ

အခန်း(၇)

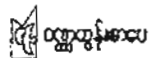
နတ်ဆရာနှင့်တစ္ဆေဇေယျ

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ အလင်းရောင်ပျောက်သွားပြီး အမှောင်ရိပ်များ ဖုံးလွှမ်းလာလေပြီ။

အချိန်က ည ၁၂ နာရီ အချိန်ခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။

နတ်ဘုရားကျောင်းတစ်ဝိုက်တွင် သစ်ပင်များရှိနေသဖြင့် အမှောင်ရိပ်က ပိုများနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာရှိသောချုံများအတွင်းမှ ရွှေအိမ်ကွန်သံများကြားနေရသည်။

နတ်ဘုရားကျောင်းနှင့် မနီးမဝေးမှာရှိသောသစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် လူနှစ်ယောက်ရှိနေလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် စုံထောက်ကျော်စွာတို့ဖြစ်ကြလေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ထဲတွင် လက်နှိပ်မီးမီးနှင့်သေနတ်တို့ကို အသီးသီးကိုင်ထားကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် နတ်ဘုရားကျောင်းနှင့်မနီးမဝေးမှာရှိသောသစ်ပင်ရိပ်နေရာမှ နတ်ဘုရားကျောင်းဘက်သို့ ကြည့်နေကြသည်။

အတွင်းဘက်မှာ မီးရောင်အချို့ရှိနေရာ အပြင်ဘက်သို့ ပင် တစ်စွန်းတစ်စထွက်နေသည်။

အတန်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်နေကြသော်လည်း အခြေအနေမထူးခြားတော့မှ တဖြည်းဖြည်းနှင့်နတ်ဘုရားကျောင်းရှိရာဘက်သို့လျှောက်သွားကြသည်။

သူတို့ရောက်သွားသောနေရာမှာ နတ်ဘုရားကျောင်းအနောက်ဘက်ဖြစ်သည်။

ထိုအနောက်ဘက်တစ်ဝိုက်မှာလည်း သစ်ပင်များအုပ်စုဖုံးလွှက်ရှိနေပြီး ခရာတောများနှင့်အခြားချုံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းများစွာတို့က နေရာအနှံ့အပြား၌ရှိနေကြသည်။

ထိုအထဲမှ ကြွက်တိုးသံ၊ မြွေတွန်သံများကိုကြားနေရသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်တောင်ချောင်းကမ်းစပ်နှင့်နီးသောကြောင့်

ထိုက်သည့်အခါ ရွံ့ပုတ်နံ့၊ နွံနံ့များက စူးစူးဝါးဝါးပါလာလေသည်။

နတ်ဘုရားကျောင်းအနောက်ဘက်ရောက်တော့ သွေးညှို့နံ့များရသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

သွေးနံ့များက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သွေးနံ့မျိုးဖြစ်သောကြောင့် လက်နှိပ်မီးရောင်ဖြင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

နတ်ဘုရားကျောင်းအနောက်ဘက်မှာတော့ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှမတွေ့ရပေ။

နတ်ဘုရားကျောင်းအနောက်ဘက်တွင် ရေစီးမြောင်းတစ်ခုရှိနေပြီး ရေစီးသံသံသံကြားရသည်။

နှစ်ယောက်သား ရေစီးမြောင်းရှိရာဘက်သို့လျှောက်သွားပြီး မီးရောင်ဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . .”

နှစ်ယောက်သား တအံ့တဩဖြစ်သွားကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရေမြောင်းထဲတွင်စီးနေသော ရေထဲတွင် သွေးများပါနေသောကြောင့် နီရဲနေသည်။

သွေးညှို့နံ့များကလည်း စူးစူးဝါးဝါးရှိလှပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သွေးများစီးဆင်းနေသော ရေမြောင်းစီးရာတလျှောက်သို့ လိုက်ကြည့်ရာ ဘုရားကျောင်းအနောက် ဘက်အပေါက်ဝသို့ရောက်သွားကြသည်။

နောက်ဘက်၌ ရှိသောတံခါးချပ်မှာပိတ်ထားသောကြောင့် ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ မှောင်နေလေသည်။

ရေစီးကျနေသောနေရာသို့ မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ အံ့ဩဖွယ်ရာမြင်ကွင်းကိုတွေ့ကြရသည်။

ကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသောမြွေကြီးတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းရှိပြီး ပါးစပ်ဟနေကာ ထိုပါးစပ်ထဲမှသွေးများ စီးထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“မြွေပါးစပ်ထဲက သွေးတွေ အန်ထုတ်နေပါလား ဆရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျောက်က မြွေပါးစပ်တွင်းသို့ မီးရောင်ဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

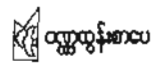
ထိုသို့ကြည့်လိုက်တော့မှ အဖြေမှန်ကိုသိသွားလေသည်။

“မြွေက သွေးတွေ အန်ထုတ်နေတာမဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တို့ကျောရဲ့ မြွေပါးစပ်က ရေထွက်ပေါက်တစ်ခုပါ။ အပေါက်ထဲမှ မြွေခေါင်းတပ်ထားလို့ မြွေပါးစပ်ထဲက သွေးတွေ အန်ထုတ်နေတယ်လို့ထင်ရတာပါ”

“ဒါဖြင့် ဒီသွေးတွေက ဘယ်နေရာကလာတာလဲ”

“ရေက တစ်နေရာက စီးလာတာ... သွေးတွေက နတ်ဘုရားကျောင်းထဲကထွက်လာပြီး ရေမြောင်းထဲကျလာပုံရတယ်”

“သွေးတွေကြည့်ရတာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲရှိနေ

သေးတယ်။ နတ်ဘုရားကျောင်းထဲဝင်ကြည့်ရအောင် ဆရာ... မီးရောင်ဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်ကြည့်ပါ”

ထိုသို့ပြောနေစဉ်မှာ နောက်ထပ်ထူးခြားသောမြင်ကွင်းတစ်ခုကိုထပ်မံမြင်တွေ့ရသည်။ အခြားမဟုတ်ပေ။

မနီးမဝေးမှာ ရှိနေသောနတ်ဘုရားကျောင်းနံရံတစ်နေရာ၌ အဖြူရောင်အဝတ်များ လွှမ်းခြုံထားသည့်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ပုံသဏ္ဍာန်ခပ်ရေးရေး ပေါ်လာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ပေါ်လာသည်ကို နှစ်ယောက်စလုံးလှမ်းမြင်ကြရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးပုံရိပ်ထွက်လာသောနံရံဘက်တွင် ဝင်ခေါက် ထွက်ပေါက်၊ ပြတင်းပေါက်မရှိပဲ ပကတိနံရံကြီးသာရှိလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ထိုနေရာသို့ လက်နှိပ်မီးရောင်ဖြင့် ပြိုင်ဘက်ထိုးကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဘာမှမရှိတော့ပေ။

မီးရောင်အောက်၌ နတ်ဘုရားကျောင်းနံရံကိုသာတွေ့ရသည်။

“စောစောကထွက်လာတဲ့အမျိုးသမီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ... ကျွန်တော်သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရတာပဲ”

စုံသောက်ကျော်စွာက မကျေမနပ်ပြောဆိုရင်းနှင့်ထိုနေရာသို့လျှောက်သွားကြသည်။

ထိုနေရာရောက်၍ မီးရောင်ဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်ရာ မြေ

www.burmeseclassic.com

ပေါ်တွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နင်းလျှောက်သွားသောခြေရာများကို တွေ့ရလေသည်။

ခြေရာများမှာ သွေးစွန်းနေသောအမျိုးသမီးခြေရာများပင်ဖြစ်သည်။

“အမျိုးသမီးခြေရာတွေပဲ... စောစောကမှ ဒီနေရာကဖြတ်လျှောက်သွားပုံပဲ”

စုံထောက်ကျော်စွာက မှတ်ချက်ချသည်။

ထိုခြေရာများက နတ်ဘုရားကျောင်းအရှေ့ဘက်သို့ဦးတည်သွားသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် နှပ်ယောက်သား နောက်မှလိုက်ကြည့်ကြသည်။

ထိုသို့လိုက်ကြည့်ရာမှာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး လယ်နှိပ်မီးရောင်များကိုပိတ်ထားကြရာ မှောင်နေလေသည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ ထောင့်ချိုးတစ်နေရာမှအမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖျတ်ကနဲထွက်လာသည်။

အဖြူရောင်ဆာရီဝတ်ထားသောအမျိုးသမီးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခြေအနေကိုမြင်သောအခါ စုံထောက်ကျော်စွာက

“ဟေ့... မင်း ဘယ်သူလဲ နေဦး”

ဟု ပြောကာ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သို့သော် လေကိုဖမ်းဆုတ်ရသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ဘာမှမမိလိုက်ဘဲရှိလေသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ ထိုအမျိုးသမီးက သူ့ရှေ့တစ်လံကွာနေရာလောက်အထိ ရောက်နေပေပြီ။

ထိုသို့ရောက်နေသော်လည်း လေတိုက်နေသဖြင့် တလူလူလွင့်နေရာ သူတို့အနီးသို့ပင်ရောက်နေသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက လေတင်ဘက်တွင်ရောက်နေသောကြောင့် သူမထံမှ သွေးညှိနံ့နှင့်ရောနှောပါလာသည့်အမွှေးရနံ့ တစ်မျိုးကိုပါရလေသည်။

ထိုမွှေးရနံ့မှာ ကုလားလူမျိုးများအသုံးများသည့်ရနံ့ပြင်းသောရေမွှေးနံ့မျိုးဖြစ်သည်။

စုံထောက်ကျော်စွာက လူကိုမဖမ်းမိသဖြင့် အနားရောက်လာသောဆာရီစကိုဖမ်းဆွဲလိုက်ပြန်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဆာရီအပိုင်းအစတစ်ခုက သူလက်ထဲရောက်လာပြီး လူကတော့ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတော့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်တော့လည်း ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဘာမှမတွေ့ရတော့ပေ။

ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စုံထောက်ကျော်စွာ လက်ထဲမှာကျန်ခဲ့သောအဝတ်စကိုယူကြည့်လိုက်လေသည်။

အိန္ဒိယအမျိုးသမီးများ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသောဆာရီအ

ဝတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်ပြီး အမွှေးရနံ့အချို့ကရှိနေသေးသည်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ... ကြည့်နေရင်းနဲ့မျက်စိရွေ့စွာ တင် ပျောက်သွားတယ်”

“ဘာများ အံ့ဩစရာရှိလဲ ကိုကျော်စွာရယ်... ကမ္ဘာကြီးထွ်ရှိတဲ့ပရလောကသားတွေတောင် သူတို့လုပ်ချင်တာကိုလုပ်လို့ရနေသေးတာပဲ၊ ဒီလောက်နာမည်ကြီးတဲ့နတ်ဘုရားမက လိုအစွမ်းသိဒ္ဓိပြတာမျိုးကတော့ မဆန်းကြယ်လှပါဘူး၊ လာ... နတ်ဘုရားကျောင်းထဲဝင်ကြည့်ရအောင်”

ဟုပြောပြီး နတ်ဘုရားကျောင်းအပေါက်ဝဘက်သို့ လျှောက်လာကြသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ ထူးဆန်းမှုတစ်ခုထင်တွေ့ရပြန်သည်။

နတ်ဘုရားကျောင်းထဲတွင် မီးရောင်အချို့ရှိနေရာ ထိုမီးရောင်ကြောင့် အပေါက်ဝတွင် အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခုထိုးကျနေလေသည်။

ထိုအရိပ်ကိုမြင်သည်နှင့်သေနတ်များကို အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်ကြသည်။

အရိပ်မှာရှည်လျားလှသောကြောင့် ပထမတော့ ကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ရပ်နေသည်ဟု ထင်လိုက်မိကြသည်။ သို့သော် သူတို့ထင်သလို မဟုတ်ပေ။

အပေါက်ဝမှလူတစ်ယောက်ရပ်နေပြီး အတွင်းဘက်သို့

ထွန်းထားသည့်မီးရောင်ကြောင့် အရပ်ကရှည်ထွက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ရပ်နေသူမှာ အခြားသူမဟုတ်ပေ။

နတ်ဘုရားကျောင်းမှ နတ်ဆရာကြီးချန်ရပင်ဖြစ်၏။

၎င်း၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ထိုဝတ်ဆင်ထားပြီး မှတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့က ရှည်လျားစွာ ကျနေသည်။

ဦးခေါင်းထိပ်ပေါ်၌ ဆံထုံးကို တင်ထုံးထားသည်။

မျက်နှာတစ်ခုလုံး အမွှေးအမျှင်များဖုံးအုပ်နေသောကြောင့် ၎င်းမျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရပေ။

“ခင်ဗျားတို့ရောက်လာမယ်မှန်းသိလို့ ထွက်စောင့်နေတာပါ... မောင်ရင်တို့ရောက်ခဲ့တဲ့နောက်ဘက်ကနေရာတွေက မသွားသင့်တဲ့နေရာမျိုးတွေပဲ... တစ္ဆေသရဲတွေ ပရလောကသားတွေနဲ့လည်း တွေ့မယ်ဆို တွေ့နိုင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေတွေနဲ့တွေ့ရင်လည်း အသက်သေစေနိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

“ဒီဘုရားကျောင်းရဲ့နတ်ဆရာချန်ရပါပဲ”

“စောစောက ဒီဘုရားကျောင်းထဲကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဝင်သွားသလား”

စုံထောက်ကျော်စွာက ၎င်းလက်ထဲမှာကိုင်ထားသော အဝတ်စကိုပြရင်း မေးလိုက်သည်။

“အထဲရောက်တော့ တွေ့ရမှာပေါ့. . . အတွင်းကိုဝင် ခဲ့ကြပါ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကမဝင်ခင် အပြင်ဘက်မှအ ခြေအနေကိုကြည့်လိုက်သည်။

နတ်ဘုရားကျောင်းတည်ဆောက်ထားပုံမှာ ဂူဘုရားပုံ သဏ္ဍာန်မျိုးနှင့်တူလှပြီး နံရံများနှင့်အောက်ခြေတစ်ဝိုက်တွင် ကြောက်စရာကောင်းသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ရှိသည့်ရုပ်ထုများတို့ ပြုလုပ်ထားသည်။

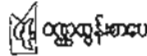
သို့သော် ဆေးရောင်မရှိဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ သောကြောင့် အားလုံးက အညိုရောင် အမည်းရောင်များဖြစ်နေ ကြလေသည်။

ထို့နောက် နတ်ဆရာနောက်မှအတွင်းသို့ဝင်လိုက်သွား သည်။ နတ်ဘုရားကျောင်းထဲမှာ မီးရောင်အချို့ရှိနေသော ကြောင့် အလင်းရောင်ရနေသည်။

ကာလီနတ်ဘုရားရုပ်ထုရှေ့တွင် ထွန်းထားသောအမွှေး တိုင်သို့မှ အမွှေးနံ့များက အခန်းထဲမှပျံ့နှံ့နေလေသည်။

ရုပ်ထုကြီးပြုလုပ်ထားပုံမှာ ကြောက်စရာကောင်းသော ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းထိပ်တွင် မြွေများ အခွေ လိုက် အတွန့်လိုက်ပြုလုပ်ထားသည်။

လက်တစ်ဖက်တွင် ဓားကောက်ကြီးကိုကိုင်ထားပြီး ထို

ဓားကောက်၌လည်း သွေးများစွန်းပေလျက်ရှိသည်။

လူဦးခေါင်းပြတ်များကိုသီလျက် လည်ပင်းမှာ သိုင်းဆွဲ ထားလေသည်။ ကျန်တစ်ဖက်တွင် ဦးခေါင်းပြတ်တစ်လုံးကိုင် ထားသည်။

အခြားလက်များ၌မူ ဓား၊ လှံ၊ ခက်ရင်းခွများကိုင်ထား သည်။ ကိုယ်ပေါ်မှာ အဖြူရောင်ဆာရီစကို ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံပေး ထားသည်။

ထိုဆာရီ၏ဘေးဖက်တစ်နေရာတွင် အနည်းငယ်ပြတ် ထွက်နေသည်။ ထိုဆာရီမှာ စုံထောက်ကျော်စွာလက်ထဲ၌ကျန်ခဲ့ သော ဆာရီအမျိုးအစားပင်ဖြစ်သည်။

ရုပ်ထုရှေ့တွင် ယင်ပူဇော်သောနေရာရှိပြီး နွားတစ် ကောင်၏ဦးခေါင်းပြတ်တစ်လုံးက ထိုနေရာမှာရှိနေသည်။

နွား၏ဦးခေါင်းပြတ်မှာ ကျောက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားခြင်းမ ဟုတ်ဘဲ ထိုနေရာမှသွေးများစီးကျနေသည်။

ထိုသွေးများက ယင်ပူဇော်သောစင်ပေါ်ရှိ သွေးစီး ကြောင်းထဲမှအောက်၌ ရှိသောကျောက်မြောင်းထဲသို့ စီးကျသွား သည်။

ထိုကျောက်မြောင်းတစ်လျှောက်မှ စီးထွက်သွားသော သွေးနှင့်ရေတို့သည် နတ်ဘုရားကျောင်းအနောက်ဘက်၌ ပြု လုပ်ထားသောမြွေဦးခေါင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့စီးထွက် သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုနေရာမှသွေးညှိနံ့များက အမွှေးတိုင်မှထွက်နေသော အနံ့များနှင့်ရောနှောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ကိုခေါ်သွားသောနတ်ဆရာချစ်ရာက ရုပ်ထုနေသို့ရောက်သောအခါ အရိုအသေပေးလိုက်ပြီးမှ စုံထောက်ကျော်စွာလက်ထဲမှ အဝတ်ပိုင်းကိုတောင်းယူလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား လက်ထဲက အဝတ်စကိုပေးပါ. . . သူ့နေပြန်ထားပေးရပါမယ်”

ဟုတောင်းသဖြင့် စုံထောက်ကျော်စွာက အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့်ပေးလိုက်ရာ နတ်ဆရာကယူပြီး နတ်ဘုရားရုပ်ထုပေါ်၌ ခြံပေးထားသောဆာရီ၏အပိုင်းလိုက်ပြတ်နေသောနေရာသို့ပြန်ဆက်ပေးလိုက်ရာ အကောင်းပကတိအတိုင်း ဖြစ်ဖြစ်သွားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော် စိတ်ထဲမှာတော့ မျက်လှည့်နေသည်ဟုပင် ထင်နေသည်။

ထို့နောက် နတ်ဆရာက သူတို့ကိုနေရာပေးသဖြင့် ရုပ်ထုကြီးရှိသောနေရာနှင့်မနီးမဝေးမှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ အချိန်မတော်မှ ဘာအတွက်ရောက်လာတာလဲ”

“သိချင်တာလေးတွေရှိနေသေးလို့ပါ”

“ပါလီမန်အမတ်သေတဲ့ကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်တို့နတ်ဘုရားကျောင်းပယောဂမကင်းဘူးလို့ ထင်နေကြတယ်မဟုတ်လား”

“ယေဘုယျတော့ ဒီလိုပဲထင်စရာဖြစ်နေပါတယ်”

“သူ့သေတာ ကျုပ်တို့ဘုရားကျောင်းနဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ သူပယောဂကြောင့် သေရတာပါ”

“နတ်ဆရာအနေနဲ့ကျွန်တော်တို့ကို အကူအညီပေးချင်အယ်ဆိုရင် သိတာလေးတွေပြောပြပေးပါ”

“လောကမှာ ခင်ဗျားတို့မသိသေးတဲ့ဆန်းကြယ်မှုတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့သိချင်တာ သူ ဘာကြောင့်အသိလိုနေရင်း မီးလောင်သေတယ်ဆိုတာကိုသိချင်တာ မဟုတ်သား”

“မှန်ပါတယ်”

“သူ ဘာကြောင့် မီးလောင်သေတယ်ဆိုတာသိချင်ရင် တစ္ဆေဇေးကိုရောက်အောင်သွားရင် သိရနိုင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုစကားကြားသောအခါ ချားစွာ စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“တစ္ဆေဇေးကို ဘယ်လိုရှာရမလဲ”

“တစ္ဆေဇေး ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် သာမန်လူတွေရှာမတွေ့နိုင်တဲ့နေရာမှာရှိတာတော့ သေချာတယ်”

“သဲလွန်စ ဘယ်လိုရှာရမလဲ”

“တစ္ဆေဇေး ဘယ်နေရာမှာရှိတယ်ဆိုတာသိတဲ့လူက ဒီမှာရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက တစ္ဆေတွေပေါ်တဲ့ နေ့တိုနေရာ

မှာနေတယ်။ အဲဒီနေရာတွေမှာလိုက်ရှာရင်တော့ တွေ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားတို့တစ္ဆေဇေးကိုရှာလို့တွေ့ရင် ပါလီမန်အမတ် အကြောင်းသေရတယ်ဆိုတာသိကြရပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့တော့ မယ်တော်ကြီးရဲ့ခွင့်ပြုပေးထားတဲ့အတိုင်း ဒီလောက်ပြောပြခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒီထက်ပိုပြောခွင့်မရှိပါဘူး။”

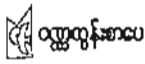
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေနဲ့ ထား၌ ရှိနေသောကာလီနတ်ဘုရားရုပ်ထုမျက်နှာကို တစ်ခုမှ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ရုပ်ထု၏မျက်လုံးများကလည်း သူ့ကိုမိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့မိုလေသည်။

“ဒီအကြောင်းကိုပြောဖို့ နတ်ဘုရားမက လမ်းညွှန်ပေးတာလား။”

“အမှန်ပါပဲ... သူ့ခွင့်မပေးရင် မပြောဝံ့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီနေရာရောက်အောင်ခေါ်လာတာလည်း မယ်တော်ကြီးကိုယ်တိုင်ပါပဲ။”

ထိုသို့ပြောပြသောအခါ နောက်ထပ်မေးစရာမရှိတော့သဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ နတ်ဆရာအား နှုတ်ဆက်ပြီး နတ်ဘုရားကျောင်းထဲမှအပြင်သို့ပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။ အပြင်ဘက်၌ အမှောင်ထုများ ဖုံးလွှမ်းနေလေပြီ။

ဆာဆာဆာ

အခန်း(၈) ဖိုးကျွယ်မရသောသံယောဇဉ်

ပါလီမန်အမတ်ဦးရွှေကြူအလောင်းအား တာမေ့သူ ဘန်မှာပင် သင်္ကြိုတ်ပြီးနောက် ခုနစ်ရက်ပြည့်သဖြင့် ရက်လည်သောနေ့တွင် ၎င်းနေအိမ်မှာပင် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးပြုလုပ်လေသည်။

ဦးရွှေကြူမှာ ပါလီမန်အမတ်တစ်ဦးဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေသင်္ဂဟပေါများသူဖြစ်သည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးသောနေ့နံနက်ပိုင်း အချိန်မှာပင် ၎င်းနေအိမ်သို့စည်သည်အတော်များများ လာကြလေသည်။

သို့သော်လည်း ဦးရွှေကြူအာဏာရှိစဉ်က အရေးတယူ ပေါင်းသင်းကြသောလူအချို့ကတော့ ယခုအခါ ဦးရွှေကြူသေဆုံးသွားသောအခါ မျှော်လင့်ချက်ထားစရာမရှိတော့သဖြင့် မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီး မလာဘဲနေကြလေသည်။

ဦးရွှေကြူနှင့်ဒေါ်စိန်မုံတို့မှာ နယ်ဘက်မှလာရောက်ကာ ရန်ကုန်၌အခြေချနေထိုင်မှုများဖြစ်ကြသဖြင့် နယ်၌ရှိသော ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့်အသိမိတ်ဆွေများလည်း လာကြသည်။

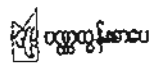
ထိုအထဲတွင် ယခင်က မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးဘတင့်နှင့်သားဖြစ်သူ ခင်မောင်တင့်တို့လည်း တကူးတက လာရောက်ကြလေသည်။

ဦးဘတင့်က အသက် ၆၀ နီးပါးအရွယ်ရှိပြီး သားဖြစ်သူ ခင်မောင်တင့်ကတော့ အသက် ၃၀ ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်သာရှိသေးသည်။

ဦးဘတင့်မှာ ဦးရွှေကြူတို့နှင့်တစ်နယ်တည်း တစ်ရပ်တည်း သားချင်းဖြစ်ကာ ရှေးအခါကတော့ ဆွေမျိုးသားချင်းပမာများစွာ ခင်မင်ကြလေသည်။

ထိုအချိန်က ဦးရွှေကြူမှာ ပါလီမန်အမတ်ဘဝသို့ ရောက်သေးဘဲ နိုင်ငံရေးလောကသို့ဝင်ရောက်ကာစအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် စီးပွားရေးအခြေအနေကလည်း သာမန်အခြေအနေမျှသာရှိလေသည်။

ဦးဘတင့်ကတော့ စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး

သူကအရောင်းအဝယ်၊ ဆန်စပါးအရောင်းအဝယ်၊ သစ်အရောင်းအဝယ်တို့ကိုပြုလုပ်နေသောကုန်သည်ပွဲစားဘဝဖြင့် စီးပွားရေးချောင်လည်ရာ တစ်နယ်တည်းသားချင်းဖြစ်သော ဦးရွှေကြူတို့မိသားစုကိုကြည့်ရှု ကူညီပေးမှုများရှိခဲ့လေသည်။

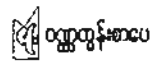
ဦးဘတင့်၏သားခင်မောင်တင့်နှင့်ဦးရွှေကြူ၏သမီး ခင်မောင်တို့က အရွယ်ချင်းမတိုင်းမယိမ်းမိရုံသာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတတ်ပြီး အတူတကွပညာသင်ဖက်များလည်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တော့ ခင်မောင်တင့်က ခင်မေကြူအပေါ်မေတ္တာသက်ဝင်သဖြင့် ချစ်ခွင့်တောင်းခံခဲ့ရာ ခင်မေကြူအနေဖြင့် သည်း ငြင်းပယ်စရာမရှိသဖြင့် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနှင့်ပင် လက်ခံပေးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်ကတော့ ဦးဘတင့်တို့ကစီးပွားရေးအခြေအနေများစွာ ကောင်းလှသောကြောင့် ခင်မောင်တင့်နှင့်ခင်မေကြူတို့၏အချစ်ရေးကို ဦးရွှေကြူတို့ဘက်မှရိပ်မိသော်လည်း မသိကျိုးကျွန်ပြုပေးခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ချစ်ခရီးလမ်းမှာ အနှောင့်အယှက်အဖျက်အဆီးမရှိဘဲ ဖြောင့်တန်းသာယာလျက်ရှိခဲ့ကြလေသည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ တက္ကသိုလ်မှဘွဲ့ပြီးနောက် ခင်မောင်တင့်အနေဖြင့် အလုပ်တစ်ခုခုဖြင့် အခြေအကျရှိသောအချိန်တွင် လက်ထပ်ကြရန်ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုကဲ့သို့ရည်ရွယ်ထားပြီးကာမှ အခြေအနေအပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

ဦးဘတင့်မှာကျောက်ကုန်သည်တစ်ဦးအား သတ်ဖြတ်ရာတွင်ပါဝင်ခဲ့မှုကြောင့်အပြင် ကျောက်မျက်ရတနာအချို့ကို အခြားနိုင်ငံသို့တရားမဝင်ခိုးထုတ်ရန် ကြံစည်မှုဖြင့် အဖမ်းခံရလေသည်။

ရှိသမျှပစ္စည်းများ အသိမ်းခံရသည့်အပြင် အမှုထင်ရှားသောကြောင့် ထောင်ထဲမှာ သုံးနှစ်ခန့်နေခဲ့ရသည်။

ထိုသုံးနှစ်ကာလအတွင်းမှာပင် အခြေအနေများက အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။

ထိုကာလများတွင် ဦးရွှေကြူကပါလီမန် အမတ်တစ်ဦးဖြစ်လာပြီး စီးပွားရေးကလည်း အတော်ပင်ပြည့်စုံလာခဲ့သောကြောင့် ဗိုလ်တစ်ထောင်ဘက်၌ တိုက်နှင့်နေနိုင်သောအခြေအနေသို့ရောက်ခဲ့လေသည်။

ဦးဘတင့်တို့မိသားစုကတော့ ဦးဘတင့်ထောင်ထဲရောက်နေသည့်အပြင် ရှိသည့်စီးပွားဥစ္စာများကလည်း သိမ်းဆည်းခံခဲ့ရသောကြောင့် စီးပွားအပျက်ကြီးပျက်ခဲ့သဖြင့် လက်နဲ့နေထိုင်သောတိုက်ကိုရောင်းကာ သာမန်ဘဝဖြင့် မြို့စွန့်ဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေရသောဘဝသို့ရောက်သွားကြလေသည်။

ခင်မောင်တင့်လည်း တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်ကျောင်ထွက်ကာ မိသားစုများကိုရရာ အလုပ်လုပ်ကာ လုပ်ကိုင်ကျေ

အေးခဲ့ရလေသည်။

ခင်မေကြူကတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆက်တက်မြဲအတိအကျ ချစ်သူဘဝပင်ရှိသေးသောခင်မောင်တင့် ကျောင်းသို့လိုက်လာပြီး တစ်ပတ်တစ်ခါလောက် လာတွေ့လေသည်။

ထိုအခြေအနေကိုသိသောအခါ ဦးရွှေကြူကတားသည်။

“ငါက ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ပါလီမန်အမတ်တစ်ဦးဖြစ်နေပြီဦးသမီးက အစိုးရဖြစ်ခက်ကြောင့်ထောင်ကျနေတဲ့လူရဲ့သားနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်နေတာကို ပတ်ဝန်းကျင်ကမြင်တွေ့သွားရင် အထင်အမြင်သေးစရာဖြစ်လိမ့်မယ်... သမီး... ခင်မောင်တင့်နဲ့အဆက်အသွယ်ဖြစ်လိုက်တာ ကောင်းမယ်”

“သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လည်း ဖေဖေရယ်”
အပြစ်ကင်းတိုင်း ငါက သဘောတူရမှာလား... လောကမှာ ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းဖို့လိုတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ဆက်သွယ်နေတော့ ဘာများမျှော်လင့်ချက်ရှိလာမှာမို့လဲ”

“ဒါ... ဒါပေမယ့်...”

“တော်စမ်း... ဘာမှထပ်ပြောမနေနဲ့၊ နင်ပြောမယ့်မေတ္တာတွေ သစ္စာတွေအကြောင်းကို ငါနားမထောင်ချင်ဘူး။ နင် ငါ့စကားနားမထောင်ဘဲ ရှေ့ဆက်တိုးမယ်ဆိုရင်တော့ ငါအသက်ရှင်နေတုန်းတော့ မလုပ်နဲ့ ငါသေမှပဲ နင်လုပ်ချင်ရာသာလုပ်ပေတော့”

ဟု စကားကုန်ပြောထားသောအခါ ခင်မေကြူလည်း ရှေ့ဆက်မတိုးသာဝံ့အောင်ရှိနေတော့သည်။

ခင်မောင်တင့်နှင့်တွေ့သောအခါ... . .

“ကိုကိုမှာ ဘာများအပြစ်ရှိလို့လဲ ခင်ရယ်... ကံအကြောင်းမလှလို့ အခုလိုဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ခင်အပေါ်မှာထားတဲ့ တွှားစိတ်ကတော့ နည်းနည်းလေးမှမလျော့ခဲ့ပါဘူး”

“ကျွန်မကိုသာ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးပါတော့ ကိုကိုရယ်”

ဟု ခင်မေကြူက အသံလေးကတုန်ကရင်ဖြင့် တောင်းပန်လေသည်။

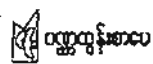
“ကိုကိုနားလည်ပါပြီ... ခင်တို့မိသားစုက ဂုဏ်ပကာ သနကိုမက်မောခင်တွယ်ကြတယ်ဆိုတာ အခုတော့ သိရပါပြီ”

“ခင်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ ကိုကိုရယ်... ကျွန်မဘဝဖေဖေဖေရဲ့ဆန္ဒကိုမလွန်ဆန်ဝံ့လေတော့ ဒီဘဝ ဒီမျှသာနဲ့ပဲ... . .”

“တော်ပါပြီ... တော်ပါပြီ... ရှေ့ဆက်ပြီးလည်း မကြားရပါစေနဲ့တော့... ခင် အခုလိုစိတ်ဆင်းရဲနေတာလည်း ကိုကိုမကြည့်ရက်ပါဘူး... ဒီတော့ ခင်နဲ့ခင်မိသားစုတွေ စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ကိုကို နောက်ဆုတ်ပေးပါတော့မယ်”

“ကိုကိုရယ်... . .”

ခင်မေကြူခမာ နှစ်အတော်ကြာအောင်ချစ်ခင်ခဲ့ရသော

ချစ်သူကိုအပြစ်မရှိပါဘဲ ခွဲခွာရသောအဖြစ်ကြောင့် မချီတင်ကဲ ခြစ်ကာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရသော်လည်း ဖခင်ကြီး၏ဆန္ဒကိုမလွန် ဆန်နိုင်သော ဘဝအခြေအနေမို့ ဘာမှမတတ်သာတော့ပါပေ။

ထို့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ခင်မောင်တင့်နှင့်ခင်မေကြူတို့နှစ်ယောက်၏မေတ္တာဇာတ်လမ်းမှာလည်း တစ်ခန်းရပ်သွားခဲ့ရလေတော့သည်။

ဦးဘတင့်တစ်ယောက် ထောင်မှပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး နောက်မှာလည်း ခင်မောင်တင့်နှင့်ခင်မေကြူတို့နှစ်ယောက်သာ တေဘဲ မိသားစုချင်းပါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမတွေ့ကြရတော့ဘဲ အဆက်အသွယ်ပြတ်သလောက် ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။

ဦးဘတင့်တို့မိသားစုမှာလည်း ဦးဘတင့်တစ်ယောက် ထောင်မှပြန်ထွက်လာပြီးနောက်ပိုင်းတွင် စီးပွားရေးအခြေအနေအရ နလံမထူတော့သောအခြေအနေမျိုးရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဦးဘတင့်မှာ ယခင်က မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများရှိသော နယ်ဘက်သို့သွားကာ အရောင်းအဝယ်အလုပ်ကလေးများ ပြန်လည်လုပ်ကိုင်လျက်ရှိလေသည်။

ခင်မောင်တင့်နှင့်ခင်မေကြူတို့နှစ်ယောက်မှာလည်း ထစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမတွေ့ကြရတော့ဘဲ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့ကြသည်မှာ သုံးနှစ်ခန့်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် မီးနှင့်ငွေသောသံချပ်ပမာ သွေးအေးနေခဲ့ကြပြီဖြစ်ပေသည်။

ခင်မေကြူအနေကတော့ ပထမဆုံးချစ်ခဲ့သောချစ်သူ

ဖြစ်သောကြောင့် မကြာခဏဆိုသလို ထိုအကြောင်းများကိုဖြို
လည်သတ်ရမိသော်လည်း မိဘများစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်အောင်
လုပ်လိုတော့သဖြင့် နေလက်စနှင့်ပင် မေ့ပျောက်နိုင်အောင်ကြိုး
စားနေခဲ့လေသည်။

ယခု ဦးရွှေကြူတစ်ယောက်မမျှော်လင့်ဘဲ သေဆုံးသွား
သောအခါမှာတော့ ရင်ထဲမှာဖြေမဆည်နိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသဖြင့်
အခြားအကြောင်းများက ပပျောက်နေသကဲ့သို့ရှိလေသည်။

ယခုအခါ ဦးရွှေကြူသေဆုံးသွားခဲ့ပြီး ရက်လည်ဆွန်
ကျေးသောနေ့တွင် ဦးဘတင့်နှင့်ခင်မောင်တင့်တို့ရောက်လာကြ
လေသည်။

၎င်းတို့ရောက်လာကြသည်ကိုမြင်သဖြင့် ခင်မေကြူတို့
သားစုမှာအံ့ဩသွားသော်လည်း အိမ်ရှင်တို့ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း
နှုတ်ဆက်ခေါ်ယူရလေသည်။

ဦးဘတင့်က . . .

“ဦးရွှေကြူ သတင်းကိုသတင်းစာမှာဖတ်ရတော့ အ
တော်ကလေး စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပါတယ် . . . ကံကြမ္မာလှည့်
ဘီးကြီးက အမြဲတမ်းလည်နေတာဆိုတော့ အပေါ်မြင့်သွားလို့
အောက်မှာအနင်းခံလိုက်ရပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောသည်။

ဒေါ်စိန်မုံကတော့ ဘာမှပြန်မပြောပေ။

ခင်မောင်တင့်ကလည်း ခင်မေကြူနှင့်တွေ့ကာဖြေ

သည်။

“ခင့် ဖေဖေ အခုလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ကြုံရတာ တကယ်ပဲ
ခိတ်မကောင်းပါဘူး။ အခုအချိန်မှာ ခင်တို့သားအမိအနေနဲ့အ
တော်ကလေး စိတ်ထိခိုက်နေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ် . . . ကိုယ့်
အနေနဲ့အကူအညီပေးနိုင်တာရှိရင် အရင်လိုပဲ အကူအညီပေး
ပါရစေ”

ဟု မျက်နှာချိုသွေးကာ ခွင့်တောင်းလေသည်။

“ရပါတယ် . . . ကိုခင်မောင်တင့်ရယ် . . . ဖေဖေမရှိ
ဘော့ပေမယ့် ကျွန်မတို့သားအမိ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ကြ
ပါတယ် . . . အခုလိုပြောတာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ခင်မေကြူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့်ပြန်ပြောသောအခါ
ခင်မောင်တင့်မှာမျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားလေသည်။

“ခင့်စကားကလည်း သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ . . . ကိုယ်
စစတနာနဲ့အကူအညီပေးချင်လို့ပြောတာပါ”

“မလိုတော့ပါဘူး . . . ကိုခင်မောင်တင့်၊ ကျွန်မတို့သား
အမိနှစ်ယောက်က မိန်းမသားတွေချည်းဖြစ်ပေမယ့် ဘယ်သူ့အ
ကူအညီမှမလိုသေးပါဘူး”

ဟုပြောကာ ခင်မေကြူက တခြားနည်းသည်များကို
သိုက်လံနည်းခံနေလေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့သို့လင့်ရိုဘာကားတစ်စင်းရုပ်
ပြီး ကားပေါ်မှလူသုံးယောက်ဆင်းလာကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ စုံထောက်ကျော်စွာနှင့်ဦးဖန်ကောင်းတို့သုံးယောက်ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အကြောင်းကိစ္စရှိလျှင် အကူအညီရစေရန် ဦးဖန်ကောင်းကိုပါ တစ်ပါတည်း ဝင်ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်ဝင်လာတာမြင်တော့ ခင်မေကြူကိုယ်တိုင်ဆီးကြိုပြီး နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။

“ကြွကြပါရှင်... ဖေဖေရဲ့နာရေးကိစ္စမှာ အခုလိုလာကြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခင်မေကြူကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့က ဦးရွှေကြူရဲ့မိတ်ဆွေတွေပါ... ကျွန်တော်နာမည်က ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပါ။ သူက ဦးဖန်ကောင်း... သူက စုံထောက်ကျော်စွာပါ”

ထိုသို့ပြောလိုက်ရာ ခေတ်ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး လူရိပ်လူကဲခပ်မည့်သောခင်မေကြူက ၎င်းတို့သုံးယောက်ကို ညွှန်သည်များနှင့်ဝေးသောသီးသန့်ဝိုင်းမှာ နေရာချပေးလေသည်။

ခဏကြာတော့ အစားသောက်များလာချပေးသဖြင့် အနည်းငယ်စီလောက်သာစားသောက်ကြသည်။

ဧည့်ခန်းမှာတော့ မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်း၊ တိုက်ပုံအင်္ကျီဖြင့်ရိုက်ထားသော ဦးရွှေကြူ၏ဓာတ်ပုံ၊ ဒေါ်စိန်မုံ၏ကိုယ်

ပိုင်ပိုင်ပုံတို့အပြင် ခင်မေကြူဘွဲ့ဝတ်စုံဖြင့် ကိုယ်တစ်ပိုင်းရိုက်ထားသောဓာတ်ပုံတို့ကိုယှဉ်လျက်သား ချိတ်ထားလေသည်။

ထိုပုံများဘေးမှာတော့ မိသားစုသုံးယောက်ရိုက်ထားသောကိုယ်လုံးပေါ်ဓာတ်ပုံကို ပုံကြီးချဲ့ကာ ချိတ်ထားလေသည်။

“စောစောက ကျွန်တော်တို့ကိုနေရာထိုင်ခင်းချပေးတာ ဦးရွှေကြူရဲ့သမီး ခင်မေကြူပဲဖြစ်မယ်”

ဟု စုံထောက်ကျော်စွာက ပြောသည်။
“အသက်က ၂၅ နှစ်၊ သိပ္ပံဘာသာနဲ့ဘွဲ့ယူထားပြီး အိမ်မှာပဲနေတာရော ထည့်မပြောတော့ဘူးလား ကိုကျော်စွာရဲ့”

“ဆရာက ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”
“အမှုမပြီးမချင်း ကိုယ်နဲ့တွေ့ရမယ့်မိသားစုတွေရဲ့တစ်ဦးချင်းအကြောင်းတွေကို သိတန်သလောက်သိအောင် စုံစမ်းထားတော့ ဆက်ဆံတဲ့အခါ အဆင်ပြေတာပေါ့”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြောလိုက်သည်။
“အမျိုးသမီးက ဒီလောက်သောကရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ပင်ကိုယ်အတိုင်းနေတာတောင်မှ အတော်ကလေး ကျက်သရေရှိတယ်”

“ကိုကျော်စွာက အပြင်ပန်းပဲကြည့်တာကိုး... သူ့စိတ်သဘော ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာရော အကဲခတ်ကြည့်မိသေးဘူး”

“ပြောပါဦး ဆရာ”

www.burmeseclassic.com

“ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က ပျော့ပျောင်းပုံရှိပေမယ့် တစ်ခုခုဆို ဖြတ်ချက်ချပြီးရင် အဲဒီအတိုင်းလုပ်တာရော လူကဲခတ်ပါးနပ် တာတွေရော သတိမပြုမိဘူးလား”

“ဘယ်လိုကြောင့်လည်း ဆရာ”

“ကျွန်တော်တို့နာမည်တွေနဲ့မိတ်ဆက်ပေးတော့ ကျွန်တော်က သူသိအောင် စုံထောက်ဆိုတဲ့စကားလုံးထည့်ပြီး မိတ်ဆက်ပေးတာကို ချက်ချင်း သူသဘောပေါက်တယ်၊ ဒါကြောင့် သာမန်ဆွမ်းကျွေးလာတဲ့လူတွေမဟုတ်မှန်းသိလို့ တခြားလူတွေနဲ့ဝေးတဲ့ သီးခြားနေရာချပေးခဲ့တာပဲ”

“တော်ပါပေတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့အလုပ်ရှာနေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ကျွန်တော်တို့သိချင်တာတွေမေးလို့ သင့်အထံ မလား”

“ဒီကနေ့က သူတို့မိသားစုအခြေအနေလည်း သိအောင် နောက်တစ်ချက်က လူများတဲ့အချိန်မှာ သူတို့မိသားစုပတ်သက်တဲ့လူတွေကိုလည်း လေ့လာလို့ရအောင် တမင်လာတာပါ။ သိချင်တာတွေမေးဖို့ကတော့ နောက်တစ်ရက်မှ သူတို့အချိန်ပြီး လာကြတာပေါ့”

ထိုသို့ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာ အချိန်ကလည်း ၁၁ နာရီခန့်ရှိနေပြီဖြစ်သောကြောင့် အခြားညွှန်သည့်များပြန်သွားကြလေပြီ။

ဦးဘတင့်နှင့်ခင်မောင်တင့်တို့သားအဖလည်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြသည်။

အိမ်မှာတော့ ဒေါ်စိန်မုံနှင့်ခင်မေကြူတို့အပြင် အခိုင်းအစေများသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

ဒေါ်စိန်မုံကတော့ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း လာရောက်နှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလေတော့သည်။

ထိုအခါမှ ခင်မေကြူက သူတို့အနီးသို့လာပြီးထိုင်သည်။

“ကျွန်တော်တို့လာတာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး... သိချင်တာလေးတွေမေးချင်လို့လာတာပါ။ ကျွန်တော်တို့အတွက် ဘယ်အချိန်များ အချိန်ပေးနိုင်မလဲ”

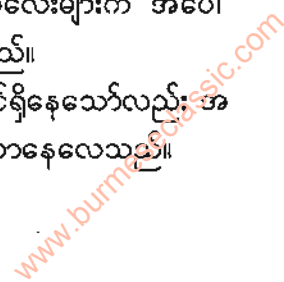
“ရပါတယ် ဆရာ... ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်... သိသမျှတော့ ပြောပြပေးပါမယ်... အပေါ်ထပ်ကိုသာ ကြွပါ”

ဟုပြောကာ သူမကပင် ဦးဆောင်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ခေါ်သွားလေသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ ဘုရားခန်း၊ စာကြည့်ခန်းတို့နှင့်ကပ်လျက်ရှိသောနေရာတွင် ၎င်းတို့သုံးယောက်ကိုနေရာပေးသဖြင့် ထိုင်ကြသည်။

ခင်မေကြူကစေခိုင်းထားသောကြောင့် ကွမ်းဆေး၊ လက်ဖက်စသည်တို့ကိုလည်း အိမ်ဖော်မလေးများက အပေါ်ထပ်သို့လာပို့ပေးပြီး ပြန်ဆင်းသွားကြသည်။

ဒေါ်စိန်မုံလည်း အပေါ်ထပ်တွင်ရှိနေသော်လည်း အပြင်သို့မထွက်ဘဲ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာသာနေလေသည်။

ခင်မေကြူက မနီးမဝေးမှာလာထိုင်ပေးသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သိလိုသော အကြောင်းကို စမေးလေသည်။

“ဒီအချိန်မျိုးမှာ အခုလိုမေးမြန်းရတာ အားနာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဝတ္တရားက ရှိနေလေတော့... ”

“ရပါတယ် ဆရာရယ်... ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး။ တကယ်ဆိုရင် ဆရာတို့က ကျွန်မတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကိုလိုက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးနေကြတာပဲ။ ဖေဖေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဖြေမှန်သိရရင် ကျေနပ်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ဒီက... ”

“ကျွန်မနာမည်က ခင်မေကြူပါ... ဦးရွှေကြူရဲ့သမီးပါ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကိုယ့်ကြည်စိတ်ချတယ်ဆိုရင် ခင်မေကြူ သိသမျှ ပြောပြပေးပါ”

“ကျွန်မတို့ဘဝအကြောင်းတွေကို မှတ်မိသမျှတော့ ပြောပြပါမယ်။ ဖေဖေလုပ်နေတဲ့ နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်တဲ့အလုပ်တွေတော့ ကျွန်မ ဘာမှမသိပါဘူး”

“မှတ်မိသမျှတွေကိုပဲ ပြောပြပါ”

ထိုအခါ ခင်မေကြူက သူတို့မိသားစု ရန်ကုန်သို့ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းအကြောင်းအရာများကို ပြန်ပြောပြလေ

သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကလည်း စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ကြလေသည်။

သူမစကားဆုံးတော့မှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကမေးသည်။

“ကျွန်တော်တစ်ခုလောက် မေးခွင့်ပြုမလား”

“မေးပါရင်... သိတာဆိုရင် ပြောပြပါမယ်”

“ခင်မေကြူ... တက္ကသိုလ်တက်နေတုန်းက အကြောင်းတွေကို ပြောပြပါလား”

ခင်မေကြူက အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ ဆက်ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်သိချင်တာက ခင်မေကြူရဲ့ချစ်သူအကြောင်း”

ထိုသို့မေးသောအခါ အံ့သြသောအမူအယာဖြင့် တစ်ခုကံကြည့်လိုက်သည်။

နောက်မှ... ”

“သူ့နာမည်က ကိုခင်မောင်တင့်လို့ခေါ်ပါတယ်... ကျွန်မတို့နဲ့တစ်နယ်တည်းသားတွေပါပဲ။ တက္ကသိုလ်မှာတက်တော့လည်း အတူတူပါပဲ... အဲဒီအချိန်မှာ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာပေါ့”

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်ကို ဘယ်လိုမှမအောင်းမေ့ပါနဲ့၊ ကိုခင်မောင်တင့်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး ပြောပြပေးစေချင်ပါတယ်။
ထိုသို့မေးသောအခါ ခင်မေကြူကလည်း အမှန်အတိုင်းပင်ပြန်ပြောပြလေသည်။

ချစ်သူဘဝရောက်ကြပြီး လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပြီးမှ ကိုခင်မောင်တင့်နဲ့ဖခင်အဖမ်းခံရပြီးနောက်တွင် မိဘများက လက်မခံတော့သဖြင့် မလွဲသာသဖြင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့ရကြောင်း ပြန်ပြောပြသည်။

“ကျွန်မတို့အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်ကြတာ... နှစ်နှစ်လောက်ရှိနေပါပြီ”

“ဒီအကြောင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး... နှစ်နှစ်ကျော်အတွင်းမှာတော့ ကိုခင်မောင်တင့်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အတင်းတွေ ဘာကြားရသေးသလဲ”

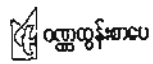
“ကျွန်မလည်း ဖေဖေ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှာစိုးလို့ အကြောင်းကို ဘာမှထပ်ပြီး မစုံစမ်းတော့ပါဘူးရှင်”

ခင်မေကြူကငိုသံပါလာသောအသံဖြင့် ပြောပြသည်။

“ဒါပေမယ့် ဒီဆွမ်းကျွေးတဲ့အလှူကိုတော့ သူ့ရောထဲလားသေးတယ် မဟုတ်လား”

“ရှင်... ဆရာက ဘယ်လိုသိတာလဲ... သူ့ကိုမြင်ဖူးလို့လား”

“မမြင်ဖူးပါဘူး... အကဲခတ်ကြည့်လို့သိတာပါ... ”

ကျွန်တော်ဝင်လာပြီး ပြန်သွားတဲ့နှစ်ယောက်က ကိုခင်မောင်တင့်နဲ့သူ့အဖေ ဦးဘတင့်တို့များဖြစ်နေမလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် သူတို့ပါပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကျေနပ်သောအမူအယူနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒီလောက်ပြောပြပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ခင်မေကြူလည်း ပင်ပန်းနေပြီဆိုတော့ နားလိုက်ပါဦး”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

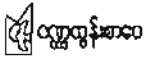
ထို့နောက် နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အောက်သို့ပြန်ဆင်းသွားကြလေသည်။

အောက်ထပ်မှာတော့ ဧည့်သည်များရှင်းနေလေပြီ။

သုံးယောက်သား ကားဖြင့် ပြန်လာပြီးတော့မှ စုံထောက်ကျော်စွာကမေးသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆရာ ဘယ်လိုအကဲခတ်မိလိုက်တာလဲ”

“ခင်မောင်တင့်နဲ့ ခင်မေကြူတို့ကချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ လူကြီးတွေကြောင့်သာ အခုလိုခွဲနေကြရပေမယ့် ရင်ထဲမှာတော့ သံယောဇဉ်အကြွင်းအကျန်လေးတွေတော့ ရှိနေကြဦးမှာပဲ၊ ခွဲခွာနေကြတာကြားပြီး အခုလိုပြန်တွေ့ကြတဲ့အချိန်မှာတော့ ရင်ထဲမှာပုန်းကွယ်နေတဲ့ခံစားမှုလေးတွေက အနည်းနဲ့အများပေါ်လာတတ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်မရတဲ့အရာနှစ်မျိုးရှိတယ်။ မျက်လုံးနဲ့မျက်နှာအမူအယာတွေပါပဲ... ကွန်တော်က သူတို့နှစ်ယောက်နှုတ်ဆက်နေတဲ့အချိန်မှာ သတိထားပြီး ကြည့်လိုက်မိလို့ သိတာပါ”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။

“ဆရာကတော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် လေးစားလောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဘယ်အရာမဆို စေ့စပ်ဆေးချာမှုရှိတာကတော့ လက်ဖျားခါလောက်ပါရဲ့”

“ဒီလိုတော့လည်း ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ... စုံထောက်တွေအတွက်ကတော့ အမှုတစ်ခုကိုလိုက်ပြီဆိုရင် တရားခံမပေါ်မချင်း ဘယ်သူ့ကိုမှစိတ်ချယုံကြည်လို့မရဘူး။ အားလုံးကို တရားခံဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ကြည့်မှ တန်ကာကျတယ် ထင်ကျော်စွာရဲ့”

ရှင်းတို့ကိုတင်ဆောင်လာသောကားမှာ ဗိုလ်တထောင်ဘက်မှ မြို့လည်ဘက်သို့ဦးတည်လျက် မောင်းလာကြလေတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဗုဒ္ဓ

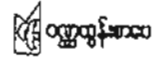

အခန်း(၉) ဒိပ္ပံကျွဲကာလနှင့်တွေ့ခြင်း

တစ်နေ့သ၌ တစ်ခုသောညနေခင်းအချိန်တွင် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တစ်ယောက်တည်း ယခင်က တပ်ကလေးရပ်ဆူခေါ်ခဲ့ကြသော တရုတ်တန်းတစ်ဝိုက်သို့လျှောက်လာလေသည်။

တပ်ကလေးရပ်ဟု ခေါ်သောတရုတ်တန်းမှာ လသာစမ်းနှင့်ကုန်စေးတန်းလမ်းကြားတစ်ဝိုက်၌ ရှိသောရပ်ကွက်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ကိုလိုနီခေတ်ဦးကာလက လမ်းအမည်များမှည့်ခေါ်ရာ အမည်နောက်တွင် ‘လမ်း’ဟု ထည့်ရမည့်အစား ‘တန်း’ဟူသော

ဝေါဟာရကို အသုံးများကြလေသည်။

ရှေးခေတ်လမ်းအမည်များ၌ 'တန်း'ပါသောလမ်းအမည်အချို့ကို ဗဟုသုတအဖြစ် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ပန်းဆိုးတန်း၊ တရုတ်တန်း၊ ပန်းပဲတန်း၊ အရာကြီးတန်း (၁၇)လမ်း၊ ရေနံတန်း(၁၈)လမ်း၊ စဉ့်အိုးတန်း(ကရစ်လမ်း) မန်ကျည်းတန်း(၁၉လမ်းအထက်ပိုင်း)၊ လိပ်ဥတန်း(၁၉လမ်းအောက်ပိုင်း)၊ ဦးထွန်းတန်း(လမ်း ၂၀)၊ ပရဆေးတန်း(၂၁လမ်းအထက်ပိုင်း)၊ တွင်းညီနောင်တန်း(၂၁လမ်းအောက်ပိုင်း)၊ ပန်းထိမ်တန်း(၂၂လမ်း)၊ ဘိန်းရုံတန်း(၂၄လမ်း)၊ ကွမ်းတန်း(၅၇လမ်း)၊ ငှက်ပျောတန်း(၆လမ်း)၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တန်း(၇လမ်း)၊ တွဲပုတ်တန်း(၈လမ်း)၊ ပဲတန်း(၉လမ်း)၊ ငါးပိတန်း(၁၀)လမ်း၊ လှည့်တန်း၊ ဖိနပ်တန်း(၁၂)လမ်း၊ ခေါင်ရှုတ်ကန်(၁၃လမ်း)၊ ကြော်တရတန်း(၁၄)လမ်း၊ ခွေးတန်း၊ ကြေးပုတိမ်တန်း၊ ကွမ်းရွဲတန်း၊ ထီးတန်း၊ အင်းစိန်တန်း၊ ဒေါနတန်း၊ ကြက်တန်း... စသော အမည်များ ဖြစ်ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ 'တန်း'ထည့်ခေါ်ကြခြင်းမှာ ထိုလမ်းထဲမှာ လုပ်သောလုပ်ငန်း၊ ရောင်းချသောကုန်ပစ္စည်းများကိုသင်္ကေတထားပြီး မှည့်ခေါ်ကြခြင်းသာဖြစ်သည်။

ပရဆေးရောင်းသောလမ်းကို ပရဆေးတန်း၊ ငှက်ပျောသီးရောင်းသောလမ်းကို ငှက်ပျောတန်းဟု ခေါ်ကြသလို ယထိမ်သည်များ အများစုနေသောလမ်းကို ပန်းထိမ်တန်း၊ ဖိနပ်

ချုပ်သမားများနေသောလမ်းကို ဖိနပ်တန်းဟု ခေါ်ကြခြင်းမှာ ရောင်းချသောပစ္စည်း၊ ပြုလုပ်သောအလုပ်များကို သင်္ကေတထားကာ လှည့်ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

လှည်းများထားသောလမ်းကို လှည်းတန်း၊ စဉ့်အိုးများထားသောလမ်းကို စဉ့်အိုးတန်းဟု ခေါ်ကြခြင်းမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

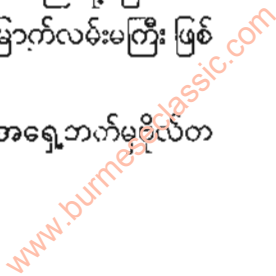
ထိုအကြောင်းများကို အကျယ်ချဲ့ရေးလျှင် အတော်လှည့်လျားစွာ ရေးသားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုမျှလောက်သာ ဗဟုသုတအဖြစ် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် တရုတ်တန်းသို့ရောက်သောအခါ ဒါလဟိုဇီလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်သို့လျှောက်ကာ တွေ့လိုသောသူကိုလိုက်လံရှာဖွေနေသည်။

ဒါလဟိုဇီ(ယခု မဟာဗန္ဓုလလမ်း)လမ်းမကြီးမှာ ရှေးအခါကတည်းက ယခုအချိန်အထိ ဈေးရောင်းစေ့ဝယ်များဖြင့် အထူးစည်ကားခဲ့သောလမ်းမကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

မဟာဗန္ဓုလလမ်းမကြီးသည် အိန္ဒိယဘုရင်ခံချုပ် လော့ဒ်ဒါလဟိုဇီ(Lord Dalhousie)၏အမည်မှ သတိုးမဟာသီရိသုဓမ္မမင်းကြီး၊ စစ်သူကြီးမဟာဗန္ဓုလ၏အမည်သို့ပြောင်းလဲမှည့်ခေါ်ထားသောရန်ကုန်မြို့၏တတိယမြောက်လမ်းမကြီး ဖြစ်သည်။

လမ်းနယ်အပိုင်းအခြားအနေဖြင့် အရှေ့ဘက်မှဗိုလ်တ

ထောင်စွေးလမ်း(အိဒင်)အထိ ဖြစ်ပြီး အနောက်ဘက်မှ လမ်းသစ်(အောက်) (မော်တင်)အထိ ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာတွင် ကမ်းနားလမ်းမကြီးနှင့်ပေါင်းဆုံပြီး ကမ်းနားလမ်းဟု အမည်ပေါက်သွားပေသည်။

ယခုအခါ တရုတ်တန်းဟုအများသိရှိကြသည့် တရုတ်လူမျိုးအများစုနေထိုင်ရာလသာလမ်းနှင့်ကုန်းဇေးတန်းလမ်းအကြား ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းမဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ ကုန်းဘောင်ခေတ်တပ်ကလေးရပ်တည်ရှိရာဒေသဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က နေငိုကြသူ တရုတ်အမျိုးသားများမှာ ကျန်(အကျီရှည်)နှင့်ကွမ်တို(အကျီတို)များ ဖြစ်ကြသည်။

ဒေသခံမြန်မာတို့က ဖူကျန်နှင့်ကွမ်တိုပြည်နယ်သားများအား ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုလိုက်၍ ခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။

တရုတ်လူမျိုးများသည် ရွက်သင်္ဘောများဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ရောက်ရှိလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ပြီး တပ်ကလေးရပ်၍ စုစည်းနေထိုင်ကြသည်။

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲအပြီး၁၈၂၆ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်ရှိခဲ့သည့်ဗြိတိသျှသံအမတ် ဂျွန်က ရော့(၅) (၅)၏မှတ်တမ်းအရ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာကားကျွမ်းကျင်စွာ ပြောဆိုနိုင်သည့်တရုတ်လူမျိုးကိုတွေ့ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ဇေးအနီးရှိ "Cathedral Of The Holy Trinity"

Trinity"ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ ရှေးခေတ်အခါက တရုတ်သင်္ချိုင်းတည်ရှိရာအရပ်ဖြစ်သည်။

လသာဟူသည် လသာလမ်းကိုအစွဲပြုခေါ်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ယင်းလသာလမ်းမှာလည်း ဗြိတိသျှကပ္ပတိန်လတ္တာ(Capt Thomas Latter)အား ဂုဏ်ပြုမည့်ခေါ်ထားသောအမည်ဖြစ်သည်။

ကပ္ပတိန်လတ္တာသည် အမှတ် ၆၇၊ ဘင်္ဂလီတပ်မှ ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်-မြန်မာဒုတိယစစ်ပွဲဖြစ်ပွားရန် သွေးထိုးလှုံ့ဆော်ခဲ့သူများအနက် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။

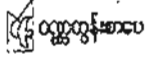
ရန်ကုန်မြို့ ဗြိတိသျှလက်အောက်ကျရောက်သွားပြီးနောက် ပေတစ်ရာလမ်းကျယ်တစ်လမ်းကို လတ္တာလမ်းဟု အမည်ပေးခဲ့ကြသည်။

လတ္တာလမ်းကိုအစွဲပြု၍ အနီးဝန်းကျင်ဒေသကိုလည်း လတ္တာရပ်ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကုန်းဇေးတန်းအနီး ရှေးအခါက ရှိခဲ့ဖူးသော အုတ်သာရပ်အမည်နှင့်တွဲဖက်၍ လသာလမ်း၊ လသာရပ်ဟူသောအမည်သည် တစ်စစတွင်ကျယ်လာခဲ့သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်လိုက်လံရှာဖွေနေသူမှာ ဂုဏ်သရေရှိသည့်လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

မျက်မမြင်သူတောင်းစားတစ်ဦးဖြစ်သူ 'ကာလု'ဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။ ကာလု၏အမည်အပြည့်အစုံမှာ 'ဒိဗ္ဗစက္ခုကာလု'ပင်

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်လေသည်။

ဒီဗွစက္ခုဟု ဝိသေသတပ်ထားခြင်းမှာ ၎င်းသည် မျက်စိ မမြင်ရစေကာမူ သူမသိသောအကြောင်းအရာမရှိသလောက် နှံ့စပ်မှုရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူ စတည်းချသောနေရာမှာ ကွမ်ယင်မယ်တော် ကျောင်းတစ်ဝိုက်နှင့် ကောင်းတုံကွမ်ယင်ဘုရားကျောင်းတစ်ဝိုက် ၌ ဖြစ်သည်။

ထိုဘုရားကျောင်းနှစ်ချောင်းစလုံးမှာ လသာတရုတ် တန်းတစ်ဝိုက်မှာပင်ရှိသောကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ထံ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်သို့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ညနေပိုင်းအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ဒါလဟိုဒီလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်တွင် လမ်းသွားလမ်းလာများ၊ အစားအသောက် ရောင်းသောဆိုင်များဖြင့် အထူးပင်စည်ကားလျက်ရှိလေသည်။

ဈေးသည်များက လမ်းဘေးပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရောင်းချကြရာ အလယ်၌လူတစ်ယောက်နှစ် ယောက်သွားသာရုံသာ ကျန်တော့သည်။

ထိုအချိန်က မော်တော်ကားအသွားအလာမရှိသ လောက်နည်းသောကြောင့် အချို့လည်း လမ်းမပေါ်မှာပင် ဈေး ဆိုင်ဖွင့်ကာ ရောင်းချကြသည်။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ရောင်းချသောအစားအသောက် များမှာ တရုတ်အစားအစာများဖြစ်သောခေါက်ဆွဲ၊ ဆီချက်

ဆီကံဆွဲဆိုင်တို့သာများလေရာ လာရောက်စားသောက်ကြသူ အများစုမှာ တရုတ်လူမျိုးတို့သာများလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် လမ်းမပေါ်မှလျှောက် ဘာရင်း မဟာဗန္ဓုလလမ်း(ဒါလဟိုဒီလမ်း)ပေါ်မှာရှိသော ကောင်းတုံ ကွမ်ယင်ဘုရားကျောင်းရှိရာဘက်သို့ရောက်လာလေ သည်။

ကောင်းတုံကွမ်ယင်ဘုရားကျောင်းမှာ လသာလမ်းနှင့် ငယ်မင်း ၂၀ ကြား ဒါလဟိုဒီလမ်းပေါ်၌ပင်ရှိလေသည်။

၁၈၂၄ ခုနှစ်မတိုင်မီ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာပထမစစ်ပွဲမဖြစ်မီ တပင် ထိုနေရာတွင် သစ်သားအဆောက်အအုံလေးအဖြစ်နှင့် တည်ရှိနေခဲ့သောကျောင်းဖြစ်သည်။

၁၈၇၈ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ရောက်တော့မှထပ်မံမွမ်းမံပြင် ဆင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုဘုရားကျောင်းအနီး တော်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့လိုက်လံကြည့်သော်လည်း ဒီဗွစက္ခုကား ညုတ်အရိပ်အယောင်ကိုမျှ မတွေ့ရပေ။

ဒီနေရာမှာမရှိလျှင်တော့ ကမ်းနားလမ်းဘက်၌ရှိသော ကွမ်ယင်မယ်တော်ကျောင်းတစ်ဝိုက်၌ ရှိမည်ဟု ယူဆမိသော ကြောင့် ၁၈ လမ်း(ရေခဲတန်း)မှ ကမ်းနား ဘက်သို့ဖြတ်ဆင်းလာ ခဲ့သည်။

ထိုလမ်းတစ်ဝိုက်မှာတော့ လူမရှုပ်ဘဲရှင်းနေလေသည်။

လမ်းဘလောက်တစ်ခုကိုဖြတ်ဆင်းလာပြီးနောက် ကမ်းနားလမ်းဘက်သို့ရောက်လာသည်။

ထိုလမ်းဘက်ရောက်တော့ အပေါ်ဘက် ဒါလဟိုဒီလမ်းပေါ်လောက် လူမရှုပ်တော့ပေ။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သွားမည့်သင်္ဘောများ ထွက်ခွာသွားချိန်ဖြစ်သဖြင့် လူမရှုပ်တော့ဘဲ ရှင်းနေပေပြီ။

ကွမ်ယင်မယ်တော်ကျောင်းမှာ ၁၈ လမ်းနှင့်စဉ့်အိုးတန်းကြား ကမ်းနားလမ်းပေါ်၌ရှိသည်။

ကွမ်ယင်မယ်တော်ကျောင်းမှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက ထိုနေရာ၌တည်ရှိနေခဲ့ပြီး ယခင်က တရုတ်ပြည်မှလာသောကုန်တင်သင်္ဘောများစုဝေးရာနေရာ ဖြစ်သည်။

၁၈၆၁ ခုနှစ်တွင် ထိုနေရာ၌ ဘုရားကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင်ဆောက်ရာ ၁၈၆၄ ခုနှစ်ရောက်မှ အပြီးသတ်ခဲ့လေသည်။

ကောင်းတုံကွမ်ယင်မယ်တော်ကျောင်းက ၁၈၂၄ ခုနှစ်ကတည်းကရှိနေရာ နှစ် ၃၀ ကျော်ခန့်နောက်ကျပြီးမှပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းမှာ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကျောင်းမှာ သစ်သားဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဟောင်းနွမ်းပြိုပျက်လာရာ ကျန်းချင်းဖုန်းနှင့်ကောင်းဝမ်ပုန်းဆိုသူနှစ်ဦးက ကိုယ်ပိုင်စားရိတ်ဖြင့် နယ်လှည့်အလှူခံကာ ၁၈၉၇ ခု နိုဝင်ဘာ လ(၆)

အင်နုတွင် ပြန်လည်အုတ်မြစ်ချကာ တည်ဆောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုကျောင်းကိုဆောက်လုပ်ရန်အတွက် လိုအပ်သောဆောက်တံ့များကို တရုတ်ပြည်မှယူခဲ့ရာ ဟိုဖုန်းသင်္ဘောကုမ္ပဏီနှင့်ဝှာစန်းသင်္ဘောကုမ္ပဏီတို့မှ အခမဲ့သယ်ယူပေးခဲ့ကြလေသည်။

ထိုကျောင်းကိုဆောက်လုပ်ရာတွင် တရုတ်ပြည်မှဗီသုဘာဆရာကြီး 'ရွှေစွယ်'က ဖူကျန်ပြည်နယ် ဟိုင်တိန်ခရိုင် ရှာယန်ဒေသမှတာရီယုံကျောင်းဆောင်ပုံစံအတိုင်းရေးဆွဲကာ ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့၌ရှိသောတရုတ်ဘုရားကျောင်းများအနက် ရှေးအကျဆုံးနှင့် တရုတ်ပြည်ဒီဇိုင်းအဆန်ဆုံးကျောင်းဆောင်ကိုပြပါဆိုလျှင် ကမ်းနားလမ်းမှာရှိသောကွမ်ယင်မယ်တော်ကျောင်းကိုပင် ညွှန်ပြရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုကျောင်းကို ၁၉၂၅ ခုနှစ်တွင် အကြီးစားပြင်ဆင်မှုများပြုလုပ်ခဲ့ကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် လျှောက်လာရာ ကွမ်ယင်မယ်တော်ကျောင်းရှိရာနှင့်မနီးမဝေးသို့ ရောက်လာလေတော့သည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ နေဝင်ကာနီးအချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ရန်ကုန်မြစ်အတွင်းမှာ ဆည်းဆာရောင်များကျဆင်း

နေသည်။

မြစ်ထဲတွင်ရပ်ထားသောသင်္ဘောများနှင့် ကမာကဆစ် တက်သို့ကူးသွားသောလှေနှင့်သမ္ဗန်ဝယ်ကလေးများကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။

သင်္ဘောများထွက်ချိန်မဟုတ်သဖြင့် ဆိပ်ကမ်းဘက်မှာ တော့ လူသွားလူလာရှင်းလင်းနေသည်။

သူသည် ဘုရားကျောင်းတစ်ဝိုက်သို့လိုက်လံရှာဖွေရာ ဘုရားကျောင်းအုတ်နံရံခဲဘေးမှာထိုင်လျက် ဘိန်းပြောင်းတစ် လက်ဖြင့် ဇိမ်ကျနေသောကာလကိုတွေ့ရသဖြင့် ထိုနေရာသို့ လျှောက်သွားသည်။

ကာလသည် အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ်ခန့်သာရှိသေး သော်လည်း မျက်စိမမြင်ရခြင်းနှင့်ဆံပင်မွေး မုတ်ဆိတ်မွေး နှုတ် ခမ်းမွေးအရှည်များ ရှည်နေခြင်းကြောင့် ရုပ်မှာ သာမန်ထက် အိုမင်းရင့်ရော်လျက်ရှိနေသည်။

သူနံဘေးမှာ အဝတ်ဟောင်းများနှင့်တိုလီမိုလီပစ္စည်း များ စုထည့်ထားသောလွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံး၊ တောင်ဝှေးတစ် ချောင်းနှင့် ဟောင်းနွမ်းလှပြီဖြစ်သောဒန်ဖလားတစ်လုံးချထား သည်။

ဒန်ဖလားမှာ ချေးအထပ်ထပ်တက်ကာ အပိန်ပိန် အ လိမ်လိမ်ဖြစ်နေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ထိုနေရာမှာရပ်လိုက်သော

အခါ ကာလက ဘိန်းပြောင်းရှုနေခြင်းကို ခဏရပ်ပြီး နားစွင့် သိုက်သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အိတ်ထဲမှာအသင့်ပါလာ သောငွေတစ်ပြားကိုထုတ်ပြီး ချထားသောဒန်ခွက်ထဲသို့အသံ နှည့်အောင် ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဒေါင်... ဂျလောင်”

ကာလက နားစွင့်ကြည့်သည်။

“ဒါ... ပိုက်ဆံတောင်းတဲ့အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ ဘိန်းရှု နေတဲ့အချိန်ရောက်နေပြီ”

“မေးစရာရှိလို့ ပေးတာပါ”

“မေးစရာရှိလို့ပေးရင် ဒီလောက်နဲ့မရဘူး”

ထို့ကြောင့် ငွေပြားအချို့ထည့်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒေါင်... ဂျလောင်”

ထိုကဲ့သို့ ငွေဒီလုံးသုံးပြားခန့်ထည့်ပြီးသောအခါ ကာလက နှုတ်ထဲမှာရှိနေသောငွေဒီလုံးများကို လက်ဖြင့်စမ်းကြည့်ပြီး သူအိမ် ထဲသို့ထည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာမေးမှာလဲ”

“မီးလောင်စေတဲ့အဆိပ်ကို သိသလား”

“အဂ္ဂိမုခအဆိပ်လို့ခေါ်တယ်”

“ဒီအဆိပ်မျိုးက ဘယ်နေရာကရနိုင်သလဲ”

“အဲဒီအဆိပ်မျိုးကို လောင်မီးကျလျက် မုခစက်လို့ ခေါ်

ကြတယ်၊ မုခကောင်ကိုယ်က အလိုလိုစိမ့်ထွက်နေတဲ့အဆိပ်ရေ မျိုးပဲ”

ထိုစကားကြားသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က များစွာ ကျေနပ်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်ငွေဒီဒီတစ်ပြားထပ်ထည့်ဖူး လိုက်ပြန်သည်။

ကာလုက ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

“ဒီအဆိပ်မျိုးက ဘယ်လိုအစွမ်းသတ္တိမျိုးရှိသလဲ”

“ဒီအဆိပ်က အတော်ထူးဆန်းတယ်... လူကိုယ်ပေါ် မှာဖြစ်ဖြစ် အရာဝတ္ထုတစ်ခုမှာပဲဖြစ်ဖြစ်ထိထားပြီးရင် နေရောင် ခြည့်နဲ့ထိလိုက်တာနဲ့တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းပြီးသေတာမျိုး ပဲ”

“မုခကောင်ကို ဘယ်နေရာမှာရှာရမလဲ”

“အဲဒါတော့ ငါမသိတော့ဘူး... ဆရာတစ်ဆူပေတ လူကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး မေးရင် သိနိုင်တယ်”

“ပေတလူကို ဘယ်နေရာမှာရှာရမလဲ”

“သူက တစ္ဆေတွေနဲ့အတူနေတဲ့သူဆိုတော့ တစ္ဆေပေါ် တဲ့နေရာမှာလိုက်ရှာကြည့်ရင် တွေ့မှာပါ”

“ဒါပဲပြောပြီး ဒီဗွစက္ကကာလုဆိုသောသူတောင်းစားကြီး က နံဘေးမှာချထားသောဘိန်းပြောင်းကိုပြန်ကောက်ယူပြီး ရှု နေရာ ဆက်မေးလည်း ဘာမှပြန်မပြောတော့မှန်းသိသဖြင့်

ဆက်တာမင်းထင်ကျော်လည်း ထိုနေရာပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။ မြစ်အတွင်းမှာတော့ အမှောင်ရိပ်များ သမ်းစပြုနေချေ

ပပပပ

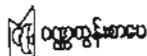
အခန်း(၁၀)
လောင်ပီးကျလျက်မှခစက်

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အတွက် တစ္ဆေ့ပေါသော
ရာကိုရှာဖွေရတာ မခက်ခဲလှပေ။ ထိုနေရာမှာ အခြားမဟုတ်
ပေ။

ရန်ကုန်မြို့တစ်ဝိုက်မှာရှိသော သုသာန်များကိုလှည့်
လည်ရှာဖွေရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာများသို့သွားရာမှာတော့ ဦးဗန်ကောင်းနှင့်အ
သွားလေသည်။ ထို့ပြင် နေ့အချိန်မသွားဘဲ ညအချိန်ရောက်
သွားကြလေသည်။

ညဦးပိုင်းအချိန်ရောက်သည်နှင့်ဦးစွာ ကြံတောသချိုင်း

အိအရင်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကြံတောသချိုင်း၌ ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော်နှင့်သိက္ခမီးသောသုဘရာဇာသုံးယောက်ရှိကြသည်။

'မှန်ကင်းစံ'ဟု ခေါ်သည့် ဦးဘမှန်၊ ဦးဘကင်း၊ ဦးဘစံ
အိသုံးယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

"မောင်ထင်ကျော်... အချိန်မတော်မှ ဘယ်လိုအ
ကြောင်းရှိလို့ရောက်လာတာလဲ... ကျုပ်တို့ ဘာအကူအညီ
ပေးရမလဲ"

တွေ့သည်နှင့်ဦးဘမှန်က မေးသည်။

"တခြားအကူအညီတော့ အခုလောလောဆယ် မလို
သေးပါဘူး"

ထိုစကားကြားတော့ ဦးဘမှန်က သဘောကျစွာ ပြုံး
လိုက်သည်။

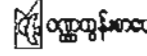
"သုဘရာဇာတွေရဲ့ အကူအညီတော့ တယ်လည်း
ကြောက်ကြတာပဲကိုး"

"ကျွန်တော်ကတော့ ဒီသဘောမျိုးမရှိပါဘူး။ သေချင်တဲ့
အချိန်သေ မသေခင်လုပ်ချင်တာလုပ်နေဖို့ပါပဲ။ အခုလာတာ
ပေးစရာရှိလို့ပါ"

"မေးလေ"

"ဆရာတစ်ဆူ ပေတလူကို ဘယ်သင်္ချိုင်းမှာရှာရမလဲ"

"တလောကတောင် ဒီသင်္ချိုင်းရောက်လာသေးတယ်။

သူ့ကိုတွေ့ချင်ရင် တာမေ့သုသာန်က တာတေတို့ကိုမေးကြည့်
သိနိုင်မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် မှန်ကင်းစံတို့သုံးယောက်ကိုနှုတ်ဆက်
ကြံတောသဘိုင်းမှပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထို့နောက် တာမေ့သဘိုင်းသို့ဆက်သွားကြသည်။

အချိန်က ညဦးပိုင်းအချိန်ပင်ရှိသေးသော်လည်း ဝ
ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာမှောင်နေပေပြီ။

လမ်းများပေါ်မှာထွန်းထားသောမီးရောင်တို့ကလည်း
မိုန်ပျပျသာရှိသည်။

ရွှေဂုံတိုင်ကွေ့နားရောက်တော့ လမ်းမပေါ်မှာရပ်နေ
သောလူတစ်ယောက်ကိုလှမ်းမြင်ရသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်
ကျော်က ကားအရှိန်ကိုလျှော့ချပေးလိုက်သည်။

ရွှေဂုံတိုင်(ယခင် ရွှေစုံတိုင်)နှင့်ငါးထပ်ကြီးဘုရားကြား
မှာ လူနေအိမ်ခြေမရှိဘဲ သစ်ပင်များနှင့်ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းစု
သာ ရှိသည်။

လူသွားလူလာကလည်း မတွေ့ရသလောက်နည်းသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကားမီးရောင်ကိုမပိတ်ဘဲ
လမ်းမပေါ်မှာရပ်နေသောလူနှင့်မနီးမဝေး၌ ကားကိုရပ်လိုက်
သည်။

“ရှေ့မှာရပ်နေတာ ဦးရွှေကြူ မဟုတ်လား”

နံဘေးမှာထိုင်နေသောဦးဗန်ကောင်းက လေသံတိုးစဉ်

ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မီးရောင်ဖြင့်
အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာကိုသဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရသော်လည်း ပါလီမန်အ
တော်ဦးရွှေကြူ၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့်တော့ အတော်တူသည်။

“ဦးရွှေကြူ မဟုတ်လား”

ဦးဗန်ကောင်းက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

အသံလေးလေးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်တဲ့နေ့က အမျှမရလိုက်ဘူးလား”

“ကျုပ် တစ်နေရာရောက်နေလို့ မကြားလိုက်ရဘူး”

“အခု ဘယ်ဘဝရောက်နေတာလဲ”

“ပြိတ္တာဘုံဘဝမှာပဲ ရှိနေပါသေးတယ်”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အတော်အတန်အတေးအတေး
ကောင်းမှုလုပ်ပြီး အမျှဝေပေးပါမယ်၊ အခု ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ခရီးကြုံလိုက်ခဲ့ချင်လို့ပါ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“တာမေ့သုသာန်မှာပါ”

ဒီတော့မှ ဦးရွှေကြူအလောင်းကို တာမေ့သုသာန်မှာ
သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြသည်ကိုသတိရကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့လည်း တာမေ့သုသာန်သွားမှာပဲ... လိုက်

ချင်သပဆိုလည်း လိုက်လာခဲ့ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်သည်နှင့်ကားရှေ့ဘက် စက်ဖုံးပေါ်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ထိုသို့နီးလာသောအခါ ၎င်းကိုယ်မှထွက်နေသော လောင်ညှော်နံ့များက စူးစူးဝါးဝါးဝင်လာလေသည်။

“ခင်ဗျား စက်ဖုံးပေါ်က လိုက်ရင် ဘာမှမြင်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့လိုက်ချင်ရင် နောက်အခန်းကလိုက်ခဲ့ဗျာ”

ဟု ထပ်ပြောလိုက်တော့မှ စက်ဖုံးပေါ်မှပျောက်သွားပြီး ကားအနောက်ဘက်မှနိမ့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်ကိုသိလိုက်ကြသည်။

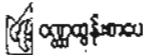
ထို့နောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တာမေ့သုသာန် ရှိရာသို့ ဆက်မောင်းလာခဲ့လေသည်။

“အံ့ဩစရာပဲ”

“ဘာများ အံ့ဩစရာရှိသလဲ မောင်ထင်ကျော်ရယ်၊ ဘာဆယ်တစ်ဘုံမှာ လူဘုံက တစ်ဘုံပဲရှိတာပဲ၊ ကျန်တဲ့ဘုံတွေက ဝိညာဉ်လောကနဲ့သက်ဆိုင်တာဆိုတော့ ဒီလိုပဲတွေ့ရကြုံရတာ မထူးဆန်းလှပါဘူး”

“ဝိညာဉ်ဘဝရောက်နေတဲ့သူတွေအတွက်ကတော့ အတော့်ကိုသနားစရာကောင်းတာပဲ”

“မှန်တာပေါ့... လူတွေဆီက ကုသိုလ်ကောင်းမှုမရဘဲ ချင်း ဝိညာဉ်လောကမှာပဲနေကြရတယ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုမရဘဲ

အရှေ့ဝင်ရင်လည်း ကြုံကြုံကံမှရကြတာဆိုတော့ ဝိညာဉ်လောကက ဘာတွေ အများကြီးရှိနေကြတာ မထူးဆန်းတော့ပါဘူး”

စကားတပြောပြောနှင့်ဆက်မောင်းလာကြရာ တာမေ့သုသာန်ခေါင်းဝင်ပေါက်ဝသို့ရောက်သဖြင့် ထိုနေရာနှင့်မနီးမဝေးတွင် ဘာကိုရပ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သုသာန်ထဲသို့ဝင်သွားသောပုံရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ဝိုးတဝါးလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သုသာန်ပေါက်မှအတွင်းသို့ဝင်လာကြသည်။

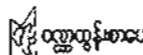
မီးရောင်က ခပ်မိန့်မိန့်သာရှိသဖြင့် သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံး အမှောင်ထုဖုံးနေသော်လည်း အုတ်ဂူများနှင့်အရာဝတ္ထုများကို တော့ မြင်နေရသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ချက်ချင်းမဝင်သေးဘဲ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အခြေအနေက မထူးခြားပေ။

သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

မီးရောင်ဖြင့်ထိုးကြည့်တော့ ဇရပ်နားမှာရပ်ထားသော လူသေအလောင်းသယ်သည့် ဗီရိုလှည်းတစ်စင်းရပ်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့သို့လျှောက်လာစဉ် တစ်နေရာရောက်မှ တော့ အုတ်ဂူတစ်ဂူနဲ့ဘေးမှဒယ်မ်းဒယ်င်ဖြင့် လူပာစ်ယောက်ထ

လာသည်။

လက်ထဲမှာလည်း မြေတူးသောဂေါ်ပြားတစ်လက်ထဲ ထားသည်။

အင်္ကျီနှင့်လုံချည်ကို ဘိုသီဘတ်သီဝတ်ထားပြီး အရေ မူးနေဟန်လည်းရှိသည်။

“ဘာကိုစွန့်လို့ ကျုပ်ပိုင်တဲ့သူ့သန်ထဲကိုခွင့်မတောင်း ဝင်လာတာလဲ”

လျှာလေးအာလေးအသံဖြင့် မေးသည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ကျုပ်က ဒီသူ့သန်က သုဘရာဇာတာတေပဲ... သူ့သန်မှာရှိတဲ့တစ္ဆေအားလုံး ကျုပ်ကိုသိကြတယ်”

“ငါတို့က တစ္ဆေဘဝမရောက်သေးလို့ မင်းကိုမသိဘဲ တာ ခွင့်လွှတ်ပေးပါကွာ”

“ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ... ညအချိန်မထေ ကြီး အလောင်းနိုးဖော်ဖို့လာကြတာလား၊ ဒါမျိုးတော့ မရဘဲ နေနော်”

တာတေက လေသံမာမာဖြင့်ပြောသည်။

“မင်းပြောသလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ငါတို့က လူတစ် ယောက်တွေ ချင်လို့လာကြတာပါ”

“ဒီသူ့သန်ထဲမှာ အသက်ရှိတဲ့လူဆိုလို့ ကျုပ်တို့ ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ”

“ဆရာတစ်ဆူ ပေတလူ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြော ချိတ်ရာ့တာတေအသံငြိမ်ကျသွားသည်။

အတန်ကြာတော့မှ... . . .

“ခင်ဗျားတို့က ပုလိပ်တွေလား”

ဟု ပြန်မေးသည်။

“ငါတို့က ပုလိပ်တွေမဟုတ်ပါဘူး... ပေတလူနဲ့မ တွေ့ရခင် မင်းနဲ့စကားပြောချင်တာလေးတွေရှိ သေးတယ်”

ဟုပြောကာ အသင့်ယူလာသောအကောင်းစားအရက် နှစ်လင်းနှင့် ငွေအချို့ကိုပေးလိုက်ရာ ချက်ချင်းဆိုသလို တာတေ ကအမှူးအယာပြောင်းသွားလေတော့သည်။

“ဒါဖြင့် ဟိုဘက်နားက အုတ်ဂူတွေနဲ့ဘေးမှာသွားပြီး ပြောကြတာပေါ့”

ဟု ခေါ်သွားသဖြင့် နှစ်ဥယျာန်သားလိုက်သွားကြ သည်။

ထိုနေရာတွင် အသစ်ပြုလုပ်ထားသောအုတ်ဂူတစ်လုံးရှိ ကြောင်း ထိုအုတ်ဂူပေါ်မှာပင် ထိုင်ကြသည်။

“ဒီအုတ်ဂူက ဟိုတစ်လောကမှ အသစ်လုပ်ပေးရတဲ့ အုတ်ဂူလေ”

“ဘယ်သူ့အုတ်ဂူလဲ”

“ပါလီမန်အမတ်ဦးရွှေကြူရဲ့အုတ်ဂူလေ... ပါးလီမန်

အမတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဝန်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် သေသွားရင် ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတော့ဘူး၊ တစ်နေ့ကျရင် သူ့ဘရာဇာတွေလက်အောက်ထဲ ရောက်ကျရတာချည်းပါပဲဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဦးရွှေကြူ၏အုတ်ဂူပေါ်သို့ရောက်နေရပုံကို စဉ်းစားနေသည်။

“ငါ မင်းကိုမေးချင်တာ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး... ငါတို့မလာခင် တစ်လလောက်အချိန်အတွင်းမှာ ပေတလူကိုယ် ရှာတဲ့လူရှိသလား”

တာတေက လက်ထဲမှာရှိနေသောဆေးပေါ့လိပ်တိုက် မီးညှိပြီး တစ်ဖွာ နှစ်ဖွာ ဖွာရင်း စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“သူသာန်ဆိုတော့လည်း နေ့စဉ်လို လူဝင်လူထွက်က အများသားဗျ... ဒါပေမယ့် ပေတလူကို တကူးတကလာ တဲ့သူတော့ မရှိသလောက်ပါပဲ၊ အဲ... နေဦး လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လ လောက်က လူနှစ်ယောက် သူ့ဆီလာတာတွေလိုက်တယ်”

ဟု ပြောသည်။

“မင်း သူတို့နှစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်သလား... ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဍာန်တွေလဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စိတ်အားထက်သန်စွာ မေးလိုက်သည်။

“သေသေချာချာတော့ မမှတ်မိလိုက်ဘူး... ဒါပေမယ့်

ကုလားလူမျိုးတွေတော့ သိလိုက်တယ်”

ဟုပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က လေးလေး ဆော်ဆော် စဉ်းစားနေလေသည်။ ပြီးမှ...

“မင်း သူ့အကြောင်းတွေ ဘယ်လောက်သိသလဲ”

“သိပ်တော့မသိဘူးဗျ... သူက သူသာန်တွေမှာပဲ

အညွှန်နေရင်းနဲ့ဒီသူသာန်ရောက်လာလို့သိနေတာပါ”

“ဒီလောက်ပြောပြပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ

... ဒါထက် မင်းကို မေးစရာတစ်ခုကျန်နေသေးတယ်”

“မေးပါဗျာ... သိတာတော့ ပြောပြပါမယ်”

“ဦးရွှေကြူသေတဲ့နေ့က အလောင်းသယ်ဖို့ မင်းကိုလာ

ခေါ်တာ ဘယ်သူလဲ”

“သေသေချာချာတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး... သူက

သူတစ်ယောက်ကိုလွှတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းလို့လိုက်သွားခဲ့တာ၊ ဟို ရောက်တော့ အလောင်းကို သူ့အိမ်ပို့ပေးဖို့ စီစဉ်တာကတော့ ကုလားတစ်ယောက်ပဲ”

ဟု တာတေက သူ့သိသမျှ မှတ်မိသမျှကိုပြန်ပြောပြ

လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူ့သိချင်သောအချက်အ

ချိန်ကိုထပ်မေးပြီးမှ...

“ပေတလူ ဘယ်မှာရှိသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“အသုဘသယ်တဲ့ဗီရိုလှည်းထဲမှာ ဝင်အိပ်နေတယ်”
 ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့လည်း တာ
 တေကိုထားခဲ့ပြီး အုတ်ဂူများကြားမှဖြတ်လျှောက်လာကြသည်။
 ဗီရိုလှည်းထားသောနေရာမှာ သူ့သန်ဝင်ပေါက်စနုတ်
 မနီးမဝေးမှာရှိသောသစ်ပင်အောက်၌ ရပ်ထားလေသည်။
 ထိုနေရာရောက်သောအခါ အတွင်းသို့မီးရောင်ဖြင့်ထိုး
 ကြည့်လိုက်ရာ လူသေတင်သောနေရာ၌ လူတစ်ယောက်အိပ်နေ
 သည်ကိုတွေ့ရသည်။
 သူတို့ဘက်သို့ ခြေထောက်ပေးထားသောကြောင့် မျက်
 နှာတော့မမြင်ရပေ။
 ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် နှိုး
 လိုက်သောအခါ ထလာသည်။
 အသက်အရွယ်ကြီးလှပြီဖြစ်သောလူတစ်ယောက် ထ
 လာသည်။
 မျက်နှာကို လက်နှိပ်မီးရောင်ဖြင့်ထိုးကြည့်တော့ လက်
 ဖြင့် ကာထားသည်။
 “ဘယ်သူတွေလဲကွ... အချိန်မတော်ကြီးမှ ငါအိပ်
 နေတာကိုလာနှောက်ယှက်တာ”
 ဟု အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။
 “ပေတလူဆိုတာ ခင်ဗျားလား”
 “ငါက ဆရာတစ်ဆူပေတလူပဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ချင်လို့လာခဲ့တာပါ”
 ဟုပြောသောအခါ မကျေနပ်ဖြင့် ပြောဆိုရေရွတ်ရင်း
 အပြင်သို့ထွက်လာသည်။
 ဆံပင်မွေးများက မျက်နှာပေါ်သို့ဖရိုဖရဲကျနေသည်။
 နှုတ်ခမ်းမွေးရှည်များကလည်း ဖြူနေပြီး ပါးစပ်ပေါက်
 ခန်းနေလေသည်။ အဝတ်အစားများကလည်း ဟောင်းနွမ်းကာ
 ချိတ်ရဲ ဝတ်ဆင်ထားသည်။
 အသက်အရွယ်အားဖြင့် ၆၀ ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိနေပေ
 “မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ”
 “ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်တဲ့သူတွေပါပဲ”
 “ဘာကိုစွန့်လို့လဲ”
 “မေးစရာရှိလို့ပါ”
 “ငါ ဗီရိုရိုနေတာ ဘယ်သူပြောတာလဲ”
 “ကြံတောက မှန်ကင်းစံကပြောလိုက်တာပါ... ကျွန်
 တော်တို့က မှန်ကင်းစံတို့သုံးယောက်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေပါ”
 “ဘာမေးမှာလဲ”
 “ခင်ဗျားဆီကို တလောကလာတဲ့ကုလားနှစ်ယောက်
 နဲ့သိပါသလား”
 “မသိဘူး”
 “သူတို့ ဘာအကြောင်းရှိလို့ ခင်ဗျားဆီလာတာလဲ”

ဘာမှမပြောပေ။
ထို့ကြောင့် အိတ်ထဲမှာထည့်ယူလာသောငွေဒင်္ဂါးအိတ်ကို ထုတ်ယူပြီး ပေတလူလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒီအိတ်ထဲမှာ ငွေဒင်္ဂါး ၃၀ တိတိပါတယ်”

ပေတလူက အိတ်ထဲမှငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကိုနှိုက်ယူပြီး အုတ်ဂူပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေချိန်၌ အုတ်ဂူပေါ်သို့ ငွေဒင်္ဂါးကျရာပေါ်ထွက်လာသောအသံက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ချင်... .”

ပေတလူက ကျေနပ်သောအမူအယာဖြင့် ကျသွားသောဒင်္ဂါးပြားကိုပြန်ကောက်ယူလိုက်လေသည်။

“သူတို့လာတာ တခြားမဟုတ်ဘူး... မုခကောင်ဘယ်နေရာမှာရှိသလဲဆိုတာသိချင်လို့လာပြီး စုံစမ်းတာပဲ”

သူတောင်းစားဒိဗ္ဗကာလု ပြောလိုက်သောမုခကောင်ကြောင်းကတော့ လမ်းစပေါ်လာချေပြီ။

“မုခကောင်ဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ”

“မုခဆိုတာပါဠိဘာသာပဲ... အဓိပ္ပာယ်ပြန်ရင် အဆိပ်လို့ခေါ်တယ်... မုခကောင်ဆိုတာ အဆိပ်ကောင်ကိုပြောတာ”

“သူ့အဆိပ်က ဘယ်လောက်ပြင်းသလဲ”

“မုခကောင်ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်က ခေါင်းနဲ့အမြီးက နဂါးနဲ့တူပြီး ကိုယ်လုံးက ချေးပိုးထိုးနဲ့တူတယ်။ သူ့ကိုယ်က အဆိပ်ရေတွေထဲ အမြစ်စိမ့်ထွက်နေတယ်”

မုခကောင်ကိုပုလင်းတစ်လုံးထဲမှာထည့်ထားရင် သူ့အသံလို အဆိပ်ရေတွေပြည့်တက်လာတယ်။

“အဆန်းပါလား”

“အကောင်အရွယ်အစားက သိပ်မကြီးဘူး... ချေးပိုးထိုးကောင်လောက်ပဲရှိတယ်။ တစ်ကောင်လုံး အနက်ရောင်ပဲ”

“သူ့အဆိပ်က ဘယ်လောက်ပြင်းသလဲ”

“မုခကောင်ရဲ့အဆိပ်ကပြင်းလွန်းလို့ ‘လောင်မီးကျသျှက် မုခစက်’ဆိုပြီး စာဆိုထားကြတယ်။ လူပဲဖြစ်ဖြစ် တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အဆိပ်ရေ နည်းနည်းထိသွားပြီး နေရောင်ခြည်နဲ့ထိတာနဲ့တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းပြီးသေတာပဲ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်မှာ ထိုစကားကြားသောအခါ ချားစွာ အံ့ဩသွားလေသည်။

လူသတ်မှုအတွက် ပြတ်နေသောကွင်းဆက်တစ်ခုချိတ်ဆက်မိသွားသကဲ့သို့လည်း ထင်လိုက်မိသည်။

“နေရောင်ခြည်နဲ့မထိရင်ကော ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ”

“မုခဆိပ်က နေရောင်ခြည်နဲ့မထိမချင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး နေရောင်ခြည်နဲ့ထိမှသာ မီးလောင်ပြီးသေတာ”

“မုခကောင် ဘယ်နေရာမှာရှိသလဲ”

ပေတလူက မပြောပေ။
ထို့ကြောင့် ငွေဒီးအချို့ ထပ်ပေးလိုက်ရသည်။
သည်တော့မှ ပြောသည်။

“တစ္ဆေဈေးမှာ ရှိတယ်”
“တစ္ဆေဈေးက ဘယ်နေရာမှာရှိသလဲ”

“တစ္ဆေဂူထဲမှာရှိတယ်... ဒါပေမယ့် တစ္ဆေဈေးကို
ရောက်ဖို့မလွယ်ဘူး”

“ဘယ်နေရာမှာရှိတာလဲ... ဘယ်လိုသွားရမလဲဆို
တာသာ ပြောပြပါ”

“ရှမ်းပြည်နယ်မြောက်ပိုင်း ရွှေလီမြစ်ကမ်းနားမှာရှိ
တယ်၊ ကျင်ပြည်နယ်နဲ့ရှမ်းပြည်နယ်အစပ် နှစ်ခမ်းနဲ့နီးတယ်”

“ဒီလောက်သိရရင် ရပါပြီ... ဒါထက် ခင်ဗျားတစ္ဆေ
ဈေးကို ရောက်ဖူးသလား”

“ရောက်ဖူးရုံ ဘယ်ကမလဲ... ငါက အဲဒီကလာခဲ့တာ
ပဲ”

“မေးလက်စနဲ့မေးရဦးမယ်... မုခအဆိပ်ထိပြီးရင်
ဖြေဆေးမရှိဘူးလား”

“ရှိတယ်... အဆိပ်ထိခံထားရတဲ့လူတွေက နေ
ရောင်ခြည်နဲ့မထိမချင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး... ဒါကြောင့် အဲဒီမှာရှိ
တဲ့လူတွေက နေရောင်ခြည်မထိနိုင်တဲ့ဂူထဲမှာပဲ နေကြတယ်။
နေရောင်ခြည်မမြင်ရတဲ့နှင်းတောတွေထဲမှာနေရင် ဘာမှမဖြစ်

... တခြားတော့ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး”
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆိုလာတဲ့လူနှစ်ယောက်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို
ဧရာ မှတ်မိသလား”

“ကုလားလိုဝတ်ထားတော့ ကုလားတွေပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါ
မမယ့် စကားပြောရင်တော့ ကုလားလေသံသိပ်မပါဘူး”

“အခုလိုပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကပြောလိုက်သောအခါ ပေ

တလူက ထွေထွေထူးထူး ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငွေထုပ်ကိုကိုင်ကာ
သို့လည်းပေါ်သို့ပြန်တက်သွားလေရာ နှစ်ယောက်သား တာမေ့
သူ့သန်အတွင်းမှပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

ဆုဆုဆု

အခန်း(၁၀)

သဲလွန်စများနောက်သို့ခြေရာကောက်လေသော်

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် စုံထောက်ကျော်စွာတို့နှစ်ယောက် အတွင်းဝန်ရုံးရောက်တော့ ညနေ ၅ နာရီကျော်နေထေပြီ။

ထိုနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် ရုံးဝန်းအတွင်း၌ လူရှင်းနေသည်။

ဂိတ်ပေါက်မှာစောင့်နေသောစန္ဒရီကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ ဂိတ်တံခါးဖွင့်ပေးသည်။

ကားကို တစ်နေရာမှာရပ်ခဲ့ပြီး ရုံးဘက်သို့လျှောက်လှမ်းတော့ သူတို့ကိုစောင့်နေသောကုလားနှစ်ယောက်ကို အဆင်သင့်

တွေ့ရသည်။

ဦးရွှေကြူသေဆုံးစဉ်က တာဝန်ကျသောကုလားနှစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့နာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ရာဂျစ်နဲ့ရွှေမောင်လို့ခေါ်ပါတယ် ဆရာ”

နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အသက် ၃၀ ကျော်အခန့်သာရှိ

သေးသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် စုံထောက်ကျော်စွာတို့နှစ်ယောက်ကို စုံထောက်အရာရှိများဟုသိထားကြသဖြင့် ကြောက်သန့်ကာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြသည်။

“ဘာမှမကြောက်နဲ့... မင်းတို့မှာအပြစ်မရှိရင် ဘာမှ ဖြစ်စေရဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်မှာနေသလဲ”

“ကျွန်တော်က မြို့ထဲမှာနေပါတယ်... သူက ရေကျော်ဘက်မှာနေပါတယ်”

ရာဂျစ်က မြို့ထဲမှာနေပြီး ရွှေမောင်က ရေကျော်ဘက်၌ နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးရွှေကြူမီးလောင်သေတဲ့နေ့က မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီရုံးမှာဂျူတီကျတယ်နော်”

“မှန်ပါတယ်ဆရာ”

“အဲဒီနေ့က ထူးထူးခြားခြားကိစ္စတွေ ဘာရှိသလဲ... တစ်ခုချင်း စဉ်းစားပြီး ပြောပြပါဦး”

ထိုသို့မေးသောအခါ ရာဂျစ်က အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားနေပြီးမှပြောသည်။

“အဲဒီနေ့က ပါလီမန်အမတ်တွေ အစည်းအဝေးရှိတဲ့ အခန်းပြင်ပေးရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ရောက်မှ ရေပိုက်က ပြတ်သွားတာနဲ့ရေပိုက်ပြင်တဲ့ကုလားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြင်ရမိတယ်”

“သူတို့ကို ဘယ်သူသွားခေါ်တာလဲ”

“ဂိတ်ပေါက်ဝမှာရှိတဲ့လဲချားသမားတစ်ယောက်ကို သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ သူခေါ်လာတာပါ”

“ဒီရောက်လာတော့ မင်းတို့ကို ဗမာလို့ပြောသလား ထလားလို့ပြောသလား”

“ဗမာလို့ပဲပြောပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ... ဆက်ပြောပါဦး”

“သူတို့ရောက်လာပြီး တစ်ယောက်က အောက်ကရေပိုက်လှိုင်းတွေ လိုက်စစ်ပါတယ်... ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ အပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ရေတိုင်ကီတွေ တက်စစ်ပါတယ်”

“အပေါ်တက်တော့ ဘယ်သူပါသွားသေးသလဲ”

“ကျွန်တော်တို့က အောက်မှာစောင့်ပေးနေတော့ အပေါ်ကိုတော့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ တက်သွားခဲ့တာပါ”

“အဲဒီအချိန်မှာ အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာ ပါလီမန်အမတ်တွေ အစည်းအဝေးလုပ်နေပြီလား”

“လုပ်နေပြီ ဆရာ... သူတို့အပေါ်တက်သွားတဲ့အချိန်က ပြီးတာတောင်နီးနေပါပြီ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြလိုက်ပြီး စီးကရက်ဗူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိဖွာတာ စဉ်းစားနေလေသည်။

“ပိုက်ပြင်ဖို့လာတဲ့ကုလားနှစ်ယောက်ကို အရင်က မြင်ဖူးသလား”

“တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါဘူးဘရာ”

ဟုပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စုံထောက်ကျော်စွာကို အောက်ထပ်မှာရှိသောအစည်းအဝေးပြုလုပ်သည့်အခန်းထဲမှစောင့်နေရန်မှာကြားပြီး ရာဂျစ်ကိုခေါ်ကာ မျက်နှာညှက်သို့တက်နိုင်မည့်နေရာသို့သွားလေသည်။

စုံထောက်ကျော်စွာက ရွှေမောင်ကိုခေါ်၍ အစည်းအဝေးပြုလုပ်သောအခန်းရှိရာသို့ သွားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်ရာဂျစ်က အပေါ်သို့တက်ရန် တပ်ဆင်ထားသောလှေကားရှိရာသို့သွားကာ အပေါ်သို့တက်သွားကြသည်။

ထိုလှေကားအတိုင်းတက်သွားပါက ရေတိုင်ကီများ တပ်ဆင်ထားသောနေရာသို့ရောက်သွားလေသည်။

ထိုနေရာနှင့်မနီးမဝေးမှာ မှန်တံခါးတစ်ချပ်တပ်ဆင်ထားသဖြင့် အနီးသို့သွားပြီး တွန်းကြည့်လိုက်သောအခါ အလွယ်

တကူပင် ပွင့်သွားလေသည်။
 ထိုအပေါက်မှဝင်သွားလျှင် မျက်နှာကျက်ပေါ်သို့ရောက်
 သွားနိုင်သည်။
 အပြင်ဘက်၌ အလင်းရောင်ရှိနေသေးသောကြောင့်
 မှန်ပြတင်းချပ်များမှတစ်ဆင့်ဝင်လာသော အလင်းရောင်များ
 သဖြင့် အထဲ၌ အတန်အတင့်အလင်းရောင်ရနေလေသည်။
 ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ချက်ချင်းမဝင်သေးဘဲ
 သင့်ယူလာသောလက်နှိပ်မီးရောင်ဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။
 မျက်နှာကျက်မှာ သစ်သားတန်းများကိုအခိုင်အခံ
 လုပ်ထားပြီး ကျောက်ပြားချပ်များကပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။
 ကြေပြားကဲ့သို့မမာဘဲ ဖိုက်တာပြားကဲ့သို့ပျော့ပျောင်း
 သောအရာများဖြစ်သဖြင့် ထိုအပေါ်သို့နင်းလျှောက်၍မရ
 လေးကွက်ပုံသဏ္ဍာန်တန်းပစ်ထားသော တန်းများပေါ်
 မှ လျှောက်သွားလျှင်တော့ ခိုင်ခံ့မှုရှိသည်။
 တန်းအဖြစ်သုံးထားသောသစ်သားများမှာ ပျဉ်းကပ်
 သားများဖြစ်ပြီး မျက်နှာကျက်ကျောက်ပြားတို့ကို အနားကွပ်ထား
 သည်က ကျွန်းသားဖြစ်သည်။
 မီးရောင်ဖြည့်ထိုးကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာကျက်
 တစ်ခုလုံး ဖုန်များ ထူတက်နေလေသည်။ အများဆုံးကထေ
 ကျောက်ပြားချပ်များပေါ်၌ဖြစ်သည်။
 ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မှန်တံခါးချပ်ဖွင့်လိုက်

သည်နှင့် အနီးဆုံးမှာရှိနေသောထုပ်တန်းပေါ်သို့ မီးရောင်ဖြည့်
 ထိုးကြည့်လိုက်သည်။
 ဖုန်များတက်နေသောထုပ်တန်းများပေါ်တွင် ခြေရာ
 များတွေ့ရသည်။
 ထို့ကြောင့် အတွင်းသို့ဝင်ကာ ထုပ်တန်းပေါ်မှခြေရာ
 များအတိုင်း လျှောက်သွားလေသည်။ခြေရာများဆုံးသွားသော
 အခါ မျက်နှာကျက်အလယ်နေရာသို့ရောက်သွားသည်။
 ထိုနေရာရောက်ပြီး မီးရောင်ဖြင့်ထိုးကြည့်သောအခါ
 ချပ်တစ်ခုဟနေသည်ကိုလှမ်းမြင်ရသည်။
 ထိုဟနေသောနေရာမှအောက်သို့ကြည့်သောအခါ အ
 ညှင်းအဝေးပြုလုပ်သောအခန်းကို အပေါ်စီးမှအတိုင်းသားမြင်ရ
 သည်။
 ကြည့်လိုက်တော့ အောက်ဘက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး
 ပေါ်မှာ စုံထောက်ကျော်စွာထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရသည်။
 ထို့ကြောင့် အိတ်ထဲမှာထည့်ယူလာသောရေဗူးကိုဖွင့်ပြီး
 အပေါက်မှစုံထောက်ကျော်စွာ အပေါ်သို့လောင်းချလိုက်သည်။
 ကိုယ်ပေါ်သို့ ရေစက်များကျလာသောကြောင့် စုံ
 ထောက်ကျော်စွာက အပေါ်သို့မော့ကြည့်သည်။
 သို့သော် မျက်နှာကျက်ကိုသာမြင်ရပြီး အခြားဘာမှ
 မတွေ့ရပေ။ ထို့နောက်မှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်
 ကျော်က ရာဂျစ်နှင့်အတူ အောက်သို့ပြန်ဆင်းလာသည်။

ရာဂျစ်ကတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ပြုလုပ်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး တအံ့တဩကြည့်နေသည်။

အောက်ဘက်ရှိ အစည်းအဝေးခန်းသို့ပြန်ရောက်သောအခါ စုံထောက်ကျော်စွာက မေးသည်။

“စောစောက ကျွန်တော့်ကိုယ်ကိုရေစက်တွေကျလာတယ်၊ ဆရာများ လုပ်လိုက်တာလား”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ရာဂျစ်နှင့်ရွှေမောင်တို့မှ ယောက်အား အပြင်သို့ထွက်ခိုင်းလိုက်ပြီးမှ ပြောပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... အစည်းအဝေးခန်းထဲမှာကျန်နေတဲ့ဦးရွှေကြူရဲ့ကိုယ်ပေါ်ကို အဆိပ်ရေ ဘယ်လိုလောင်းချတယ်ဆိုတာသိချင်လို့ တက်ကြည့်တာပါ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူ့မြင်တွေ့ခဲ့ရသော အခြေအနေများကိုပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အကြံအစည်ကောင်းကောင်းနဲ့ တစ်ယောက်ကိုသတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ သေချာပြီပေါ့၊ ရေပိုက်ပြင်တဲ့ကုလားတွေအယောင်ဆောင်လာတာ လူသတ်သမားတွေဖြစ်မှာပဲ၊ နတ်ဘုရားကျောင်းဖျက်တဲ့ကိစ္စအတွက် အငြိုးထားပြီး သတ်လိုက်တာဖြစ်ဖို့များတယ်”

“ယေဘုယျကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်စရာရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူသတ်သမားအသုံးပြုခဲ့တာက မူခအဆိပ်ခတာ သေချာတယ်၊ သူတို့က မူခအဆိပ်ရေကို ဘယ်လိုရမလဲ”

“နတ်ဘုရားကျောင်းမှာနေတဲ့လူတွေက ဂန္တီရဆန်တဲ့ မှော်ပညာတွေ တတ်ကြတာများတော့ သူတို့တစ်နည်းနည်းနဲ့ စုထားတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီအဖြေကိုရှာနိုင်ရင် တရားခံကိုမိဖို့ ဝေးတော့ဘူး”

“လူသတ်သမားကိုဖမ်းမခိခင်မှာ နောက်ထပ်လူတွေမသေဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“ဟင်... ဘယ်လိုကြောင့်လဲဆရာ”

“သူ့လက်ထဲမှာ အဆိပ်ရေရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် နောက်ထပ်လူမသတ်ဖူးလို့မပြောနိုင်ဘူး”

ဟုပြောဆိုကာ နှစ်ယောက်သားအတွင်းဝန်ရုံးအတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဦးစောင့်က စာအိတ်ရှည်တစ်လုံးပေးလေသည်။

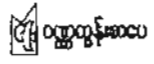
“ဘယ်သူလာပေးတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်လာပေးသွားတာပါ ဆရာ”

ဟုပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စာအိတ်ကို အိတ်ထဲယူလာပြီး ဖောက်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

“သူ့ပယောဂနဲ့သူ့သေရတဲ့လူတစ်ယောက်အတွက် အချိန်ကုန်ခံပြီး လိုက်စံစမ်းမနေပါနဲ့၊ လုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေကိုရပ်စဲနားက မရပ်ဘူးဆိုရင် နောက်ထပ်လူတွေ ထပ်သေလိမ့်မယ်”

အပိုမူခ

ဟု ရေးသားထားလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ရေးထားသောစာများထဲ သေသေချာချာလေ့လာကြည့်ရှုပြီးနောက် စာအိတ်ကိုသိမ်းထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တစ်ဦးတည်း ကားဖြင့် ကရစ်လမ်းမှာနေသောခင်မေကြူတို့နေအိမ်သို့သွားလေသည်။

ခင်မေကြူနှင့်အဆင်သင့်တွေ့ရပြီး အောက်ထပ်ခေါင်းခန်း၌ပင် ဧည့်ခံလေသည်။

“ဆရာတို့လည်း အတော်ကလေး အလုပ်များနေကြပြီထင်ပါတယ်”

“အလုပ်များတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး... အမှန်တရားမပေါ်မချင်းတော့ ဒီလိုပဲကြိုးစားရတာပါပဲ”

“ဒါထက် ဆရာစုံစမ်းတော့ ဘယ်လိုအဖြေမျိုးသိရပြီလဲဟင်”

“တကယ်တော့ ခင်မေကြူရဲ့ဖခင်က သွေးရိုးသားနို့သေရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်စုံတစ်ယောက်က အကြံအစည်ကောင်းကောင်းနဲ့အကွက်ချပြီးသတ်လို့ သေရတာပါ”

“ကျွန်မလည်း ရိပ်မိပါတယ်... ပါလီမန်အမတ်တွေကောက်ပွဲနီးနေပြီဆိုတော့ သူ့ရဲ့အနီးကပ်ပြိုင်ဘက်တွေရဲ့လက်ချက်ဖြစ်နိုင်သလား ဆရာ”

“မဟုတ်ဘူးလို့တော့ ပြောဖို့ခက်ပါတယ်

“ဒီလိုမဟုတ်ရင် အများက ထင်ကြေးပေးပြောနေကြသလို နတ်ဘုရားကျောင်းကိုဖျက်ဆီးခဲ့လို့ အဲဒီလူတွေရဲ့လက်ချက်ကြောင့်သေရတာလား”

“ခင်မေကြူပြောတဲ့နှစ်ခုစလုံးက ဖြစ်နိုင်စရာရှိတာချည်းပါပဲ၊ အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာတစ်ခုတော့ နှိပ်ပါတယ်... ဦးရွှေကြူသေရတာ အလွန်ပြင်းထန်တဲ့အဆိပ်တစ်မျိုးကြောင့် သေခဲ့ရတာပါ”

ခင်မေကြူကအံ့သြသောအမူအယာဖြင့် မော့ကြည့်သည်။

“ဖေဖေက မီးလောင်သေရတာမဟုတ်ဘူးလား”

“မီးလောင်တာကြောင့် သေရတာမှန်ပါတယ်... မီးလောင်တာက အဆိပ်ရေကြောင့်လောင်တာပါ”

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အင်္ဂါမှအစိပ်ရေနှင့်ပတ်သက်သည့်အကြောင်းအရာအချို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

“အခု ကျွန်တော်လာတာ တခြားအကြောင်းကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး... သတိပေးချင်လို့လာတာပါ”

“ပြောပါ ဆရာ”

“တရားခံမပေါ်မချင်း ဒီရက်ထဲမှာတော့ သတိထားပြီး နေစေချင်ပါတယ်... အိမ်ထဲကို ဘယ်သူ့ကိုမှဝင်ခွင့်မပေးပါနဲ့၊ ဧည့်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ် မီးပြင်တဲ့သူ၊ ရေပိုက်ပြင်တဲ့လူတွေပါမကျန်

တစ်ယောက်မှအိမ်ထဲဝင်ခွင့်မပေးဖို့ လာပြီးသတိပေးတာပါ။
ထိုစကားကြောင့် ခင်မေကြုံမှာမျက်လုံးပြူးသွားတယ်။

“ဘယ်... ဘယ်လိုကြောင့်လည်းဆရာ”

“အန္တရာယ်ရှိလာနိုင်တယ်ထင်လို့ပါ”

“အိမ်မှာ အိမ်ဖော်တွေရှိတယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့က
သားအမိနှစ်ယောက်တည်း နေကြရတာဆိုတော့”

“နယ်ဘက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားတစ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ်
ဆွေမျိုးသားချင်းတွေပဲဖြစ်ဖြစ်ရှိရင် အခုရက်ပိုင်း အဲဒီမှာသွား
စေချင်တယ်”

“အမှန်ပြောရရင် နယ်မှာတော့ ဆွေမျိုးသားချင်းအချို့
ပေမယ့် အားမကိုးကြရပါဘူး။ သူတို့ဆီမှာနေရင်လည်း လုံခြုံစိတ်
ချလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာနေတာကမှ တိုက်တံခါးပိတ်ထားရင်
အတော်အသင့်လုံခြုံမှုရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သားအမိနှစ်
ယောက်တည်းဆိုတော့ နေ့တထိတ်ထိတ် ညတထိတ်ထိတ်နဲ့
ကြရတာပါပဲ ဆရာရယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဒီရက်ထဲမှာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်
ခုရှိလို့ နယ်ဘက်ကို ခရီးထွက်စရာရှိပါတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာ
မယ်ဆိုတာလည်း မပြောနိုင်တော့ ကျွန်တော်တစ်ခုလောက် အ
ကူအညီပေးချင်ပါတယ်”

“ပြောပါ ဆရာ”

“ဒီရက်ထဲမှာ ခင်မေကြုံတို့သားအမိနှစ်ယောက်အိမ်
ဆာ်တွေပါခေါ်ပြီး ကျွန်တော်အိမ်မှာလာနေစေချင်တယ်”

“အားနာစရာ ဆရာရယ်... နောက်ပြီး ဆရာမိသားစု
တွေနဲ့...”

“ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်း တပည့်တွေနဲ့နေ
တာပါ... ကျွန်တော်ခရီးထွက်သွားရင် ခြံစောင့်တွေလောက်ပဲ
ကျန်ခဲ့မှာဆိုတော့ တစ်အိမ်လုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ရပါ
ဦးမယ်”

“ဆရာ့ကို ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်... အမေနဲ့တိုင်ပင်
ကြည့်ပါဦးမယ်။ အမေသဘောတူရင်တော့ ဆရာပြောတဲ့အ
တိုင်း အဲဒီမှာလာနေပါမယ်။ အမှန်ပြောရရင်တော့ ကျွန်မတို့
လည်း ဒီမှာနေရတာ တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးရိမ်ပြီး ကြောက်နေကြ
တယ်”

“ကောင်းပါပြီ... တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။ ခင်မေကြုံတို့
ရွှေပြောင်းနေမယ်ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှမသိအောင် လျှို့
ဝှက်ထားစေချင်ပါတယ်။ သိသွားရင် အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာ... ကျွန်မ မေမေနဲ့တိုင်ပင်ပြီး
ဆရာ့ကိုပြောပါမယ်... ဒါထက် ဆရာက ဘယ်တော့ခရီးထွက်
မှာလဲဟင်”

“အစီအစဉ်တွေပြီးတာနဲ့ ဒီတစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ သွားဖို့
စီစဉ်ထားတယ်”

“မသွားခင် ဒီကိုတစ်ခေါက်တော့ လာဦးမှာမဟုတ်လားဟင်”

“ကျွန်တော် တစ်ခေါက်ထပ်လာခဲ့ပါဦးမယ်”

ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ဒေါက်တာမင်းထံ ကျော်လည်း ထိုအိမ်မှပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဇာဇာဇာ

အခန်း(၁၂)

ခပ်ပေကြူနှင့်သေမင်းကျော့ကွင်း

အချိန်က ညဦးပိုင်း အချိန်ကျော်လွန်လာခဲ့ပေပြီ။
လရောင်မရှိသဖြင့် အမှောင်ထုက ပိုများလေသည်။
အထူးသဖြင့် လူနေအိမ်ကျပြီး လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်
ချက်တွင် သစ်ပင်များသော ကရစ်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ပို
မှောင်နေလေသည်။

လမ်းမီးတိုင်များရှိသည်ဆိုသော်လည်း တစ်တိုင်နှင့်
တစ်တိုင် ဝေးသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မီးရောင်က အားမကောင်း
သည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း
မှောင်နေလေသည်။

ဆောင်းရာသီဖြစ်သဖြင့် ညဦးပိုင်းအချိန်ကတည်းက အအေးဓာတ်ကဝင်နေပြီဖြစ်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လူသွား လူလာရှင်းလျှက်ရှိသည်။

ကရစ်လမ်းမှာ သာမန်လက်လုပ်လက်စားများမရှိဘဲ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများနှင့်အစိုးရအရာများ၊ အမတ်များ၊ အများစုနေထိုင်သောလမ်းဖြစ်ရာ ယခုလို ညအချိန်ရောက်ပါက အပြင်ထွက်သူမရှိသလောက်နည်းသွားပြီး ကိုယ့်အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာပင် နေထိုင်ကြလေသည်။

လမ်းပေါ်မှာ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီး တလေဖြတ်မောင်းသွားသောအသံ ကြားရလေသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသောအချိန်တွင် ရေမြောင်းကြီးနံဘေးမှာနေကြသောခွေးလေးခွေးလွင့်များ ဟောင်သံ၊ အူသံတို့ထဲလည်း ကြားရသူတို့အဖို့ နားမချမ်းသာစရာကောင်းလှသည်။ တစ်နည်းပြောရလျှင် ချောက်ချားစရာလည်း ကောင်းသည်။

ထိုအချိန်မျိုးတွင် အိမ်မှာယောက်ျားသားမရှိဘဲ မိန်းမသားချည်းနေရသောခင်မေကြူတို့သားအမိနှစ်ယောက်မှာ မျက်စိသွင်ယံ နားသွင်ယံနှင့်ရှိကြလေသည်။

အိမ်ဖော်မှာလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်သဖြင့် ထိုအိမ်ကြီးတစ်အိမ်လုံးမှာ အမျိုးသမီးသုံးယောက်မှလွဲပြီး အခြားအားကိုးရမည်သူမရှိဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

“မေမေ ကျွန်မတို့ချည်း ဒီမှာဆက်နေဖို့ဖြစ်ပါ့မလား”
“ဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သမီးရယ်... အမေတို့မှာ အားကိုးလောက်တဲ့ဆွေမျိုးသားချင်းမှ လောက်လောက်ငှငှမရှိတာ”

“ဆရာကလာပြောသွားတယ် မေမေ... သူ ခဏီးသွားတဲ့ရက်မှာ ကျွန်မတို့ကို သူ့အိမ်မှာလာနေဖို့ပြောတယ်”

သူက စေတနာနဲ့ပြောတာဆိုပေမယ့် သူနဲ့ကိုယ်နဲ့က အခုမှတွေ့ကြသိကြတာဆိုတော့ သင့်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ ဘေးဝတ်ဝန်းကျင်က တစ်မျိုးထင်နေကြရင် ခက်မယ်”

“ကျွန်မလည်း တွေးမိပါတယ်... ဆရာပြောတာက သူခဏီးထွက်နေတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်သူမှမသိအောင် လာနေဖို့ပြောတာပါ”

“သူမိသားစုတွေ မရှိကြဘူးလား”

“ဆရာက တပည့်တွေနဲ့နေတာလို့ပြောတယ်”

ဒေါ်စိန်မုံက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားနေလေသည်။

“ကျွန်မလည်း ဖေဖေသေသွားပြီးကတည်းက ဒီမှာနေရတာ စိတ်ထဲမှာတစ်ခုခုကိုကြောက်နေသလိုပဲ”

“အားနာစရာကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ... ဒါပေမယ့် ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ အခုလိုအကူအညီပေးမယ့်သူမျိုးနဲ့ တွေ့ရတာကိုပဲ ကံကောင်းတယ်လို့သဘောထားရမှာပဲ။ သူ ဒီ

တစ်ခေါက်လာရင် သမီးအဆင်ပြေသလိုသာ စီစဉ်လိုက်ပါ။ မေမေတော့ ဘာမှမစဉ်းစားတတ်အောင်ပါပဲကွယ်။

ခင်မေကြူက မျက်ရည်လေး အဝဲသားနှင့်မိခင်ဖြစ်သူ၏လက်တစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ နှစ်သိမ့်မှုပေးလိုက်လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရေမြောင်းကြီးနံဘေးမှာရှိကြသောနေရာများ စူးစူးဝါးဝါးဟောင်သံပေါ်ထွက်လာသည်။

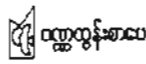
နောက်တော့ ခွေးဟောင်သံများက သူတို့တိုက်ရေဘက်သို့တဖြည်းဖြည်းနှင့်ရောက်လာသည်။

ခင်မေကြူက ထွန်းထားသောမီးခလုတ်ကိုပိတ်ကာ တင်းပေါက်နားသို့သွားကြည့်လေသည်။

အပေါ်ထပ်မှာတပ်ဆင်ထားသော မှန်တံခါးပေါက်ကြည့်လျှင် လမ်းမီးရောင်ဖြင့် လမ်းပေါ်သို့ဝိုးတဝါး လှမ်းမြင်နေရသည်။

ခွေးဟောင်သံများနီးလာပြီးနောက် လမ်းနံဘေးရှိသစ်ပင်ရိပ်များအောက်မှ အကာအကွယ်ယူလျက် လျှောက်လှည့်သောလူတစ်ယောက်ကိုမြင်နေရသည်။

လောင်းကုတ်အင်္ကျီရည်ကြီးဝတ်ထားပြီး သတ္တလုပ်ထုပ်ကို မျက်နှာတစ်ဝက်လောက်ဖုံးအောင် ခပ်စိုက်စိုက်ဆောင်းထားသောလူသည် မြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့်လျှောက်လာရာမှ ခင်မေကြူတို့တိုက်ရှေ့ရောက်သောအခါ သစ်ပင်အောက်မှာရပ်လိုက်သည်။

သစ်ပင်ရိပ်ကြောင့် ၎င်း၏ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ဝိုးတဝါးလောက်သာမြင်နေရသည်။

ခင်မေကြူတို့တိုက်မှာ တစ်တိုက်လုံး မီးပိတ်ထားသဖြင့် မှောင်နေလေသည်။

သစ်ပင်ရိပ်မှာရပ်နေသောသူ ထိုနေရာမှာပင် အချိန်အတော်ကြာအောင်ရပ်ကာ တိုက်ရှိရာသို့လှမ်းကြည့်နေသည်။

နောက်မှ လမ်းကူးကာ တိုက်ရှိရာသို့ကူးလာလေသည်။ သူသည် ရှေ့ပိတ်ထားသောခြံတံခါးကိုကျော်တက်ကာ အတွင်းသို့ဝင်သည်။

ပြီးမှတပ်ဆင်ထားသောရေပိုက်မှ တွယ်တက်လာလေသည်။ အပေါ်ထပ်ဝရံတာသို့ရောက်သောအခါ မှန်ချပ်ကိုအသံမကြားအောင်ခွဲပြီး ချက်ကိုဖြုတ်သည်။

တံခါးနှစ်ချပ်ပွင့်သွားသော်လည်း သံတိုင်များတပ်ဆင်ထားသောကြောင့် သံတိုင်နှစ်ခုခွောင်းကိုဖြတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအပေါက်မှပင် အိမ်ထဲသို့ရောက်အောင် ဝင်လာလေသည်။ အိမ်ထဲရောက်သောအခါ မျက်နှာဖုံးစွပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သေနတ်ကို ခါးမှာ အဆင်သင့်ထိုးထားပြီး အားတစ်လက်ကို အဆင်သင့်ကိုင်လိုက်သည်။

ပြီးမှ လက်နှိပ်မီးအသေးစားဖြင့် အိမ်ထဲသို့ထိုးကြည့်လေသည်။ အပေါ်ထပ်မှာတော့ ဘယ်သူမှမရှိပေ။

www.burmeseclassic.com

စောစောက အပေါ်ထပ်မှာရှိနေသောခင်မေကြူတို့သုံးယောက်လည်း မရှိတော့ပေ။

အပေါ်ထပ်သို့ရောက်နေသူက ဓားတစ်ဖက်၊ လက်နှိမ်မီးတစ်ဖက်ကိုင်ကာ နေရာအနှံ့ရှာကြည့်သည့်အပြင် ပိတ်ထားသောအခန်းများကိုပါ ဖွင့်ပြီး ကုတင်အောက်ပါမကျန်ရှာကြည့်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်မှမတွေ့ရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် လှေကားမှအောက်သို့ပြန်ဆင်းလာသည့်အောက်ထပ်မှာလည်း ဘယ်သူမှမတွေ့ရပြန်ပေ။

ထို့ကြောင့် အိပ်ခန်းများကိုဖွင့်ပြီး နေရာအနှံ့ရှာကြည့်နေသည်။ ကုတင်အောက်နှင့်ဗီရိုများပါဖွင့်ရှာသော်လည်း တစ်ယောက်မှမတွေ့ရပေ။

“တောက်...”

မကျေမနပ်ဖြင့် အနောက်ဘက်သွားကြည့်သောအခါ နောက်ဘက်သို့ထွက်သောတံခါးချပ်မှာ ပွင့်နေလေသည်။

ထိုအခါမှ အခြေအနေကိုသဘောပေါက်သွားတော့သည်။

သူ့အပေါ်ထပ်ရောက်နေသောအချိန်မှာ အောက်ထပ်ရှိနေသောသူများက အပြင်သို့ထွက်သွားကြလေသည်။

“နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ”

ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်း အပြင်ထွက်ရန်လျှောက်လှမ်း

တော့ သူ့ရွှေမှာ သတ္တဝါတစ်ကောင်က သူ့ကိုကြည့်ကာ မာန်ဖီနေလေသည်။

ထိုအိမ်မှာမွေးထားသောကြောင်ဝါကြီးပင် ဖြစ်သည်။ ကြောင်ဝါကြီးက ထိုလူကိုမြင်သောအခါ အမြီးပွကာ ဆင်္ကီးနှင့်မာန်ဖီလျက်ရှိသည်။

ထို့နောက်ပြေးလာပြီး ခြေထောက်ကိုကုတ်သည်။

ထိုလူက ကြောင်၏ဂုတ်မှဖမ်းကိုင်လိုက်တော့ သူ့လက်ထဲမှာ တန်းလန်းပါလာသည်။

ပြီးမှ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာအသင့်ပါလာသောပုလင်းတစ်သုံးကိုထုတ်ကာ အရေများကို ကြောင်ကိုယ်ပေါ်သို့လောင်းချလိုက်ပြီးမှပြန်လွတ်ပေးလိုက်သည်။

ကြောင်ဝါကြီးက အပေါ်ထပ်သို့ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ထိုလူလည်း နောက်ဘက်ပေါက်မှ အပြင်သို့ပြန်ထွက်သွားလေတော့သည်။

ခဏကြာတော့ လမ်းပေါ်မှခွေးဟောင်သံများကြားရလေသည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပျက်ပြီး အတော်ကြာတော့မှ ခိမ်ထဲမှလူသုံးယောက်ထွက်လာကြသည်။

ခင်မေကြူ၊ ဒေါ်စိန်မုံနှင့်အိမ်ဖော်မလေးတို့ပင်ဖြစ်ကြလေသည်။ သုံးယောက်စလုံးမှာကြောက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာများမှာ သွေးဆုတ်နေပြီး အသံပင်မထွက်ဝံ့ကြပေ။

www.burmeseclassic.com

သူ ဘယ်နေရာကတက်လာသလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်”
ဟုပြောပြီး ဝရံတာဘက်ထွက်သောတံခါးချပ်ကိုဖွင့်ပြီး
အပြင်ထွက်လိုက်ကြသည်။

“ညောင်...”

ထိုဝရံတာရောက်မှ ကြောင်ဝါကြီးကိုတွေ့ရသည်။

မှန်ခွဲထားသော မှန်ပြတင်းပေါက်မှအပြင်ဘက်ထွက်ပြီး

နေပူစာလှုံနေခြင်းဖြစ်သည်။

နံနက်ပိုင်းထွက်လာသောနေရောင်ခြည်က နေစာလှုံ
သောကြောင်၏ကိုယ်ပေါ် သို့ကျလာသည်။

ကြောင်ဝါကြီးကတော့ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာရေစိုနေသဖြင့်

နေစာလှုံရင်း လျှာဖြင့်လျှက်နေလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အပေါ်သို့တက်လာနိုင်

သောနေရာတို့ကိုလိုက်လံကြည့်နေစဉ်မှာ နောက်ဘက်မှကြောင့်
အော်သံ ထပ်ကြားရလေသည်။

“ညောင်... ညောင်”

ဒီတစ်ခါကြားရသောအသံက ပုံမှန်မဟုတ်တော့တေ

စူးစူးဝါးဝါးအသံမျိုးဖြစ်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

နေစာလှုံနေသောကြောင်ကိုယ်ပေါ်မှ မီးခိုးများထွက်
လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ညောင်... ညောင်”

“အောင်မယ်လေး... ကျွန်မရဲ့ကြောင် ဘယ်လိုဖြစ်

ဘာလည်း မသိဘူး... ကြည့်ကြပါဦး လုပ်ကြပါဦး”

ဟုပြောကာ ခင်မေကြူက ကြောင်အနီးသို့သွားရန်
ဆန်ပြင်လိုက်ရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သူမလက်ကိုဖမ်း

ဆွဲထားလိုက်ရသည်။

“ကြောင်ကိုမကိုင်နဲ့တော့... အန္တရာယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထိုသို့ပြောလိုက်သဖြင့် ခင်မေကြူလည်း နောက်ဘက်
သို့တွန့်သွားလေသည်။

နေရောင်ခြည်က ကြောင်ကိုယ်ပေါ် သို့တိုက်ရိုက်ကျနေ
ရာကြည့်နေရင်းနှင့်မီးခိုးများသာမက မီးကျွမ်းသကဲ့သို့ရဲတက်လာ

လေသည်။

ကြောင်မှာလည်း ငယ်သံပါအောင်အော်ဟစ်ရင်း ဝရံ
တာပေါ်၌ပြေးလွှားနေလေသည်။

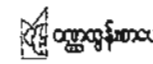
သို့သော် ကိုယ်မှာစွဲနေသောမီးများက မငြိမ်းတော့ဘဲ
သံပြားကို မီးအပူပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရဲတက်လာလေတော့သည်။

ကြောင်မွေးများကို မီးလောင်သောအနံ့၊ အသားမီး
သွမ်းနေသောအနံ့များက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်သို့ပျံ့နှံ့နေ

သည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်၊ စုံထောက်ကျော်စွာနှင့်ခင်မေ
ကြူတို့သုံးယောက်မှာတော့ ကြောင်တစ်ကောင်လုံးမီးလောင်နေ

သည်ကိုမြင်ရသော်လည်း ဘယ်လိုမှအကူအညီမပေးနိုင်ကြဘဲ
နီလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အဆိပ်ရေထိထားသောကြောင်ကိုကိုင်ပါက သူတို့ပါအဆိပ်ရေထိပြီး မီးလောင်ခံကြရပေမည်။

ကြည့်နေရင်းနှင့်ပင် ကြောင်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး မီးများစွာ တက်လာပြီဖြစ်သဖြင့် တိုက်အောက်သို့ခုန်ချရန် ကြိုးစားရှာသော်လည်း အထမမြောက်တော့ပေ။

ဝရံတာလက်ရမ်းပေါ်မှ အောက်သို့ခုန်ဆင်းရန် ကြိုးစားရင်းမှပင် တစ်ကိုယ်လုံး မီးလောင်ကျွမ်းသွားပြီးသေသွားလေတော့သည်။

ကြောင်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒီးသွေးတုံးကဲ့သို့ဖြစ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

ခင်မေကြူမှာ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း များစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေလေသည်။

“ဖြစ်ရလေ ရွှေဝါကြီးရယ်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်”

“အဆိပ်မိပြီးသေတာပါ... တကယ်တော့ ဒီကြောင်က ခင်မေကြူတို့သားအမိကိုယ်စား ဓားစာခံဖြစ်သွားရတာပါပဲ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေရှင်”

“ဦးရွှေကြူသေခဲ့ရတာလည် ဒီလိုအဆိပ်မိုးထိပြီး အခုလို မီးလောင်သေခဲ့ရတာပါပဲ”

“ဘယ်သူတွေကများ ကျွန်မတို့မိသားစုကို အခုလို ရက်စက်စက်သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာလဲရှင်”

“မကြာခင်တော့ အဖြေသိရတော့မှာပါ... ခင်မေကြူ”

တို့သားအမိမှာအန္တရာယ်ရှိနေပြီဆိုတာ ညက အဖြစ်ကိုကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်၊ ညကတော့ ကံကောင်းတာလည်း ပါတယ်၊ ခင်မေကြူဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းလို့လွတ်ခဲ့ရပေမယ့် နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင်တော့...”

“ကျွန်မတို့လည်း ဒီမှာမနေဝံ့ကြတော့ပါဘူး၊ ဆရာစီစဉ်ပေးတဲ့အတိုင်းပဲ လိုက်နာပါတော့မယ်”

ဟု အသံကလေး ကတုန်ကရင်ဖြင့်ပြန်ပြောလေသည်။ ထို့နောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က စုံထောက်ကျော်စွာအား...”

“ကျွန်တော်ခရီးထွက်နေတဲ့အချိန်မှာ သူတို့သားအမိကို ကျွန်တော် အိမ်မှာလှည့်ဝှက်ထားခဲ့မယ်... ကိုကျော်စွာ စောင့်ရှောက်ပေးလိုက်ပါ”

ဟု မှာကြားကာ ထိုအိမ်မှပြန်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ အပြင်ဘက်တွင် နေရောင်ခြည်က စူးစူးရဲရဲတောက်ပလျက် ရှိနေသည်။

ဃဃဃ

အခန်း(၁၃)

ရွှေလီပြစ်ပုတစ္ဆေဇေးရှိသောနေရာ

မြန်မာနိုင်ငံ၏အသက်သွေးကြောကြီးသဖွယ် တည်ရှိနေသောဧရာဝတီမြစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်တည့်တည့်ထိ ဖြတ်၍ မြောက်ဘက်မှတောင်ဘက်သို့စီးဆင်းသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ဟူ၍ စတင်ဖြစ်ပေါ်ကတည်းကပင် မြန်မာနိုင်ငံစည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့်ဆက်စပ်နေသောမြစ်ကြီး ဖြစ်လာသည်။

“ဧရာဝတီ”ဟူသောအမည်မှာ ဟိန္ဒူစကား ဣရဝတီလား၍ ဆင်မြစ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်ဟု အချို့ကယူဆကြသည်။ သို့ရာတွင် သင်္သကရိုက်စကားပရူပဏီ(ဧရာဝတီ)

ဆင်းသက်လာသောအမည်ဖြစ်သည်ဟူသောအယူအဆက ပိုနီးနီးစပ်သည်ဟုဆိုကြသည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘အားသစ်ဖြည့်သူ’ (သို့မဟုတ်) ‘မြစ်’ဟု ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ ပန်ဂပ်နယ်ရှိ မြစ်ငါးစင်းအပါအဝင် အပါရာဝီ(ရာဝီ)မြစ်၏ရှေးအခေါ်သည်လည်း ဧရာဝတီပင်ဖြစ်သည်။

ဆာ(ဂျိမ်း)ဂျော့စတော့၏မှတ်တမ်းတွင် မြန်မာပြည်၌ အကြီးဆုံးမြစ်ဖြစ်သည့်ဧရာဝတီမြစ်၏အမည်မှာ ‘အင်ဒရာ’၏အမည်ဧရာဝတီမှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘ထိုအရပ်တွင် နေထိုင်သူများသည် ဘေးရန်ကင်း၍ အောင်မြင်မှုများဖြင့်သာ တွေ့ကြရမည်ဖြစ်သည်’ဟု မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်၍ ဧရာဝတီမြစ်သည်. . . .

“မြစ်ကြီးဧရာဝတီ”

“လှပသောမြစ်”

“ရွှေသဲမြစ်”

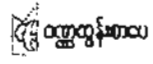
“ရတနာမြစ်”

“ဆင်မြစ်ကြီး”

“အားသစ်ဖြည့်သူ”

“သိင်္ဂါနဒီရွှေမြစ်ကြီး” . . . .

ဟူသောအမည်နာမများ စုဝေးရာမြစ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်လေ

သည်။

ဧရာဝတီမြစ်သည် အရှေ့တောင်အာရှရှိအခြားမြစ်ကြီးများထက် ထူးခြားသည်မှာ မြန်မာနိုင်ငံထဲ၌ပင် မြစ်ဖျားခံ၍ မြစ်မာနိုင်ငံကိုသာဖြတ်စီးကာ မြန်မာ့ပင်လယ်ကမ်းခြေမှပင်လယ်သို့စီးဝင်ခဲ့သော မြန်မာမြစ်စစ်စစ်ဖြစ်ပေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်သည် မိုင်ပေါင် ၁၃၅၀ ရှည်သည်။

ထိုမြစ်ကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ဘက် တောင်ကုန်းဒေသ၊ မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း မိုးခေါင်ရေရှားဒေသ၊ မြန်မာနိုင်ငံအောက်ပိုင်းမြေကုက္ကနားပေါ်ဒေသတို့ကိုဖြတ်သန်း၍ ဆင်းလေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ကို သုံးပိုင်းပိုင်းနိုင်သည်။

- အထက်ပိုင်းဧရာဝတီ(ရှေးအကျဆုံးအပိုင်း)
- အောက် ဧရာဝတီ
- မြစ်ဝကျွန်းပေါ် (နောက်ဆုံးပေါ်သည့်အပိုင်း)ဟု ဖြစ်ပေသည်။

ဤဝတ္ထုနှင့် သက်ဆိုင်သောအထက်ဧရာဝတီဒေသကြောင်းကို အလေးပေး၍ ဖော်ပြပါမည်။

အထက်ဧရာဝတီသည် မေခန့်မလိခမြစ်တို့ပေါင်း

ပြီး ချင်းတွင်းမြစ်လက်တက်စီးဝင်သည့်နေရာအထိဖြစ်သည်။

ပထမမြစ်ကျဉ်းသည် မြစ်ကြီးနားမြို့နယ်၊ ဆင်ဘိုအလွတ်

သုံးမိုင်ကွာရှိ မြင်သာရွာမှပန်းမော်မြို့အနီးရှိ မြစေတီရွာအထိဖြစ်

ရာ အလျား(၃၆၅)မိုင် ရှိသည်။

ဒုတိယမြစ်ကျဉ်းသည် ပန်းမော်မြို့နယ်စင်းကန်ရွာမှစတင်၍ ရွှေကူမြို့အထက်နားရှိ သင်္ဘောအင်းရွာအထိ (၁၄)မိုင်ခန့် အလျားရှိသည်။

ဧရာဝတီမြစ်သည် တောင်ဘက်သို့ကွေ့ဆင်းလာရာ တသာမြို့မှတကောင်းမြို့အထိ မြေကုန်းပါးများဖြစ်သည်။

အရှေ့ဘက်ကမ်းနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်း၌မူ ရှမ်းကုန်းပြင်မြင့်၏အဆက်ဖြစ်သောမိုးကုတ်နယ်မှ တောင်ကုန်းများကိုတွေ့ရသည်။

တကောင်းမြို့မှလွန်သောအခါ သပိတ်ကျင်းမြို့အနီးတွင် တတိယမြစ်ကျဉ်းသို့ရောက်ပြန်သည်။

တတိယမြစ်ကျဉ်းသည် သပိတ်ကျင်းမြို့၏အထက် ၁၀ မိုင်ခန့်ရှိ မလည်ရွာမှစတင်၍ ကျောက်မြောင်းမြို့ထိဖြစ်ပြီး အလျား(၂၉) မိုင်ခန့်ရှိသည်။ ဧရာဝတီမြစ်တွင် ရေတံခွန်များမရှိချေ။

ထိုမြစ်သည် ရေစီးသာသဖြင့် မြစ်ဝမှမိုင်ပေါင်း ၈၀၀ ကျော်ဝေးသောပန်းမော်မြို့အထိ သင်္ဘောများ ၁၂ ရာသီပတ်လုံး သွားလာဆန်တက်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဧရာဝတီမြစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်းနှင့်အောက်ပိုင်းကူးလူးဆက်ဆံရာ သဘာဝလမ်းမကြီးဟု ခေါ်ဆိုနိုင်လေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်သည် အထက်အောက်ကုန်များ အလွယ်တကူ ဖလှယ်ရောင်းရသောဗဟိုလမ်းမကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းရှိမြစ်ဆိပ်မြို့ကြီးများသည် မြစ်ကြောင်းခရီးကိုအမှီပြု၍ စည်ပင်ပြောလာကြသည်။

အထက်ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ထင်ရှားသောမြို့ကြီးများမှာ မြစ်ကြီးနားမြို့၊ ဗန်းမော်မြို့၊ ရွှေကူမြို့၊ ကသာမြို့၊ ဇံခွိုင်မြို့၊ တကောင်းမြို့ဟောင်း၊ သပိတ်ကျင်းမြို့၊ မန္တလေးမြို့၊ စစ်ကိုင်းမြို့၊ အင်းဝမြို့၊ မြင်းမူမြို့၊ မြင်းခြံမြို့၊ ပခုက္ကူမြို့ စသည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ရှေးမြန်မာမင်းများ၏ မြို့တော်ဟောင်းများဖြစ်ကြသော တကောင်း၊ ပုဂံ၊ အင်းဝ၊ သရေခေတ္တရာ၊ စစ်ကိုင်း၊ အမရပူရ၊ မန္တလေးစသည်မြို့များသည် ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းပေါ်၌ပင် တည်ရှိခဲ့သည်ကိုထောက်ရှုခြင်းဖြင့် ဧရာဝတီမြစ်၏အသုံးဝင် တန်ဖိုးရှိပုံကိုသိသာနိုင်သည်။

ချင်းတွင်းမြစ်နှင့်အထက်ပိုင်းဧရာဝတီမြစ်ဝှမ်းရှိ သစ်တောများမှသစ်ဖောင်၊ ဝါးဖောင်များကို အောက်မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဧရာဝတီမြစ်တစ်လျှောက် စရိတ်သက်သာစွာဖြင့် အလွယ်တကူ မျှောချနိုင်သည်။

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဝဲယာရှိ နန်းတင်မြေနုများသည် သစ်တောနှင့်စိုက်ပျိုးရေးအတွက် မြေဩဇာအလွန်ကောင်းမွန်သည်။

မြစ်ဝှမ်းတလျှောက် မိုးနည်းပါးသောဒေသများ၌ ဧရာ

ဘီမြစ်ရေကိုသောက်သုံးခြင်း၊ စိုက်ပျိုးရေးအတွက် ဆည်မြောင်း ခြံနှင့် သွယ်ယူသုံးစွဲခြင်းများ ပြုကြသည်။

ထို့ကြောင့် ဧရာဝတီမြစ်ကို မြန်မာနိုင်ငံ၏အသက်သွေးကြောကြီးဟု ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဗြိတိသျှခရီးသည် ကပ္ပတိန်ဆိုင်မွန်တန်နေဇ်မှတ်တမ်းတွင် အထက်ဧရာဝတီမြစ်နှင့်ပတ်သက်သည့်ဖော်ပြချက်များ ပါ နှိပ်ပသည်။

၁၈၃၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ဧရာဝတီမြစ်ရေကျသောရာ သို့၌ ရိုးကောင်းမြို့ဝန်အဖွဲ့နှင့်အတူ အင်းဝမှဆန်တက်ခဲ့သည့်အဖွဲ့တွင် မြန်မာလှေ(၃၄)စင်း ပါဝင်၏။

ဧရာဝတီမြစ်အထက်ပိုင်းခရီးမှာ အောက်ပိုင်းနှင့်မတူဘဲ အလွန်ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည်။

ဗန်းမော်နှင့်အင်းဝ မိုင်(၃၀၀)ခရီး၌ မြစ်ရိုးတလျှောက်၌ ရွာစဉ် ရွာဆက်အလွန်ဝေး၏။ မြို့ကြီးဆို၍ လမ်းတစ်လျှောက် သုံး၌ ကသာမြို့သာရှိသည်။

အင်းဝအထက်သို့ရောက်သောအခါ ကမ်းတစ်ဘက် ဆစ်ချက် ရွှေမျှော်ခင်းမှာ တောင်ကမ်းပါးပေါများလာ၏။

မိုင်လေးဆယ်မျှ ခရီးရှည်သောဧရာဝတီမြစ်ကျဉ်းနှင့်နီး လေးလေ တောင်ထူထပ်လာလေလေဖြစ်၏။

ထိုခရီးသို့ရောက်သောအခါ လှေထိုးသားများသည် ကမ်းပါးစောက်သောကြောင့် ကြီးဖြင့်မဆွဲနိုင်တော့ဘဲ လှော်

တက်ကို အသုံးပြုကြရသည်။

ဤဒေသ၌ ဧရာဝတီမြစ်မှာ မြစ်နှင့်မတူ၊ တောင်နိမ့်
ပွမ်း၊ အိုင်ကြီးတစ်အိုင်နှင့်တူသည်။

မြစ်ကွေ့များသို့ရောက်လျှင် ရေ၌ တောင်ကမ်းပါးကြီး
မိုးလျက်ရှိနေသည်ကို မြင်ရသောကြောင့် ထွက်ပေါက်မှစ၍
လားဟု အောက်မေ့ရသည်။

ကမ်းပေါ်မှသစ်ပင်ရိပ်များသည် မြစ်တွင်းသို့မိုးနေ
သစ်ပင်ပေါ်မှမျောက်အုပ်ကြီးများသည် လှေများနောက်သို့
ကောက်ကောက်ဖြင့် သစ်ကိုင်းပေါ်မှခုန်၍ ဝိုင်းအုံလိုက်ထွေ
ကြောင်း တွေ့ရသည်။

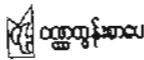
'တတိယမြစ်ကျဉ်းကိုလွန်သော် မိုင်တစ်ရာခန့် နန်း
လွင်ပြင်ကြီးကိုကျော်ဖြတ်ရ၏။

ဤလွင်ပြင်ကြီးမြောက်ဘက်၌ ဧရာဝတီနှင့်ချင်းတွင်
မြစ်ကိုပိုင်းခြားထားသောတောင်တန်း ရှိ၏။

ယင်းတောင်တန်း၏ခြေရင်းတွင် ကသာမြို့တည်
သည်။ ကသာမြို့ပေါ်သို့မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ထီးကိုရွှေချထ
သောစေတီတော်နှစ်ဆူကိုဖူးမြင်ရသည်။

ကသာဈေးတွင် မြန်မာလူမျိုးနှင့်တောင်ပေါ်တိုင်း
သားအများအပြားကို တွေ့ရသည်။

ဈေးသည်များမှာ တရုတ်၊ မြန်မာရောထွေးနေသည်
ကသာမြို့၌ ရက်အနည်းငယ်နားနေကြရာ မြို့သို့

အများက ပွဲလမ်းသဘင်များနှင့်အလွန်စည်ဝတ်ပူငှာစွာ စည်
ကြလေသည်။

ကသာဈေး၌ အင်္ဂလန်နိုင်ငံလုပ်သည့် ကုန်ပစ္စည်းအ
နည်းငယ်ကိုပင် တွေ့ရသည်။

ကသာမြို့အထက် မိုင် ၅၀ ခန့်တွင် ဒုတိယမြစ်ကျဉ်းသို့
ရောက်၏။ ဒုတိယမြစ်ကျဉ်းမှာ ရှုခင်းအလွန်လှပသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ကြောင်းသည် တောင်ကြားတွင် ကိုက်
၁၀၀ ခန့်မျှသာကျယ်၏။ တစ်နေရာတွင် မြစ်ကမ်းပါးကြီးမှာရိုးရိုး
ချွေညီကမ်းပါး မဟုတ်ပေ။

ပေ(၈၀၀)ခန့်မြင့်သော တောင်ကမ်းပါးယံကြီးဖြစ်သည်။
မြစ်ရေတက်ချိန်တွင် မည်သည့်လှေသမ္ဗန်မျှမသွားနိုင်

အောင် ရေစီးပြင်းထန်သည်ဟုဆို၏။ ရေကျချိန်၌ပင် အလွန်ပင်
နန်းကြီးစွာဖြင့် ခရီးနှင့်ရသည်။

'ဧရာဝတီမြစ်'ဟူ၍ ပေါ်ပေါက်လာသည်မှစ၍ အထက်
ဧရာဝတီမြစ်တွင်းသို့စီးဝင်ကြသောမြစ်လက်တက်များမှာ လက်
ဘက်ဘက်မှနမ့်တောင် ခေါ် မိုးကောင်းချောင်း၊ မဲဇာချောင်း၊
မြစ်၊ ချင်းတွင်းမြစ်၊ လက်ဝဲဘက်မှမိုးလယ်ချောင်း၊ တပိန်မြစ်၊
ရွှေလီမြစ်၊ မြစ်ငယ်မြစ် (သို့မဟုတ်) နမ့်တူမြစ်(သို့မဟုတ်)ဒုဝှေ
မြစ်၊ ပန်းလောင်မြစ်၊ စမုန်မြစ်စသည်တို့ဖြစ်ကြသည်။

အထက်ဧရာဝတီမြစ်အကြောင်းကိုပြောလျှင် ရွှေလီမြစ်
အကြောင်းကိုပါထည့်သွင်းဖော်ပြရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဧရာဝတီမြစ်ကြီးထဲသို့ စီးဝင်သောထင်ရှားသည့်မြစ်
လက်တက်ကြီးတစ်ခုမှာ ရွှေလီမြစ်ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံ၏အရှေ့
ခါးပေါက်ကြီးဖြစ်သည်။

တရုတ်နိုင်ငံ၏ထိန်ယွေး(မိုးပျဉ်း)နယ် အရှေ့မြောက်
ဘက် မိုင် ၆၀ ခန့်အကွာမှဖြစ်ဖူးခဲဥပြီးနောက် အနောက်တောင်
ဘက်သို့စီးဆင်းကာ မိုင်းမော၊ နမ့်ခမ်းမြို့များအနီးမှဖြတ်သန်း၍
မိုးမိတ်နယ်သို့ဝင်ပြီးလျှင် မြစ်ဆုံရွာအနီးရောက်သောအခါတွင်
မြောက်ဘက်သို့မြစ်ကြောင်းတစ်ဖန်လှည့်၍ ကသာမြို့တောင်
ဘက် မိုင် ၂၀ ခန့်အကွာဝေးသော အင်းရွာအနီး၌ ဧရာဝတီမြစ်ထဲ
သို့ပေါင်းဆုံစီးဝင်သည်။

ရွှေလီမြစ်သည် ၃၅၀ မိုင်ခန့်ရှည်လျားသည်။

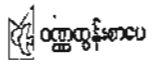
တရုတ်မြန်မာလမ်းမကြီးသည် များသောအားဖြင့် ရွှေ
လီမြစ်နှင့်ယှဉ်ပြိုင်သွယ်တန်းလျက်ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ရွှေလီမြစ်သည် တရုတ်၊ ရှမ်း၊ ကချင်ဒေသ
တို့ကိုဆက်သွယ်ပေးသောတံခါးပေါက်ကြီးဟု ဆိုရပေမည်။

ဧရာဝတီနှင့်ရွှေလီမြစ်တို့ပေါင်းဆုံရာဒေသမှာ နန်းတော်
မြေကုကျွန်းများသည် ရေစီးရေလျာအရ သဘာဝအလျောက်
ပေါ်ထွန်းနေကြသည်။

ဦးပုည၏ရတနာနဒီမြစ်မော်ကွန်းဘွဲ့တွင် နဒီမြစ်အ
ကြောင်းကိုဖွဲ့နွဲ့ခဲ့သည်။

နဒီချောင်း ခေါ် နဒီမြစ်သည် မြောက်ဘက်တရုတ်ပြည်

ထွန်ကျန်မြစ်မှဖြစ်ဖူးခဲ စီးဆင်းခဲ့သည်ကိုမြောက်ဆွယ်စိန်တိုင်း
တောင်ယွန်းခိုင်းလျက်ဟု စပ်ဆိုမော်ကွန်းတင်ခဲ့သည်။

ထိုလွန်ကျန်မြစ်သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့စီးဝင်ကာ ရွှေလီ
မြစ်အသွင်ကူးပြောင်း၍ မိုးမိတ်အထက် တောတောင်ဘက်ဆီ
သို့စီးဆင်းပြီးမိုင်းဝေါ့မံဝေ၊ တောင်သလ္လာဝန်း၊ နံစခန်းကဟူ၍
သည်းကောင်း စပ်ဆိုခဲ့သည်။

'တင်ငုတ်ရွာမိတ်၊ ပတ်ခဲ့ချိတ်မှ၊ မိုးမိတ်နယ်ကုန်၊ ထွေ
ထွေစုံသည်၊ မိုင်လုံနယ်ပါ၊ နခါးရွာမှဒက္ခိကာယဉ်၊ ညာစဉ်ပတ်
ချုပ်၊ စီးခဲ့ဟုတ်သော်ဟူ၍လည်းကောင်း စပ်ဆိုထားသည်။

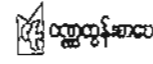
'ကိုးတောင်ကိုးမော၊ ကိုးလီငေါနှင့်ကမ္ဘောဇရပ်ဟူ၍
သည်းကောင်း စပ်ဆိုခဲ့သည်။

'မိုင်းငေါ၊ မိုးမိတ်၊ မိုးကုတ်၊ မိုင်းလုံ၊ တင်ခုတ်ရွာ၊ ညောင်
ဘုန်းရွာစသည် တောတောင်အထပ်ထပ်ကျော်ဖြတ်ကာ စီး
ဆင်းခဲ့သောမေတ္တာစီးကြောင်းကြီးဖြစ်ကြောင်း 'ကမ္ဘည်းမော်
ကွန်းရေးဖွဲ့ခဲ့ပါသည်။

ရွှေလီမြစ်ကို ချီပင်လွင်ပြင်သို့မရောက်မီ တရုတ်တို့က
လွန်ကျန်၊ လွန်ချွန်းကျန်ဟုခေါ်၍ ရှမ်းတို့က'နမ့်ယမ်မြစ်'ဟု
ခေါ်သည်။

ချီပင်လွင်ပြင်ကျော်လာသောအခါ 'နမ့်မောမြစ်'ဟု
ခေါ်ကြပြန်သည်။

မြန်မာတို့သည် ဧရာဝတီမြစ်၏လက်တက်ဖြစ်သော နမ့်

www.burmeseclassic.com

ကြိယာ

မင်(Nanmao)ကိုရွေးလီဟု ခေါ်သည်။

နမ့်မင်ကို မြန်မာပြန်သော်မောမြစ်ဟု ခေါ်သည်။

ရွေးလီမြစ်အညာပိုင်းမောမြစ်တွင် နေထိုင်သောတိုင်း (ရှမ်း)အမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကိုမောမြစ်ဝှမ်းမှတိုင်(သို့မဟုတ်)ရှမ်းများ(Taimao)ဟု ခေါ်ကြသည်။

တောတောင် စိမ့်စမ်းလျှိုမြောင်ကြားမှဖြတ်စီးရသောကြောင့် မြစ်ကျဉ်းများ၊ ရေတံခွန်များ ပေါများသဖြင့် အချို့နေရာ၌ ကူးသန်းသွားလာရေးခက်ခဲသည်။

မြစ်ဆုံရွာ အောက်ဘက်တွင် မြစ်ကြောင်းသည်ကျယ်သော် လည်း မြစ်ဆုံရွာအထက်ဘက်မြစ်ကြောင်းသည် အလွန်ကျဉ်းသည်။

မိုးကုတ်နယ် ရွှေညောင်ပင်ရွာနားမှစီးဆင်းလာသော ကင်းချောင်းနှင့် မိုးမိတ်မြို့ကိုဖြတ်သန်းစီးဆင်းသော နမ့်မိတ်မြစ်သည် ပေါင်းဆုံပြီးနောက် မြစ်ဆုံရွာနားတွင် ရွေးလီမြစ်ထဲသို့ လက်ဝဲဘက်မှ စီးဝင်သည်။

ရွေးလီမြစ်သည်ကူးသန်းသွားလာရန် များစွာ အသုံးဝင်သော်လည်း ယင်းကို သစ်ဝါးမျောရန် အသုံးပြုကြသည်။

နမ့်ခမ်းမြို့အနီး ဆွပ်ခန်းရွာအောက်နားတွင် ရွေးလီမြစ်သည် တောင်ကုန်းကိုဖြတ်၍စီးရသဖြင့် ကိုက် ၁၀၀ ခန့်သာ ကျယ်သည်။

ရောဝတီမြစ်သို့ဝင်ကာနီး ရွေးလီမြစ်၏အောက်ပိုင်းခေါ်

သ၌ သစ်တောကြီးများရှိသည်။

ရွေးလီမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ထင်ရှားသော ကူးတိုဆိပ်များမှာ နောင်ခမ်း၊ ဆွပ်ခမ်း၊ တကျယ်အေအောက်၊ ဆာလီ၊ ပိန်းခါ၊ ဖုံအော၊ မိုင်းဆတ်တို့ဖြစ်ကြသည်။

မိုင်းမောနှင့်နန်းခမ်းလွင်ပြင်ဒေသတွင် ရွေးလီမြစ်သည် သွင်ပြင်ကိုစီးဆင်းရသော်လည်း အကွေ့အကောက်များသည်။

ထိုနေရာရှိ ရွေးလီမြစ်ဝှမ်းဒေသသည် အရှေ့နှင့်အနောက် မိုင် ၃၀ ခန့်ရှိပြီး တောင်နှင့်မြောက် ခုနစ်မိုင်ခန့်ရှည်လျားသည်။

ထိုဒေသသည် ရွေးလီမြစ်တစ်လျှောက်တွင် လူဦးရေ အများဆုံးဖြစ်သည်။

ရွေးလီမြစ်ဝှမ်းတွင် ရှမ်းလူမျိုးများ အများဆုံးနေထိုင်ကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်ကြပြီး လယ်ယာကိုင်းကျွန်းလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသည်။

ထိုဒေသ၏ထင်ရှားသောထွက်ကုန်များမှာ လက်ဖက်ခြောက်၊ ကျောက်ကျော၊ မက်မုံသီး၊ သစ်တော်သီး၊ သစ်အယ်သီး၊ တယ်သီး၊ ဝါး၊ လွယ်အိတ်၊ ခမောက်စသည်တို့ဖြစ်ကြသည်။

ရွေးလီမြစ်ဝှမ်းနေ ရှမ်းတို့ကကျဉ်းမြောင်းသောချောက်ကြီးမြောင်ကြားမှ စီးဆင်းလာသည်ကိုစွဲ၍ ရှည်လီ၊ ဖွေလီဟူ၍ ယည်းကောင်း ခေါ်ကြသည်။

www.burmeseclassic.com

မြန်ညိုရောင်အဆင်းရှိသောရွှေလီမြစ်သည် ငါးမည်မျှ မြစ်ဖြစ်သည်။

ဧရာဝတီနှင့်ရွှေလီတို့သည် တရုတ်ပြည်သို့ဝင်ရောက်လျှင် လမ်းကြောင်းအဖြစ် အရေးပါပုံကို ဒေါ်ရော်သိစုမင်းက အောက်ပါအတိုင်းရေးသားထားသည်။

မင်းတုန်းမင်းဘုရင်နှင့်အလွမ်းသင့်သူ ဒေါက်တာကလေး မင့်ဝီလျှံက ဧရာဝတီမြစ်ညာတစ်ခွင်လှည့်လည်လေ့လာခဲ့သည်။

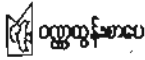
၁၈၆၃ ခုနှစ် မင်းတုန်းမင်း၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဗန်းမော်သို့ ဆန်တက်ကာ တရုတ်ပြည်သို့ဝင်ရာလမ်းကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စူးစမ်းရာ ဝင်လမ်းလေးလမ်းရှိသည်။

ယင်းတို့မှာ တာလီလမ်း၊ ဗန်းမော်လမ်း၊ ဧရာဝတီလမ်း နှင့်ရွှေလီလမ်းတို့ဖြစ်သည်။

ရွှေလီမြစ်သာယာပုံကို ကိုယ်တိုင်ရောက်ဖူးခဲ့သည့်ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏မှတ်တမ်းတင်ရေးဖွဲ့မှုကို ဖော်ပြပါဦးမည်။

ကျွန်ုပ်သည် နံနက်စာ ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် အင်းကြီးရွာမှဖောင်ဖြင့် ခုန်ခဲ့ရာ မလုပ်ဖူးသောအလုပ်တစ်ခုတွင် ပေါ့တတ်သောကျွန်ုပ်မှာ ဖောင်ကလေးပေါ်တွင် အလကားနေရင်း အရွှင်လျက်ရှိ၏။

ဖောင်ကလေးမူကား တရွေ့ရွေ့မျှောဆင်းခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ရွှေလီမြစ်၏ရှုခင်းကိုဝဝကြီး ကြည့်ရှုနိုင်ခွင့်ရှိပါသည်။

ထို့ပြင် စိတ်၏ဆန်းကြယ်ခြင်းကလည်း ရှိသေး၏။

ရှုခင်းတစ်ခုတည်းကိုပင် သင်္ဘောပေါ်မှကြည့်ရခြင်းနှင့် ဖောင်ကလေးပေါ်မှကြည့်ရခြင်းသည် တူသည်မဟုတ်ချေ။

သင်္ဘောပေါ်တွင် လူတွေကြားထဲမှမျှော်ကြည့်ရခြင်းသည် ဖောင်ကလေးပေါ်မှစိမ်းနှင့်ကြည့်ရခြင်းကဲ့သို့ စိတ်ထဲ၌ နှိုးနှိုးရွတ်မဖြစ်လှပေ။

သင်္ဘောပေါ်မှမူ တမင်တကာကြည့်ရ၍မြင်ရပြန်တော့မည် တစ်မျက်နှာသာမြင်နိုင်ပေရာ ဖောင်ကလေးပေါ်မှမူကား လေးမျက်နှာလုံးကိုကြည့်ချင်ရာ လှမ်းကြည့်နိုင်၏။

သင်္ဘောနှင့်သွားစဉ်က ချောင်းထဲသို့ရေဆင်းသောက်နေကြသောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများသည် သင်္ဘောသံကြားသည်နှင့် နှုန်းလျှိုးကွယ်ပျောက်သွားကြသည်ဖြစ်ရာ ဖောင်ကလေးကိုမူ အား ထိုတိရစ္ဆာန်များသည်ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိဘဲ ရဲရဲဦးဦး မော့ကြည့်နေကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ထိုတိရစ္ဆာန်ရိုင်းတို့၏ဘာသာဘာဝနေထိုင်ကြသောအခြင်းအရာကို အားရအောင်မြင်နိုင်ပေသည်။

အင်းကြီးမှထွက်လာစက ထမင်းစားပြီးသောအခါ တစ်နေ့အိပ်တတ်သောကျွန်ုပ်၏ထုံးစံအတိုင်း တဲကလေးထဲတွင် ဆစ်ရေးအိပ်မည်ကြံသော်လည်း ကျွန်ုပ်တစ်ခဏအိပ်လိုက်လျှင် နှင်းတွေ အများကြီး လက်လွတ်သွားနိုင်သဖြင့် မအိပ်ဘဲထိုင်၍ နှင်းများကိုကြည့်ကာ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ညနေခင်းပိုင်းသို့ရောက်သောအခါ နေရောင်ပျော့လာသည်နှင့်လွမ်းချင်သောစိတ်များသည် ရင်ဘတ်ကိုတိုးဝေ့လျှောက်ရာ ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်ထိခိုက်ဆုံးသောအချိန်အပိုင်းအခြားဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုခဲ့မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်စီးလာသည့်ဖောင်သည် ညနေခင်းအချိန်တွင် ရွှေလီသို့ရောက်၍ ပိန်းတောရွာကလေးသို့ချဉ်းကပ်လာလေပြီ။

ထို့နောက် ရွှေလီဝ၌ရှိသောအင်းရွာကိုကျော်လွန်၍ ရာဝတီမြစ်ပြင်ကြီးသို့ရောက်ကြသောအခါ နေဝင်စုတ်စုတ်ချချိန်ရှိနေလေပြီ။

'ဒေါ်ရော်သိစု'မင်းရေးသားခဲ့သောမှတ်တမ်းများမှာ ထက်ပါအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

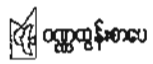
မည်သို့ပင်ရှိစေ... . . .

မြန်မာပြည်၏ သင်္ကေတတစ်ခုဖြစ်သောဧရာဝတီမြစ်နှင့် ပတ်သက်သောအကြောင်းများက ရေးဖွဲ့မကုန်နိုင်အောင်လေသည်။

ထိုအတူ ဧရာဝတီမြစ်အတွင်းသို့စီးဝင်လျက်ရှိသောမြစ်များအနက် ရွှေလီမြစ်သည်လည်းထင်ရှားသောမြစ်တစ်ခုအဖြစ် ထင်ရှားလေသည်။

ဧရာဝတီမြစ်ကဲ့သို့ မြန်မာပြည်အတွင်းမှမြစ်ဖျားမခံကာမူ လူသိများသောမြစ်တစ်စင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရွှေလီမြစ်ကိုလူသိများခြင်းအကြောင်းရင်းမှာ... . .

အခါက ရွှေလီမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကျွန်းသစ်တောကြီးများရှိရာ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစခန်းများရှိခြင်းနှင့်သစ်ဖောင်ကြီးများချရာတွင် များစွာ အသုံးဝင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ရွှေလီမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်တွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာကောင်းသောနေရာအတော်များများလည်း ရှိလေသည်။

ထိုနေရာများထဲတွင် 'တစ္ဆေဇေး' ရှိသောနေရာလည်း တစ်နေရာအပါအဝင်ဖြစ်ပေသည်။

ဃဃဃ

အခန်း(၁၄)

ပဏ္ဍဝနှင့်တစ္ဆေဇျေး

ရွှေလီမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်၌ 'တစ္ဆေဇျေး' ရှိသည်။
 ထိုနေရာမှာ တရုတ်ပြည်နယ်စပ်၊ ကချင်ပြည်နယ်နှင့်
 ရှမ်းပြည်နယ်တို့ထိစပ်လျက်ရှိသောနေရာ၌ရှိသည်။
 တိတိကျကျရေးရလျှင်တော့ နမ့်ခမ်းမြို့အနောက်ဘက်
 ရွှေလီမြစ်မြောက်ဘက်ယွန်းယွန်း ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း၌ပင် ရှိ
 လေသည်။
 သို့သော်လည်း ရွှေလီမြစ်ကိုအဓိကထားပြီး ကချင်ပြည်
 နယ်သို့လည်းကောင်း၊ တရုတ်ပြည်နယ်ထဲသို့သော်လည်း
 ကောင်း အလွယ်တကူသွားလာနိုင်ကြလေသည်။

ထိုအရပ်ဒေသတစ်ဝိုက်မှာ ရှမ်း၊ တရုတ်တို့အနေများ
 ကြလေသည်။
 ထိုခေတ် ထိုအခါက အဓိကထားပြီးစိုက်ပျိုးသောလုပ်
 ငန်းမှာ ဘိန်းစိုက်ပျိုးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။
 ရှမ်းပြည်နယ်အရှေ့ဘက်တကြောမှာ တရုတ်ပြည်နှင့်
 နယ်မြေချင်းထိစပ်နေသောကြောင့် ရှမ်းနှင့်တရုတ်တို့မှာ ဆက်
 ဆံ့မှုများကြလေသည်။
 နောက်ပိုင်း ရှမ်းတရုတ်များပေါ်ပေါက်လာခြင်းမှာ ထို
 နေရာများမှပင်ဖြစ်၏။
 နယ်စပ်ဒေသတစ်လျှောက်တွင် ဘိန်းစိုက်ပျိုးမှုများပြီး
 ဆိုလုပ်ငန်းဖြင့်ပင် စီးပွားရှာသူများလေသည်။
 နမ့်ခမ်းအနောက်ဘက် ရွှေလီမြစ်ဝှမ်းတစ်လျှောက်မှာ
 တော့ လူနေမများလှဘဲ သစ်တောကြီးများနှင့်ကျောက်ဂူများ
 တောက်တောင်များသာပေါလေသည်။
 တစ္ဆေဇျေးရှိသောနေရာမှာ ကျောက်ဂူကြီးတစ်လုံးအ
 တွင်း၌ဖြစ်ပြီး လှေများနှင့်သွားလာကြလေသည်။
 ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်
 ယောက်မှာ တစ္ဆေဇျေးသို့လာရန်အတွက် ရန်ကုန်မှစတင် ခရီး
 တွက်ခဲ့ကြလေသည်။
 ရန်ကုန်မှမန္တလေးပြေးဆွဲနေသောရထားဖြင့် မန္တလေး
 သို့ရောက်အောင်လာသည်။

မန္တလေးရောက်တော့မှ ပြင်ဦးလွင်သို့ ကားဖြင့်တက်သည်။

ပြင်ဦးလွင်မှ နောင်ချို၊ ကျောက်မဲ၊ သီပေါစသောမြို့များသို့ရောက်အောင် တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်၊ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ခရီးဆက်ကြရသည်။

လားရှိုးအထိ မီးရထားလမ်းရှိသော်လည်း ရထားဖြင့်သွားဘဲ ကားဖြင့်သာသွားကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်အနေဖြင့် နမူတူဘော်တွင် များရှိရာသို့ အကြိမ်ကြိမ်ရောက်ဖူးခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ထိုခရီးလမ်းမှာ သူ့အတွက်တော့ အသစ်အဆန်းမဟုတ်တော့ပါချေ။

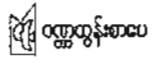
လားရှိုး၊ မိုင်းလီ၊ သီပေါ၊ ကွတ်ခိုင်အထိ တက်သွားကြရာ ခရီးအတော်ပေါက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုအရပ်ဒေသဘက်ရောက်သွားတော့ အအေးဓာတ်က အတော်ပင်များရာ အနွေးထည်များ အထပ်ထပ်ဝတ်ထားကြရသည်။

“အတော်အေးတယ်နော်”

ဦးဗန်ကောင်းက ဦးခေါင်းပေါ်၌ဆောင်းထားသော နွေးပွကက်ဦးထုပ်ကိုမျက်နှာပိတ်လုနီးပါးဆွဲချရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ဒါတောင် ဒီဇင်ဘာမရောက်သေးဘူး... ဒီဇင်ဘာရောက်ရင် သွေးခဲမတတ်အေးတယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကွတ်ခိုင်ရောက်တော့မှ မြောက်ပိုင်းဘက်သို့သွားသော ဘားများဖြင့် အဆင်ပြေသလိုသွားကြရာ ရက်အတန်ကြာသော အခါ နမ့်ခမ်းသို့ရောက်သွားကြလေသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ မြန်မာလူမျိုးမတွေ့ရသလောက် ခြစ်သွားပြီး ရှမ်း၊ တရုတ်နှင့်ရှမ်းတရုတ်သွေးရောနှောနေသူတို့သာ တွေ့ရတော့သည်။

မြန်မာစကားနားမလည်သူက များသည်။

အချို့လည်း ထမင်းစားရေသောက်၊ မတောက်တခေါက် ပြောတတ်ကြသည်။

ထိုနေရာရောက်တော့ တစ္ဆေဇေးအကြောင်းမေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်တော့ မသိသူများသည်။ နောက်ဆုံး အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့တော့မှ လမ်းညွှန်ပေးသည်။

“ရွှေလီမြစ်အတိုင်း အနောက်ဘက်ကိုစုန်သွားရင် တောက်တောင်၊ ကျောက်ဂူတွေအများကြီးရှိတဲ့နေရာမှာရှိတယ်၊ တစ္ဆေဇေးရောက်အောင် သွားချင်ရင်တော့ ဂူကြီးတစ်ဂူထဲဝင်သွားရင် အထဲမှာ ရေအိုင်ကြီးလိုဖြစ်နေတဲ့နေရာရှိတယ်၊ အဲဒီကနေ လှေနဲ့သွားရင် ရောက်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အဘိုးကြီးကို ငွေဒင်္ဂါးအချို့ပေးလိုက်ရာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောပြသည်။

“အဲဒီဂူထဲကို ဘာဘရောက်ဖူးသလား”

“ငယ်ငယ်ကတော့ ရောက်ဖူးပါတယ်”

“တစ္ဆေဈေးဆိုတော့ တစ္ဆေတွေချည်းပဲနေတာလား”

“တစ္ဆေတွေအပြင် လူတွေလည်း နေကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူတွေက အပြင်ဘက်ကိုမထွက်ဘူး၊ ဂူထဲမှာပဲနေကြတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့က နေရောင်ခြည်အထိမခံဝံ့ကြဘူး... နေရောင်ခြည်ထိတာနဲ့မီးလောင်ပြီး သေတာပဲ”

ထိုသို့ပြောသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဆဘောပေါက်သွားလေတော့သည်။

“တစ်လက်စတည်း မေးပါရစေဦး... တစ္ဆေဈေးမှာ ဘာတွေရောင်းသလဲ”

“အဓိကကတော့ စားသောက်စရာတွေပါပဲ... တစ္ဆေတွေနှစ်သက်တဲ့အမဲသားငါးတွေပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီဈေးရောင်ရင်တော့ သတိထားဖော့၊ လူတွေပေးတဲ့ငွေက စိတ်ချရပေမယ့် တစ္ဆေတွေပေးတဲ့ငွေကတော့ စိတ်မချရဘူး”

“အခုလိုပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုပြောဆိုကာ ထိုအဘိုးကြီးအားနှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရွှေလီမြစ်ကမ်းဘက်သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ဒီအဘိုးကြီးနဲ့တွေ့ရတာ အတော်ကလေး အဆင်ပြေ

သွားတယ်”

ဟု လမ်းရောက်တော့ ဦးဇန်ကောင်းကပြောသည်။

“ဒီလိုပေါ့ ဒေဘာရယ်... မေးပါများတော့ စကားရဆို ဆော့လည်း ဒီလိုပဲတွေ့တဲ့လူ မေးမြန်းရတာပေါ့၊ နောက်ပြီး အွန်တော်တို့က အမှန်တရားအတွက်လုပ်နေကြတာဆိုတော့ အမှန်တရားဆိုတာ နတ်ကောင်းတွေက စောင့်ရှောက်ပေးကြပါအယ်”

ဟု စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာကြရာ မကြာမီ ရွှေလီမြစ်ကမ်းသို့ရောက်လာကြသည်။

နံရံခမ်းမှာ ရွှေလီမြစ်ကမ်းနှင့်မဝေးလှသောနေရာ၌ အည်ထားသောမြို့ဖြစ်သည်။

မြစ်ကမ်းတစ်ဝိုက်မှာတော့ ကမ်း၌ ရပ်ထားသောလှေအချို့ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုလှေများမှာအသုံးပြုစရာရှိပါက အသုံးပြုပြီးလာဝယ်သူရှိပါက ရောင်းချပေးသည်။

ထိုခနရာတစ်ဝိုက်မှာ ကျွန်းသစ်များကပေါလှပရာ အွန်းပင်ကိုလှုံဖြတ်ပြီး လက်ဆွဲလွှဲဖြင့် ပျဉ်ချပ်စွဲကာ လှေတစ်စင်းစီ သောအလုပ်မှာ ဒေသခံများအတွက် မခက်ခဲလှပေ။

ရွှေလီမြစ်အောက်ပိုင်းသို့အရောင်းအဝယ်များကို သူများက ကုန်းလမ်းမှသွားပါက ခရီးကြမ်းသောကြောင့် လှေတစ်စင်းဝယ်ကာ ရေလမ်းခရီးမှသွားကြသည်သည်က များလေသည်။

ခရီးသည်ဆုံးသောနေရာရောက်လျှင် ထိုလှေကိုရသည့်
ဈေးဖြင့် ရောင်းချထားခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့် နမ့်ခမ်းနှင့်နီးသောရွှေလီမြစ်ကမ်းတစ်
လျှောက်တွင် လှေစပ်ရောင်းသူအချို့ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြစ်ကမ်းရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ထံ
နှစ် ယောက်မှာ ကျွန်းသားလှေတစ်စင်းကိုသင့်တော်သောဈေး
ဖြင့် ဝယ် ယူလိုက်သည်။

လှေမှာ ၁၂ တောင်ခန့်အလျားရှည်ပြီး ၃ ပေခန့် ဗျတ်
အကျယ်ရှိသည်။

လှေထဲမှာ လှော်တက်နှစ်ချောင်း၊ ရေပက်ခွက်တစ်လုံး
နှင့်ပွဲလျက်ထုပ်တစ်ထုပ်ကို အဆင်သင့်ထည့်ပေးထားသည်။

လှော်တက်က လှေလှော်ရန်ဖြစ်ပြီး ရေပက်ခွက်က ထွေ
ထဲရေဝင်လျှင် ပက်ထုတ်ရန်နှင့်ပွဲလျက်ထုပ်က ရေယိုလျှင် ပိတ်
ရန်အတွက် ကြိုတင်ထည့်ထားပေးခြင်းဖြစ်လေသည်။

လှေဝယ်ပြီးသောအခါ လိုအပ်သောပစ္စည်းအချို့ကို
ထပ်မံဖြည့်ဆည်းပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား လှေဖြင့် ခုန်ဆင်း
ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး လှေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မလှော်
တတ်စေကာမူ ရေစီးအတိုင်း စုန်ဆင်းကြရသဖြင့် အခက်အခဲမရှိ
လှပေ။ တက်မကိုဖြောင့်အောင်ကိုင်သွားရုံသာ ရှိသည်။

ရေစီးအရှိန်များသောကြောင့် လှော်တက်ဖြင့် မလှော်

စေကာမူ စက်တပ်ထားသောယာဉ်ပမာ အသွားနှုန်းမြန်လှပေ
သည်။

နေ့လည်ပိုင်းအချိန်က နမ့်ခမ်းမှစုန်ဆင်းလာကြရာ ည
နေပိုင်းအချိန်လောက်တွင် အဘိုးကြီးပြောပြလိုက်သောနေရာသို့
ရောက်သွားကြသည်။

မြောက်ဘက်၌ရှိသောလမ်းပေါ်တွင် ကျောက်ဆောင်
ကျောက်တောင်ကြီးများကိုလှမ်းမြင်ရသည်။

“ဒီနေရာပဲဖြစ်မယ်ထင်တယ်... ဝင်ပြီးစုံစမ်းကြည့်
ရင် ကောင်းမယ်”

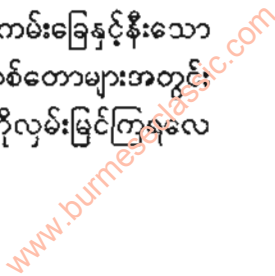
ဟုပြောပြီး ကမ်းနံဘေး၌ လှေကပ်ကာ မြစ်ထဲမှသွား
လာကြသောလှေအချို့ကိုမေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်ရာ ထိုနေရာတစ်
ဖိုက်မှာပင် တစ္ဆေဈေးရှိကြောင်း ပြောသွားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် လှေကို ကမ်းပေါ်ရောက်အောင်ဆွဲကပ်ကာ
မှယ်ကြီးများဖြင့် ခိုင်ခံ့အောင်ချည်ထားခဲ့ပြီးမှ ကမ်းပေါ်တက်ကြ
လေသည်။

“မမှောင်ခင် ဒီတစ်ညနားဖို့နေရာရှာမှဖြစ်မယ်... အ
ပြင်မှာနေရင် အေးလွန်းလို့သွေးခဲပြီး သေသွားနိုင်တယ်”

ဟု ဦးဗန်ကောင်းကပြောသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်သို့ကြည့်သောအခါ ကမ်းခြေနှင့်နီးသော
နေရာတစ်ဝိုက်တွင် သစ်တောများရှိပြီး သစ်တောများအတွင်း
ဘက်မှာတော့ ကျောက်တောင်ကြီးများကိုလှမ်းမြင်ကြရလေ

သည်။

ထို့ကြောင့် ထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားမနေကြတော့ဘဲ သစ်တောများအတွင်းမှဖြတ်ကာ အနီးဆုံးကျောက်တောင်တစ်တောင်ရှိရာသို့သွားကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က သေနတ်ကို အဆင်သင့်ကိုင်ကာ သတိဖြင့်သွားသော်လည်း သစ်တောများထဲမှဖြတ်သွားစဉ်မှာတော့ မည်သည့်အန္တရာယ်မှမတွေ့ကြရပေ။

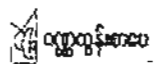
နေဝင်ကာနီးမှာတော့ သစ်တောမှထွက်ကာ ကျောက်တောင်ကြီးများရှိသောနေရာသို့ ရောက်သွားကြလေတော့သည်။ ကျောက်တောင်ကြီးများမှာ အရှေ့နှင့်အနောက်သွယ်တန်းထားကာ ဂူပေါက်ဝများလည်းရှိသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ ထိုဂူပေါက်များထဲမှာဝင်နားရန် စိတ်ကူးပေါ်သော်လည်း မမျှော်လင့်သောအခြေအနေကပေါ်လာလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဂူပေါက်ဝနားမှာထိုင်နားနေကြစဉ် သစ်တောထဲမှသော်လည်းကောင်း၊ ဂူပေါက်ဝများအတွင်းမှသော်လည်းကောင်း လူအချို့ထွက်လာသည်ကိုလှမ်းမြင်ကြသည်။

အချို့လက်ထဲမှာ ခြင်းတောင်းများ၊ အထုပ်များပါပြီး အချို့လက်ထဲမှာတော့ မီးတိုင်များပါလာကြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အနားရောက်လာသောသူ

ဆစ်ယောက်ကိုလှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားကြမှာလဲဗျ”

“တစ္ဆေဈေး”

ထိုလူက ခါပဲပြောသွားသည်။

နောက်တစ်ယောက်မေးတော့လည်း ထိုအတိုင်းပင် ခြိန်ဖြေသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်သားမနားတော့ဘဲ ထိုလူများနှင့် နီးမဝေးမှလိုက်သွားကြလေသည်။

ရှေ့မှသွားနေကြသူများက အတော်ကျယ်သောဂူပေါက်ကြီး ဖတ်ပေါက်ထဲသို့ဝင်သွားရာ သူတို့လည်းလိုက်သွားကြလေသည်။

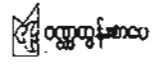
ဂူကြီးအတွင်းရောက်သောအခါ အလင်းရောင်မရှိသဖြင့် မှောင်နေသော်လည်း အချို့သွားလာနေသူတို့တွင် မီးတုတ်၊ ဆိုင်များပါကြသဖြင့် အလင်းရောင်ရနေလေသည်။

ကျောက်ဂူကြီးမှ သဘာဝအတိုင်းရှိနေသာကျောက်ဂူဖြစ်ပြီး အပေါ်မှကျောက်ပန်းဆွဲများက ပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးမျိုး တွဲလောင်းကျနေကြသည်။

အချို့နေရာများတွင် ရေစီးသံများကြားနေရသည်။ အတွင်းဘက်ရောက်သောအခါ လူသံသူသံများကို စ

င်ကြားလာရသည်။

“ဒီဂူထဲမှာ လူတွေရှိပါလား”

“နမ့်ခမ်းမှာတုန်းက တွေ့တဲ့အတိုးကြီးပြောလိုက်တာလေ၊ ဂူထဲမှာနေရောင်ခြည်အထိ မခံခံတဲ့လူတွေနေကြတယ်တာ သူတို့ဖြစ်မှာပေါ့”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ကမ္ဘာ့နေရာအနှံ့အပြားရောက်ဖို့မဆိုထားနဲ့ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့မြန်မာပြည်ထဲမှာပဲ ကျွန်တော်တို့မရောက်ဖူးသေးတဲ့နေရာတွေ အများကြီးရှိသလို လူတွေနဲ့အဆက်အသွယ်မရှိဘဲ ခြားနေတဲ့လူစုတွေလည်း အများကြီးရှိသေးတယ်”

“မှန်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သားတီးတိုးပြောဆိုရင်းနှင့် ရှေ့မှသွားနေကြရင်း နောက်မှလိုက်သွားကြရာ အတော်ကြာတော့ ရေအိုင်ကြီးကြီးကြီးကြီး သဖွယ်ဖြစ်နေသောနေရာ၏ကမ်းစပ်သို့ရောက်သွားကြသည်။

ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသောမြင်ကွင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ရေအိုင်ကြီးမှာ မည်ရွှေ့မည်မျှကျယ်ဝန်းသည်မသိရဘဲ မျက်စိတစ်ဆုံးရှိနေလေသည်။ ရေက သိပ်မနက်လှပေ။

ရေပေါ်မှာသွားလာနေသောလှေများမှာ လှော်တံထိုးဘဲ ထိုးဝါးဖြင့် ထောက်လျက်သွားလာနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ အောက်မှကျောက်စွန်းအချို့ ထိုးထွက်နေသည်။

ဂူမျက်နှာကျက်မှတွဲလဲကျနေသော ကျောက်ပန်းဆွဲ

ကလည်း အချို့ရေပြင်အထိရောက်နေသောကြောင့် လှေများမှာ ကျောက်စွန်းများကြားမှတိမ်းရှောင်သွားနေကြရပေသည်။

လှေများပေါ်မှာ မီးရောင်များထွန်းထားကြသဖြင့် ဂူအတွင်းမှာနေအချိန်ကဲ့သို့ လင်းထိန်နေသည်။

ကမ်းစပ်မှာ လှေအချို့ရပ်ထားရာ နောက်မှရောက်မှ ရောက်လာသူတို့မှာ ထိုလှေတို့ကိုခေါ်ယူပြီး သွားကြလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မနီးမဝေးကမ်းစပ်မှာရပ်ထားသောလှေတစ်စင်းရှိရာသို့ဆင်းသွားကာ မေးလိုက်သည်။

“လှေအားရင် ငှားချင်လို့ပါ”

သူ့အသံကြောင့် လှေနောက်ဘက်မှာဆောင်ကြောင့် ထိုင်နေသူက ဦးခေါင်းပေါ်မှာဆောင်းထားသည့်ခမောက်ကို အပေါ်မတင်ပြီး တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“ဘယ်သွားမှာလဲ”

“တစ္ဆေဇေး သွားချင်လို့ပါ”

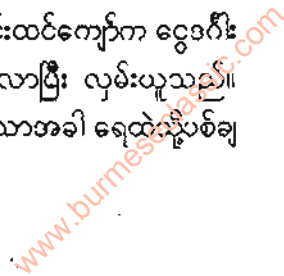
“ရတယ်... တစ်ယောက်ကို ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားပေးရမယ်”

“ပေးပါမယ်”

“ငွေအရင် ပေးပါ”

ဟု တောင်းသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ငွေဒင်္ဂါးနှစ်ပြားကိုထုတ်ပေးလိုက်သောအခါ ထလာပြီး လှမ်းယူသည်။

သူ့လက်ထဲသို့ငွေဒင်္ဂါးရောက်သောအခါ ရေထဲသို့ပစ်ချ

လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငွေဒဂါးစစ်မစစ် စမ်းကြည့်ရတယ်... တစ္ဆေတွေ ကျတ်တွေပေးတဲ့ပိုက်ဆံက မစစ်ဘူး။ ရေထဲချလိုက်ရင် သစ်ရွက် တွေဖြစ်ပြီး ပေါ်လာတယ်”

ဟု ရှင်းပြသည်။

“အခုလို ရေထဲပစ်ချလိုက်တော့ ပြန်ရပါ့မလား”

“စိတ်မပူပါနဲ့... ရေကတိမ်တိမ်လေးပါ”

ဟု ပြောသဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မီးရောင်များ ကြောင့် အောက်ဘက်ကျောက်သားပေါ်မှာတင်နေသည့် ငွေဒဂါးနှစ်ပြားကိုမြင်နေရသည်။

ရေက နှစ်ပေလောက်သာအနက်ရှိသည်။

လှေသမားက ငွေဒဂါးနှစ်ပြားကိုပြန်ကောက်ယူပြီး သူ တို့နှစ်ယောက်ကို လှေပေါ် အတက်ခိုင်းသဖြင့် တက်လိုက်ကြ သည်။

သူတို့လှေပေါ်ရောက်တော့ လှေသမားက ထိုးခါးဖြင့် ထောက်ကာ လှေထွက်လာသည်။

ဂူထဲမှာရှိနေသောရေမှာ ကန်သဖွယ်ဖြစ်နေသော ကြောင့် ရေမစီးဘဲ ငြိမ်နေသောကြောင့် တစ်နေရာမှတစ်နေရာ အလွယ်တကူ သွားလာနိုင်သည်။

ဂူထဲမှာတော့ မီးရောင်များရှိနေပြီး တစ်နေရာမှတစ်နေရာ

ရာ ဥဒဟိုသွားလာနေကြသောလှေငယ်များကိုတွေ့ရလေသည်။

ထိုရေကန်ထဲမှာ ကူးတို့လှေဆွဲပြီး ဝမ်းစာရှာနေကြသူ အတော်များများရှိကြဟန်တူသည်။

လှေသမားက နေရာအတော်များများကိုကျော်ဖြတ် သွားပြီးနောက် လူသွားလူလာများသောနေရာရောက်သောအခါ လှေကိုကမ်းစပ်၌ ကပ်ပေးလိုက်သည်။

“ဘာရောင်းဖို့ပါသလဲ”

“မပါဘူး”

“ဘာဝယ်ကြမှာလဲ”

“မုခကောင်ဝယ်ချင်လို့”

“မုခကောင်ရောင်းတဲ့လူက များများမရှိဘူး”

“ဘယ်သူရှိသလဲ”

“တစ္ဆေစေ့ရောက်ရင် ပဏ္ဍဝဲကိုတွေ့အောင်ရှာ သူနဲ့ တွေ့မှရမယ်”

“သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာရှာရမလဲ”

“ဈေးတန်းထဲမှာ အစားအသောက်လိုက်တောင်းစား မှာပေါ့... သူက သူတောင်းစားပဲ”

ဟု ပြောသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့နှစ်ယောက် သည်း ကမ်းပေါ်တက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဂူကြီး၏အတွင်းပိုင်းမှာတော့ မီးရောင်တထိန်ထိန်ဖြင့် အချိန်ပင်ဖြစ်နေသော်လည်း နေ့ဘက်အချိန်ကဲ့သို့ဖြစ်နေ

လေသည်။

ဈေးတန်းတစ်လျှောက်မှာတော့ ဈေးရောင်ဈေးဝယ် လုပ်နေကြသူ အတော်များများရှိရာ ဈေးတန်းကြီးသဖွယ်ဖြစ် တော့သည်။ ထိုပြင် ဈေးဝယ်သူတို့ကလည်း အတော်များသည်။ ထိုအထဲတွင် လူအစစ်များရော၊ တစ္ဆေနှင့်ကျတ်များ

လည်း ရောနှောလျက်ရှိသည်။

လူယောင်ဆောင်ထားကြသောတစ္ဆေနှင့် ကျတ်များ ပိုက်ဆံအတု၊ ငွေဒင်္ဂါးအတုများဖြင့် လူများနှင့်ရောနှောကာ ဝယ်ရန် ကြိုးစားနေကြသည်။

ဈေးရောင်းသူများကလည်း လူရှုပ်နေသောအချိန် ဖြင့် လူနှင့်တစ္ဆေများကိုခွဲခြားဖို့ရန် အတော်ပင်ခက်လှ ဖြစ်သည်။

တစ္ဆေနှင့်ကျတ်များကလည်း လူယောင်ဆောင်ထား ဖြင့် ထိုနေရာမျိုးမှာ ဘယ်လိုမှမခွဲခြားနိုင်ပေ။

ထိုဂူထဲမှာနေကြသူများမှာလည်း နေရောင်ခြည် ကြောက်သဖြင့် နေ့အချိန်တွင် အပြင်မထွက်ဝံ့ဘဲ ညအချိန် ရောက်မှသာ အပြင်ထွက်ဝံ့ကြသောကြောင့် လူဟုသာဆိုရသော် လည်း လူတစ်ပိုင်း တစ္ဆေတစ်ပိုင်းဘဝရောက်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

တစ္ဆေများက သူတို့ကိုမကြောက်ကြသလို သူတို့ ကလည်း တစ္ဆေများကိုမကြောက်တော့ပေ။

တစ္ဆေဈေးဟု ခေါ်ဝေါ်ကြခြင်းမှာ ထိုဈေးသို့တစ္ဆေများ ဘာရောက်ပြီး ဈေးဝယ်ကြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

တချို့တစ္ဆေနှင့်ကျတ်များက ငွေအစစ်၊ ရွှေအစစ်များ နှင့် ၎င်းတို့ အလိုရှိသောအစားအသောက်တို့ကိုဝယ်ယူကြလေ သည်။

အချို့တစ္ဆေနှင့်ကျတ်များကတော့ ရွှေအစစ်၊ ငွေအစစ် နှင့်ကြသောကြောင့် သစ်ရွက်များနှင့်ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတို့ နှင့် ရွှေတုံးများ၊ ငွေဒင်္ဂါးများဟန်ဆောင်ပြီး လာရောက်ဝယ်ယူ လှူရုံကြသည်။

ဈေးရောင်းသူများက နံဘေးတွင် ရေထည့်ထားသော ခင်တုံတစ်လုံးချထားပြီး ဈေးဝယ်သူများပေးသောငွေဒင်္ဂါး နှင့်ရွှေတုံးများကို ရေထဲပစ်ချကြည့်သည်။

ရေထဲရောက်လျှင် ပုံမှန်သဘာဝအတိုင်းပြန်ပေါ်လာ သည်။ ရွှေတုံးက ကျောက်တုံးကျောက်ခဲဖြစ်နေပြီး ငွေဒင်္ဂါးက သစ်ရွက်များဖြစ်နေတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်ဈေးဝယ်လာလျှင် ငွေကို အရင်တောင်းပြီး ရေထဲပစ်ချကြည့်ပြီး စစ်မှန်တော့မှ ကုန်ပစ္စည်းပေးသည်။

ပစ္စည်းအရင်ပေးလိုက်ပါက ငွေဒင်္ဂါးကသစ်ရွက်ဖြစ်နေ သွင်လည်း ဝယ်သူတို့လိုက်ရှာ၍ တွေ့တော့မည်မဟုတ်ပေ။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးပန်ကောင်းတို့နှစ် ယောက်လည်း အနွေးထည်များ အထပ်ထပ်ဝတ်ကာ ခေါင်းစွပ်

များကို မျက်နှာပေါ် ရုံလေးသာရှိသည်အထိ စွပ်ထားကြကာ တစ္ဆေဇေးတန်းအတွင်းသို့လျှောက်လာကြလေသည်။

အနီးဝန်းကျင်မှာသွားလာနေကြသူများမှာ ဘယ်ဟာကလူ၊ ဘယ်ဟာက တစ္ဆေဆိုသည်ကိုတော့ ခွဲခြားရန်ခက်ခဲနေသည်။

နံဘေးမှာသွားလာနေကြသူများကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကိုဂရုပြုမိဟန်မရှိဘဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်နေ ကိုယ့်သွားရမည့်လမ်း ကိုယ့်ဘာသာသွားနေကြလေသည်။

“လှေသမားပြောလိုက်တဲ့အတိုင်း ပဏ္ဍဝကိုတွေ့အောင်ရှာရမယ်”

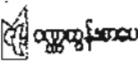
“သူပြောတဲ့ပဏ္ဍဝဆိုတဲ့လူကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးတော့ဘယ်လိုရှာမလဲ”

“ဈေးတန်းလျှောက်ကြည့်ရင်းနဲ့ရှာကြတာပေါ့”
ဟုပြောကာ ဈေးတန်းတစ်လျှောက် လျှောက်လာကြသည်။

ဈေးသည်များရောင်းချနေသောကုန်ပစ္စည်းများမှာ အခြားများများစားစားမပါဘဲ အစားအသောက်များကိုသာ ဦးစားပေးရောင်းချခြင်းဖြစ်သည်။

ခြံထွက်အသီးအနှံများ၊ ဆန်စပါး၊ ဂျုံ၊ ဘိနံ၊ လက်ဖက်၊ အသားခြောက်၊ ငါးခြောက်၊ ပျားရည်တို့ဖြစ်သည်။

ထိုအထဲတွင် ငါး၊ အမဲသား၊ ဝက်သားစသောအသား

များကို အစိမ်းလိုက်ရောင်းချနေသူများလည်းရှိသည်။

တစ္ဆေနှင့်ကျတ်များမှာ အသားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းများကို ကြိုက်နှစ်သက်ကြသဖြင့် ထိုဈေးသည်များအနီးတွင် လူအများဆုံးဖြစ်သည်။

ထိုကဲ့သို့ အသားစိမ်း၊ ငါးစိမ်းရောင်းချသူတို့မှာ တစ်ယောက်တည်း မရောင်းဝံ့သဖြင့် နှစ်ယောက်သုံးယောက်ဝိုင်းတိုင်းထားရသည်။

နံဘေးမှဝင်လုမည့်ကျတ်များ၊ တစ္ဆေများကိုကြည့်သူက ကြည့်၊ အသားထည်သည့်တောင်းကိုကြည့်သူက ကြည့်၊ အသားဖိုးပေးသောငွေကိုစစ်မစစ် စစ်ဆေးသူက စစ်ဆေးပေးကြရသည်။

တစ်နေရာရောက်သောအခါ လူတစ်ယောက်ကို လူနှစ်ယောက် သုံးယောက်က အတင်းဆွဲထုတ်လာသည်ကိုတွေ့ကြရသည်။

ထိုသူမှာ အဝတ်အစားစုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့်တစ်ကိုယ်လုံး သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်နေသည်။

ပိန်ကပ်ကာ အရိုးပေါ် အရေတင်နေသကဲ့သို့ရှိသည်။

“သူကို ဘာကြောင့်ဆွဲထုတ်လာတာလဲ”

“အစားအသောက်တွေကို ပိုက်ဆံမပေးနိုင်ဘဲ အတင်းဝင်လုစားနေလို့ဗျ”

တစ်ယောက် ပြန်ပြောသည်။

“သူနာမည် ဘယ်သူလဲ”
“ပဏ္ဍဝတံ့ သူတောင်းစားပဏ္ဍဝဆိုရင် လူတိုင်းသိတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် သူစားချင်တဲ့အစားအသောက်တွေကိုပေးလိုက်ပါဗျာ... ကျသင့်တဲ့ငွေကို ကျုပ်ပေးပါမယ်”
ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပြောလိုက်သည်။

“ငွေအရင်ပေးပါ”

ပဏ္ဍဝကိုဆွဲခေါ်လာသူများက လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ငွေတောင်းသဖြင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ငွေဒဂါးအချို့ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုငွေများကို ရေအင်တုံထဲထည့်စမ်းကြည့်ပြီး ကျေနပ်တော့မှ ပဏ္ဍဝလိုချင်သောအစားအသောက်များကို ယူခွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ပဏ္ဍဝဆိုသူမှာလည်း ၎င်းလိုချင်သောအစားအသောက်များကိုရသဖြင့် များစွာ သဘောကျနေဟန်ရှိသည်။

သူသည် အိုမင်းရင့်ရော်သည့်ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် အသက်အရွယ်ဘယ်လောက်ရှိနေပြီကိုပင် ခန့်မှန်းရခက်လှသည်။

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ... ဘာကြောင့် အခုလိုဝင်ပြီး အကူအညီပေးတာလဲ”

“ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်သူလဲ”

“ပဏ္ဍဝလိုခေါ်တယ်... ငါက အထင်ကြီးစရာလူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တောင်းရမ်းစားသောက်နေရတဲ့သူပေါ့ကွာ”

ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ပြည်မဘက်ကလာကြတာပါ”

“ဗမာလူမျိုးတွေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာကိုစွန့်လို့ ဒီနေရာမျိုးကိုရောက်လာတာလဲ”

“ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဘာအတွက် ငါနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ”

“မုခကောင်နဲ့အဆိပ်ရေလိုချင်လို့ပါ”

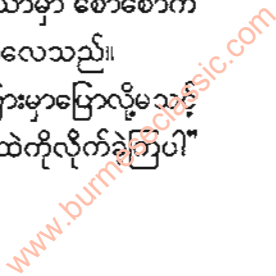
“ဒီအဆိပ်ကောင်နဲ့အဆိပ်ရေ ငါ့ဆီမှာရှိတယ်ဆိုတာမင်းတို့ ဘယ်ကသိတာလဲ”

“ဒီဗွေစက္ကူကာလုနဲ့ ဆရာတစ်ဆူပေတလူပြောပြလိုက်လို့ သိခဲ့တာပါ”

ထိုစကားကြားသောအခါ အံ့သြသောအမူအယာဖြင့် ဘယ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ယခုအခါမှာတော့ ပဏ္ဍဝ၏အမူအယာမှာ စောစောက နှစ်မတူတော့ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြစ်လာလေသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ဒီလိုလူတွေကြားမှာပြောလို့မသင့်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါနေတဲ့ဂူထဲကိုလိုက်ခဲ့ကြပါ”

ဟုပြောကာ လှေတစ်စင်းကိုခေါ်ပြီး ၎င်းနေသောစင်္ဘာ
ခေါ်သွားရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့်ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်
ယောက်လည်း လိုက်သွားကြလေသည်။

ညဉ့်နက်ပိုင်းအချိန်ရောက်လာလေလေ တစ္ဆေဈေး
သောနေရာမှာ လူပိုများလာပြီး ပိုမိုစည်ကားလာလေတော့
သည်။

နုနုနု

အခန်း(၁၅)

သစ္စာဖြင့်ရသောအသိပ်ရေ

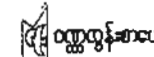
ပဏ္ဍဝနေသောနေရာမှာ တစ္ဆေဈေးရှိသောနေရာနှင့်
အတော်ပင် ဝေးသောအတွင်းပိုင်းတစ်နေရာ၌ ဖြစ်သည်။

လိုက်ပို့သောလှေသမားက ကျောက်စွန်းကျောက်စွယ်
များ ရှုပ်ထွေးသောနေရာတစ်ခုသို့လိုက်ပို့ပေးသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က အပြန်အတွက် လှေသမား
တို့စောင့်ခိုင်းထားရာ လှေသမားကလည်း သဘောတူသည်။

လှေပေါ်မှ အပေါ်တက်ပြီးနောက် ပဏ္ဍဝက သူတို့နှစ်
ယောက်ကို ၎င်းနေသောဂူပေါက်ထဲသို့ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုဂူထဲမှာမှောင်နေရာ သူတို့ရောက်သွားတော့မှ မီးတိုင်

www.burmeseclassic.com

တစ်တိုင်ထွန်းလိုက်လေသည်။

ဂူထဲမှာတော့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများများ မရှိပေ။
လူတစ်ယောက် နေထိုင်ဖြစ်ရုံလောက်သာ ရှိဟန်တူ
သည်။

“ဒီနေရာက ငါနေတဲ့နေရာပဲ... ငါက မှောင်နေတဲ့
နေရာမျိုးမှာပဲ နေလို့ရတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ငါမွေးထားတဲ့သတ္တဝါတွေက အလင်းရောင်မကြိုက်
ဘူး... ဒါကြောင့် မှောင်ထဲမှာပဲ အမြဲနေရတယ်”

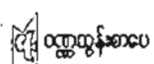
ပဏ္ဍာဝမှာ အမှောင်ထဲမှာအနေများသူဖြစ်သောကြောင့်
အပြင်ဘက်သို့ထွက်လာသောအခါ လူနှင့်မတူတော့ဘဲ နံ
ကောင်ဖြူတစ်ကောင်နှင့်တူနေခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အစားအသောက်ချို့တဲ့သောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အ
ရိုးပေါ် အရေတင်အနေအထားမျိုးရှိနေပြီး အမှောင်ထဲမှာသာ
အနေများသောကြောင့် ဖြူဖပ်ဖြူလျော်ဖြစ်နေလေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာကြောင့်အပြင်မထွက်တာလဲ”

“အပြင်ထွက်လို့နေရောင်နဲ့ထိရင် မီးလောင်ပြီးသေမှာ
ပေါ့... ဒါကြောင့် အစားအသောက်တောင် ထွက်မရှာဝံ့လို့
ဂူထဲမှာပဲ တောင်းရမ်းစားသောက်နေရတာပေါ့၊ မင်းတို့နဲ့တွေ့မှပဲ
ဗိုက်ပြည့်အောင်စားရတော့တယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ဈေးသည်ထံမှ ဒေါက်တာမင်း

ထင်ကျော်ဝယ်ပေးခဲ့သောအစားအသောက်များကို ပလုတ်ပ
လောင်း ထိုင်စားနေလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ကလည်း သူ့စားသောက်
ပြီးသည်အထိ ထိုင်ကြည့်နေသည်။

သူ့အမူအယာမှာ လူတစ်ယောက်စားသောက်နေသည်
နှင့်မတူတော့ဘဲ တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်စားသောက်နေသည်နှင့်
ပင် ပိုတူလေသည်။ ပြီးမှ... .

“မင်းတို့က မုကောင်ရဲ့အဆိပ်ရေလိုချင်လို့လာကြတာ
တော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်နေရာမှာသုံးဖို့လဲ”

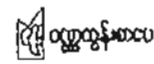
“သူတေသနလုပ်ဖို့လိုချင်တာပါ... ဘာကြောင့် ဒီလို
မေးတာလဲ”

“ဒီအဆိပ်က သာမန်အဆိပ်မျိုးမဟုတ်ဘူး... အဆိပ်
ရေထိမိတာနဲ့နေရောင်ခြည်အထိခံလို့မရတော့ဘူး။ နေရောင်
ခြည်ထိတာနဲ့မီးလောင်သေတာပဲ၊ တခြားအဆိပ်က အဆိပ်ဖြေ
ဆေးရှိချင်ရှိမယ်၊ မုခဆိပ်က ဖြေဆေးမရှိဘူး... အဆိပ်ရေထိ
ပြီးတာနဲ့ အလင်းရောင်ရှိတဲ့နေရာကိုမထွက်ရတော့ဘဲ အမှောင်
ထဲမှာ တစ်သက်လုံး နေရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း သိသင့်သလောက်သိခဲ့ရပါပြီ”

“ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“လူတစ်ယောက်က အဲဒီအဆိပ်ရေကိုသုံးပြီး တခြား
တစ်ယောက်ကိုသတ်ဖြတ်လိုက်တယ်... နောက်ထပ်သတ်

မယ့်သူတွေ ရှိသေးတယ်”

“ဟင်... ဒီစကား အမှန်ပဲလား”

“အမှန်ပဲ... ခင်ဗျားကိုမမှန်တဲ့စကားပြောဖို့ ဘာအကြီးရှိမှာလဲ၊ အဲဒီအဆိပ်ရေက တခြားမှာမရနိုင်ဘူး... ခင်ဗျားပေးလိုက်တဲ့အဆိပ်ရေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လလောက်က လူတစ်ယောက် ဒီကိုရောက်လာပြီး ငါ့ဆီက အဆိပ်ရေလာယူသွားတယ်”
“ဒါပေမယ့် အဆိပ်ရေယူတဲ့အခါမှာ သစ္စာဆိုပြီး ယူရတယ်၊ သစ္စာပျက်ရင် အဲဒီအဆိပ်ရေနဲ့ပဲ သူသေလိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုသစ္စာပြုရတာလဲ”

“အဆိပ်ရေနဲ့သူတစ်ပါးကိုမနှိပ်စက်ရဘူး... မသတ်ရဘူးလို့သစ္စာဆိုထားရတယ်၊ သစ္စာဖောက်ရင်တော့ သူ သေမှာပဲ”

“ခင်ဗျားဆီရောက်လာတဲ့လူရဲ့နာမည်ကိုသိသလား”

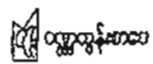
“နာမည်တော့ ငါမသိဘူး”

“ဒါဖြင့် လူရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုမှတ်မိသလောက် ပြောပြပေးပါ”

ပဏ္ဍဝက သူ့ဆီမှာအဆိပ်ရေယူသွားသူ၏အသက်အရွယ်နှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုမှတ်မိသမျှ ပြန်ပြောပြသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်နှင့် ဦးဗန်ကောင်းတို့နှစ်ယောက်ကလည်း အသေအချာမှတ်ထားကြသည်။

“သူ ဘယ်အရပ်ကလာတာတဲ့လဲ”

“မင်းတို့လိုပဲ ဗမာလူမျိုးဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ... အောက်နယ်ဘက်ကလာတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောပြသည်။

“အခုလိုပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း အဆိပ်ရေနဲ့အဆိပ်ကောင်ပေးပါဦး”

“ဒီအတိုင်းတော့ မရဘူး... သစ္စာဆိုပြီး ယူနိုင်မှပေး”

“ဆိုပါ့မယ်”

ဟု ကတိပေးတော့မှ သူ့နေသောဂူအတွင်းသို့ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုနေရာတွင် ကျောက်သေတ္တာနှင့်တူသောသဘာဝရောင်တစ်ခုရှိပြီး အပေါ်မှကျောက်ပြားချပ်ဖြင့် ဖုံးထားလေသည်။

လေးပေပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းလေသည်။ ပဏ္ဍဝက အဖုံးဖွင့်လိုက်သောအခါ ရေအိုင်ထဲမှာ ပြာလဲ့

အရောင်တောက်ပနေသည့်အဆိပ်ရေများထဲမှာ မှခကောင်အချို့ကိုပါတွေ့ရလေသည်။

မှခကောင်၏ပုံသဏ္ဍာန်က ထူးခြားသည်။ ဦးခေါင်းနှင့် ခြူးပိုင်းက နဂါးတစ်ကောင်နှင့်တူပြီး ကိုယ်လုံးက ချေးပိုးထိုး

တောင်နှင့်တူသည်။ အလျားလေးလက်မခန့်သာရှည်ပြီး ကိုယ်အောက်တော့ သိပ်မကြီးလှပေ။

ကိုယ်ပေါ်၌ နဂါးတစ်ကောင်ကဲ့သို့အကြေးခွံသေးသေး

များရှိပြီး အဆိပ်ရေများက ၎င်းကိုယ်မှစိမ့်ထွက်နေလေသည်။
 ရေအိုင်ထဲ၌ရှိနေသော အဆိပ်ရေများမှာ ရေအိုင်ထဲမှာ
 ရှိနေသောမုခကောင်များကိုယ်မှ စိမ့်ထွက်နေသောအဆိပ်ရေ
 များ ဖြစ်ပေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်တို့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်ဖြင့်
 တွေ့ဖူးခြင်းမရှိသေးသော အဆိပ်ကောင်များကိုကြည့်ပြီး များစွာ
 အံ့ဩနေကြလေသည်။

“ဒီလောက် အန္တရာယ်များတဲ့အဆိပ်ကောင်တွေကို အ
 ကြောင့်မွေးထားတာလဲ”

“အဆိပ်လည်းသုံးကတ်ရင် ဆေးဖြစ်တယ်... ဒီအဆိပ်
 ဆိပ်ရေကို ကိုယ်ပေါ်မှာသုတ်ထားရင် နေရောင်ခြည်နဲ့မထိ
 ချင်း ဘယ်လိုရောဂါမှမဖြစ်ဘူး။ လူကိုဒုက္ခပေးတဲ့ပိုးတွေဟာ
 အဆိပ်ရေနဲ့ထိလိုက်တာနဲ့သေတာပဲ။ ဒီဂူထဲမှာနေကြသူတွေဟာ
 ရေ-ဂါမဖြစ်အောင် အဆိပ်ရေကို ကိုယ်မှာသုတ်ထားကြတယ်။
 ဒါကြောင့် သူတို့ ဘာရောဂါမှမဖြစ်ကြဘူး”

“ဒါပေမယ့် သူတို့အပြင်ဘက်တော့ ထွက်လို့မဖြစ်တော့
 ဘူးပေါ့နော်”

“နေရောင်ခြည်မထိအောင် သတိထားပြီးနေကြရမယ်
 ပေါ့... ဒါကြောင့် လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်တွေရှိရင် ညအချိန်
 ထွက်လုပ်ကြတယ်... မနက်ပိုင်း နေထွက်ချိန်ကိုရောက်ကာ
 လာရင် ဂူထဲမှာပြန်ဝင်နေကြတယ်”

ဟု ပြောပြလေသည်။
 လောကတွင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သောအကြောင်းများ
 နေရာများစွာ ရှိကြလေသည်။

သို့သော် ထိုကဲ့သို့သောထူးခြားဆန်းကြယ်မှုမျိုးတော့
 တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမကြုံဘူး... မကြားဘူးကြသေးပေ။

ထို့နောက်မှာတော့ ပဏ္ဍဝထံမှာသစ္စာဆိုရမည်။

ထိုအဆိပ်ရေဖြင့် လူနှင့်တိရစ္ဆာန်တို့အား မသတ်ဖြတ်၊
 နှိပ်စက်ပါဟူသည့်သစ္စာစကားဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သတ်ဖြတ်နှိပ်စက်မိပါက ထိုအဆိပ်ရေနှင့်
 နှိပ်စက်သောရပါစေသားဟူသော သစ္စာပြုရခြင်းပင်ဖြစ်လေ
 သည်။

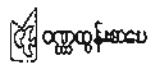
ပြီးတော့မှ ပဏ္ဍဝက အဖုံးပါသောဝါးဆစ်ပိုင်းထဲသို့အ
 ဆိပ်ရေထည့်ပြီး မုခကောင်တစ်ကောင်ကိုပါဖမ်းပြီး ထည့်ပေး
 လေသည်။ ပြီးမှ အဖုံးကိုလုံခြုံအောင်ပြန်ပိတ်ကာ ပေးသည်။

အဆိပ်ရေနှင့်အဆိပ်ကောင်ရသောအခါ ပါလာသော
 မုခများထဲမှ ငွေအချို့ကို ပဏ္ဍဝအားပေးထားခဲ့ပြီး အပြင်သို့ပြန်
 ထွက်လာကြသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ စောင့်ခိုင်းထားသောလှေသမားနှင့်
 ဂူပေါက်ဝရောက်သည်အထိ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အချိန်က မနည်းတော့ပေ။

သန်းခေါင်ယံအချိန်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့် ပတ်ဝန်း

www.burmeseclassic.com

ကျင်တစ်ခုလုံး နှင်းများက ပိတ်ဆီးနေပြီး အအေးဓာတ်ကလည်း များနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဂူအတွင်းမှာပင်နေကြပြီး မိုးလင်းပြီးနင်းကွဲ ပြုတော့မှ လှေရှိရာသို့ပြန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ကမ်းဆိပ်မှာတော့ သူတို့ထားခဲ့သောလှေက ခြေရာ လက်ရာမပျက်ရှိနေသေးသည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ရေစီးသန်သောရွှေလီမြစ်ကြောင်း အတိုင်း မိုးလိုသို့ရောက်အောင် စုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

မိုးလိုရောက်တော့မှ ခရီးသည်တင်ကာများကို အဆင့် ဆင့်စီးကာ မန္တလေးရောက်အောင် ပြန်ဆင်းကြသည်။

မန္တလေးရောက်မှ တစ်ရက်နှစ်ရက်နားပြီး ရန်ကုန်သို့ ထွားဖြင့် ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

ဗုဗုဗု

အခန်း(၁၆)
အပိပ္ပာယ်အရှိဆုံးအပြုံးများ

တစ်နေ့သ၌ နေ့လည်ပိုင်းအချိန်တွင် ခင်မေကြူတစ် ဘက်တည်း ရေကျော်စေ့ဘက်မှ သူမ နေဖိုမိရှိရာဘက်သို့ ပြန်လာလေသည်။

အချိန်က နေ့လည်ဘက်အချိန်သာသာပင်ရှိသေးသော် နည်းနည်းကောင်းကင်မှာ တိမ်များဖုံးနေသဖြင့် နေရောင်ခြည် မျှောက်ကွယ်နေကာ မိုးရွာတော့မည့်အခြေအနေမျိုးပေါ်နေ သည်။

ဦးရွှေကြူသေဆုံးခဲ့သည်မှာ လကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် အ နှစ်အနေက အေးအေးချမ်းချမ်းနှင့်နောက်ထပ်မထူးခြားဘဲရှိနေ

သဖြင့် ခင်မေကြုံလည်း အပြင်ဘက်သို့သွားလာခွင့်သောအခြေအနေမျိုး ပြန်ရောက်နေလေပြီ။

ယခင်ရက်များက အပြင်ထွက်လျှင် တစ်ယောက်တည်း မထွက်ဘဲ အိမ်ဖော်မလေးခေါ်သွားလေ့ရှိသော်လည်း ဒီတော့ မပါလာပေ။

ဒေါ်စိန်မုံနေမကောင်းဖြစ်နေသဖြင့် အိမ်မှာခိုင်းစေရန် အတွက်ထားခဲ့ရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း စိတ်ထဲ၌ ကထင့်ထင့်နှင့်နောက်ဆံငါ့နေသောကြောင့် ဈေးထဲတွင်လိုအပ်သောပစ္စည်းများကိုဝယ်ယူပြီး ဈေးရှေ့မှာတော့ သောလံချားတစ်စီးကိုခေါ်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာလေသည်။

လံချားက ရေမြောင်းကြီးအနီး လူပြတ်သောနေရာ ရောက်သောအခါ လမ်းဘေး၌ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် လံချားရပ်လိုက်တာလဲ”

“ပြောစရာရှိလို့ပါ”

“ဟင် . . .”

အသံကြားတော့မှ လံချားဆွဲလာသူမှာ ကုလားတစ်ယောက်လိုရုပ်ဖျက်ထားသော်လည်း မဟုတ်မှန်းသိရလေသည်။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ”

“အသံတောင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား ခင်ရဲ့ . . . ကိုတို့”

၁၇

ဟုပြောဆိုကာ သူမအနီးသို့လာရပ်လေသည်။

ဒီတော့မှ ခင်မောင်တင့်မှန်း သိရလေတော့သည်။

“ရှင် ဘယ်လိုအကြံအစည်ရှိလို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

“ခင်နဲ့မခွဲနိုင်လို့ပေါ့ . . . အခု ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို

တဖျက်ကယက်လုပ်မယ့် ခင် ဖေဖေလည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့

ခင် ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ပါ။ တစ်ခါတည်း ကိုယ့်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

“အို . . . ဘယ်နည်းနဲ့မှမလိုက်နိုင်ဘူး၊ ရှင်ပြောတာ

သည် ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်မခံနိုင်တော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ ခါးခါးသီးသီးငြင်းနေတာလဲ . . . ကိုယ်တို့

က ဆင်းရဲနေလို့လား၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ကိုတော့ လူတန်းစေ

အောင် ထားနိုင်ပါသေးတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ရှင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်

ထဲမှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်မကိုသွားခွင့်ပေးပါ”

“ရက်စက်လှချည်လား ခင် . . . ခင်တို့မိသားစုတွေ

ဆင်းရဲကျပ်တည်းနေတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ကိုယ်တို့မိသားစုတွေက

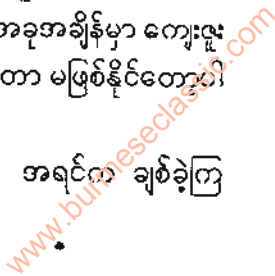
ဆောက်ပံ့ပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကိုမှ မငဲ့တော့ဘူးလား”

“အဲဒါတွေ ကျွန်မ မသိဘူး . . . အခုအချိန်မှာ ကျေးဇူး

နဲ့အားရုံနဲ့လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါ

ဘူး”

“ပြတ်သားလှချည်လား ခင် . . . အရင်က ချစ်ခဲ့ကြ

တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီလား။ အရင်က ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ချစ် လျက်နဲ့ဝေးခဲ့ကြတာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အပြစ်မှမရှိတာ ခင် ဖေဖေရက်စက်မှုကြောင့် ဝေးခဲ့ရတာပဲ။ အခု သူ့မှမရှိတော့ တာ . . . ကိုယ့်ဘက်ကနည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် စဉ်းစားပေးစေခွင့် တယ်”

“ကျွန်မ ရှင်ကိုအပြတ်ပြောပြီးသား ကိုခင်မောင်တင် ဖေဖေဆုံးသွားတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မ ဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်လိုမှစိတ် ကူးလို့မရတော့တာမို့ ကျွန်မသွားပါရစေတော့”

ဟုပြောကာ ခင်မေကြူက လံချားပေါ်မှအောက်ဘက် ရောက်အောင်ခုန်ဆင်းလိုက်ရာ ခင်မောင်တင်က ရွေ့မှပိတ်ရင် လိုက်သည်။

ထို့နောက် အိတ်ထဲမှာ အသင့်ဆောင်ယူလာသော ပုလင်းတစ်လုံးကိုထုတ်ကာ ခင်မေကြူမြင်သာအောင်ပြသည်။

“ခင်သွားလို့ မရဘူး . . . ဒီကနေ့က ဆုံးဖြတ်ချက်ခံပြီး မှထွက်လာခဲ့တာ။ ခင်မမပါနဲ့တော့ မပြန်တော့ဘူး။ ဒီပုလင်းထဲ မှာ ထူးဆန်းတဲ့အဆိပ်ရေပါတယ်။ အဆိပ်ရေထိပြီး နေပူမိလို့ ဘာနဲ့မီးလောင်သေမှာပဲ။ ခင်မလိုက်ရင် ဒီအဆိပ်ရေကို ခင် ကိုယ်ပေါ်လောင်းချထားခဲ့မယ်”

“ဟင် . . . ဒီအဆိပ်ရေကို ရှင် ဘယ်ကရသလဲ။ အိတ်ထဲ က ကြောင်ဝါကြီးနဲ့ကျွန်မဖေဖေကို ဒီအဆိပ်ရေနဲ့ပဲ သတ်ပစ် တာ မဟုတ်လား”

ဟု ဒေါသသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဟင် . . . ဒါတွေကို ခင် ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

ထိုသို့ပြောဆိုနေစဉ် သူ့နောက်ဘက်သို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။ သေနတ်တစ်လက်ကိုင်ထားသော ဒေါက် တာမင်းထင်ကျော်ပင် ဖြစ်သည်။

“သိတာပေါ့ ခင်မောင်တင်ရယ်။ မင်းအဖေ ဦးဘတင့်က တစ္ဆေစေ့က မှုခအဆိပ်ရေရအောင်ယူလာခဲ့ပြီး ဒီရောက်တော့ ဦးရွှေကြူကိုမသေသေအောင်ကြံစည်ပြီး သတ်ခဲ့တာတွေပါ စုံ စမ်းသိပြီးပါပြီ။ မင်းလက်ထဲက အဆိပ်ရေပုလင်းကိုသာပေးပါ”

ခင်မောင်တင်မှာ ပထမတော့ အံ့ဩသွားလေသည်။

နောက်မှ လက်ပူးလက်ကြပ်မိတော့မည်ကိုသိသဖြင့် မ

ထူးတော့ဟန်ဖြင့် လက်ထဲမှာကိုင်ထားသောအဆိပ်ရေထည့် ထားသောပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဒိုင် . . . .”

“ခွမ်း . . . .”

သေနတ်ကျည်ဆံက အဆိပ်ပုလင်းကိုထိပြီးကွဲသွားရာ အဆိပ်ရေများက ခင်မောင်တင်ကိုယ်ပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်သ တဲ့သို့ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် မိုးအုံ့နေရာမှ တိမ်တိုက်များ ကြားမှထွက်လာသောနေရောင်ခြည်က ခင်မောင်တင်ကိုယ်ပေါ် သို့ ထိုးကျလာရာ ချက်ချင်းဆိုသလို မီးခိုးငွေ့များထွက်လာ

သည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် မီးတောက်များထလာပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို လောင်လေတော့သည်။

ပထမတော့ တအံ့တဩကြည့်နေသည်။

နောက်မှာတော့ တစ်ကိုယ်လုံးမီးကျွမ်းကာ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ခင်မေကြူမှာ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ပြီး မေ့လဲလုမတတ်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ပွေ့ဖက်ကာ ထိန်းပေးထားရသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ခင်မောင်တင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ မီးကျွမ်းသွားခဲ့လေပြီ။

အဆိပ်ရေကိုယူခဲ့စဉ်က သစ္စာဆိုခဲ့သည်ကိုဖျက်သဖြင့် အဆိပ်ရေကြောင့် သေရသလား။ ဒါမှမဟုတ် ဦးရွှေကြူအပေါ် ပြုခဲ့သောဝဋ်ကြွေးက တစ်ကျော့ပြန်လည်လာသလားတော့ ပြောတတ်ပါချေ။

အဆိပ်ကိုအသုံးချသောသူမှာ အဆိပ်ဖြင့်ပင် အသက် သေဆုံးခဲ့ရပေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဗိုလ်တထောင်ဂါတ်တဲ အတွင်း၌ လူစုံတက်စုံ ရှိနေကြလေသည်။

စုံထောက်ကျော်စွာတို့အဖွဲ့က ခင်မောင်တင့်၏ဖခင်ဦးဘတင့်ကိုဖမ်းခေါ်လာသည့်အပြင် ၎င်းတို့ထံမှာရှိသောအဆိပ်ရေများကိုပါ တစ်ပါတည်း သိမ်းယူလာကြလေသည်။

ဦးဘတင့်က မငြင်းပေ။ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က မေးသောအခါ အကြောင်းစုံပြောပြလေသည်။

“ကျုပ်နဲ့ကိုရွှေကြူက တစ်နယ်ထဲ တစ်ရပ်တည်းသား ချင်းတွေပဲ... သူနိမ့်ပါးနေချိန်က ကျုပ်က အကူအညီပေးခဲ့ရတယ်။ သူ အမတ်ဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့မိသားစုက အတော်လေး နိမ့်ပါးသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ရောက်တော့မှ သူ့ဆီက ဘာမှအကူအညီမရတဲ့အပြင် လက်ထပ်ဖို့အထိစီစဉ်ထားတဲ့ ကျုပ်သားနဲ့သူ့သမီးကိုခွဲစပ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်...”

ဦးဘတင့်က အံ့တင်းတင်းကျိတ်လျက် ပြောပြသည်။

“ဒါထက် မုခအဆိပ်ရေကို ဘယ်လိုရခဲ့တာလဲ”

“ကျုပ်ထောင်ထဲရောက်တော့ တစ္ဆေဈေးနဲ့မုခကောင် အဆိပ်အကြောင်းကို သိခဲ့ရတယ်။ အဲဒီထောင်ကပဲ လမ်းညွှန်ပေးခဲ့တာကြောင့် ထောင်ကလွတ်လာတော့ ပေတလူဆိုတဲ့လူကို တွေ့အောင်ရှာပြီး သေချာအောင် မေးခဲ့တယ်”

“အဲဒီတုန်းက တာမေ့သချိုင်းသွားတော့ ကုလားလိုဝတ် သွားတယ်မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားက ဒီအထိ သိနေမှကိုး”

“သိပါတယ်... အတွင်းဝန်ရုံးကို ရေပိုက်ပြင်သမား ယောင်ဆောင်ပြီးသွားတော့လည်း ကုလားလိုရုပ်ဖျက်ပြီးသွားခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ဦးရွှေကြူသေသွားပြီး မကြာခင်မှာ အလောင်းကို ဝီရိလှည်းခေါ်ပြီး ချက်ချင်းပို့ပေးခဲ့နိုင်တာ

www.burmeseclassic.com

ပေါ့”

“ခင်ဗျားက ဒီလောက်သိနေမှတော့ မငြင်းတော့ပါဘူး”

“ရုပ်ဖျက်တာ တခြားနည်းမသုံးဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ကုလားလို့ ရုပ်ဖျက်တာလဲ”

“ဦးရွှေကြူက ပုလွန်တောင်ဘက်က နတ်ဘုရားကျောင်း ဖျက်တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကုလားတွေကမကျေမနပ်ဖြစ်နေတော့ အထင်မှားအောင် တမင်လုပ်တာပါ”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“နောက်တော့ တစ္ဆေဇေးမှာရှိတဲ့ ပဏ္ဍာဝဆီက မုခအ ဆိပ်ရေကိုရအောင်ယူလာခဲ့တယ်။ ဒီရောက်တော့ နတ်ဘုရား ကျောင်းနဲ့ပြဿနာဖြစ်နေတာကို အခွင့်ကောင်းယူလိုက်တယ် ပုံမှားရိုက်ပြီး သူ့ကိုသတ်ဖို့ကြံစည်ခဲ့တာပါပဲ”

“ခင်ဗျားလည်း လူပါးတစ်ယောက်ပါပဲ... ကျွန်တော် တို့ ဒီအမှုလိုက်နေမှန်းသိတော့ အင်္ဂါမုခဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ကျွန် တော်အိမ်ကို စာတစ်စောင်ပို့ပေးခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အခုတော့ ကျုပ်တို့မိသားစုအပေါ် ကျေးဇူးကန်းခဲ့တဲ့လူယုတ်မာကိုလည်း လက်စားချေပြီးပြီ... ကံဆိုးတဲ့ ကျုပ်သားလည်းသေပြီဆိုတော့ ကျုပ်ကိုကြိုက်သလို သာ အပြစ်ပေးကြပါတော့ဗျာ”

ထို့နောက်မှာတော့ ဦးဘတင်၏ထွက်ဆိုချက်များကိုစစ် ချက်ယူပြီး အချုပ်ခန်းထဲသို့ပို့လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါမှ စုံထောက်ကျော်စွာက တိုးတိုးမေးသည်။

“ဆရာ သဲလွန်စရအောင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းကောက် တယ်ဆိုတာလည်း တဆိတ်လောက် ရှင်းပြပေးပါဦး”

ထိုအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကပို့တန်စီးက ရက်ကိုစိမ်ပြေနပြေဖွာရင်း ရှင်းပြသည်။

“ဦးရွှေကြူသေဆုံးတဲ့ပုံကထူးဆန်းမှာတော့ သာမန်မ ဟုတ်ဘူးဆိုတာတော့ ကိုကျော်စွာလည်း ရိပ်မိမှာပါ”

“ဒါတော့သိတယ် ဆရာ”

“ဒါဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့လက်ချက်ဆိုတာ သိဖို့ဖြစ် နိုင်ခြေရှိတဲ့လူတွေကိုခွဲထုတ်တော့ သုံးမျိုးထွက်လာတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အနီးကပ်ဆုံးသံသယရှိသူတွေကို ခွဲထုတ်လိုက်ရင် ဦး ရွှေကြူကပါလိမ့်အမတ်ဆိုတော့ ပါလိမ့်အမတ်တွေပွဲကလည်း နီးနေပြီမဟုတ်လား။ ဒီတော့ သူနဲ့အနီးဆုံးမှာရှိတဲ့ပြိုင်ဘက်အ မတ်လောင်းတွေကိုလည်း ကြည့်ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နတ်ဘုရားကျောင်းနဲ့ပြဿနာဖြစ်ထားတော့ အဲဒါနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့လူတွေလည်း သတိထားကြည့်ရတယ်။ ခင်မောင် တင့်တို့သားအဖကတော့ ဆွမ်းကျွေးသွားတဲ့နေ့ရောက်တော့မှ သူတို့အကြောင်းကို ခင်မေကြူဆီကသိရတာပါ”

“ဆက်ပြောပါဦး ဆရာ”

“ဒါပေမယ့် ဒီဗွေကွဲကာလနဲ့ဆရာတစ်ဆူပေတလူတို့နဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့အခါ ထူးဆန်းတဲ့မုခအဆိပ်အကြောင်း သိရတယ် . . . နောက်ပြီး ပေတလူဆီကိုလာတဲ့သူက ကုလားလိုရုပ်ဖျက်ထားပေမယ့် ဗမာလိုပြောတာရယ် အတွင်းဝန်နဲ့စောင့်တဲ့စန္ဒရီက ရေပိုက်ပြင်ဖို့လာတဲ့လူက ကုလားဆိုပေမယ့် ဗမာသံနဲ့ပြောတယ် လို့ပြောလိုက်တော့ တရားခံက ကုလားလို အယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ဗမာတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်လို့ ကောက်ချက်ချမိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

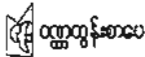

“တစ္ဆေစွေးရောက်ပြီး ပဏ္ဏာဝနဲ့တွေ့တော့မှ မုခအဆိပ် လာယူသွားတဲ့လူရဲ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုမေးကြည့်တဲ့အခါ ဦးဘတင့်နဲ့တထေရာတည်းတူနေတာကို သိလာခဲ့ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာနဲ့ခင်မေကြူကိုအကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းရတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ခင်မေကြူက အဓိကပစ်မှတ်ဖြစ်နေလေတော့ ပစ်မှတ်ကိုပဲတည်ကြည်အသုံးပြုခဲ့လို့ တရားခံတွေကိုဖမ်းမိခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကရှင်းပြလိုက်သည်။

“အခုမှပဲရှင်းသွားတော့တယ် . . . ဆရာ့ကျေးဇူးကြောင့် အမှုမှန်ပေါ်ပေမယ့် သတင်းစာနဲ့ဂျာနယ်တွေက ကျွန်တော်လိုက်လို့ပေါ်တယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော့်နာမည်ပဲတပ်ပြီး ဇောကြဦးမှာပါပဲ”

“ဒါက အရေးမကြီးလှပါဘူး ကိုကျော်စွာရယ် . . . အမှု

မှန်ပေါ်ဖို့သာ အဓိကပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှုမှန်မြန်မြန်ပေါ်တော့ ကျွန်တော်တို့ စခန်းက ဌာနအုပ်ဦးဘကျော်လည်း မျက်နှာကောင်းရ . . . ကျွန်တော်လည်း စုံထောက်မင်းကြီး မစွတာစမစ်ဆီကို အစီရင်ခံပါ (Report) တင်တဲ့အခါ နာမည်ကောင်းရပြန်တာပေါ့”

ဟု ပြောဆိုလေသည်။

ထို့နောက် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ဗိုလ်တထောင် ဝါတ်တဲမြန်ထွက်လာပြီးနောက် တစ်လက်စတည်းနှင့်ခင်မေကြူတို့တိုက်သိုဝင်လေရာ အဆင်သင့်တွေ့ရသဖြင့် အကြောင်းစုံပြောပြလိုက်သည်။

“ခင်မေကြူတို့လည်း အန္တရာယ်တွေကင်းသွားပြီမို့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေရပါပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့သားအမိကို အခုလိုအကူအညီပေးတဲ့အတွက် အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာကိုလည်း ဘယ်တော့မှမမေ့ပါဘူး”

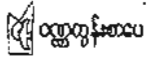
“ကျွန်တော်လည်း နတ်ဘုရားကျောင်းသွားပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောရဦးမယ်၊ သူတို့အပေါ် အထင်လွဲခဲ့မိတာတွေ တောင်းပန်ရမယ်”

ထိုစကားကြားတော့ ခင်မေကြူက . . .

“ကျွန်မလည်း လိုက်ခဲ့လို့ရမလား ဆရာ”

ဟု မေးသည်။

“ရပါတယ် . . . လိုက်ခဲ့လေ၊ ကျွန်တော်ပြန်ပို့ပေးပါ”

မယ်”

ဟု ပြောကာ ကားဖြင့် တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားလေသည်။ ဘုရားကျောင်းရောက်တော့ နတ်ဆရာချန်ရာနှင့်တွေ့ရလေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကိုမြင်တော့ သူကမေးသည်။

“အားလုံးအဆင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ကာလီမယ်တော်လမ်းစဖော်ပေးလိုက်လို့ အခုတော့ အားလုံးအမှုမှန်ပေါ်သွားပါပြီ။ ဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အထင်လွဲမိတာတွေကိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်”

“တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး... မယ်တော်ကြီးက ခင်ဗျားတို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါတယ်... သူ့သာ စိတ်ဆိုးရင် ခင်ဗျားတို့ သေတာကြာပြီ”

“ဖျက်ဆီးခံရတဲ့ဘုရားကျောင်းနေရာ တစ်နေရာရရှိလည်း ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“ဒီစကားကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်... မယ်တော်ကြီးကလည်း ခင်ဗျားတို့လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ”

ဟုပြောရာ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကနံ့တေးမှာရှိနေသည့်ခင်မေကြူကိုတစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူမကတော့ ဘယ်လိုမှမထူးခြားသောဟန်အမူအယာဖြင့် ရှိနေလေသည်။

ထို့နောက် နတ်ဘုရားကျောင်းမှပြန်လာသောအခါ ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က တောင်းပန်လိုက်သည်။

တယ်”

“တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး ဆရာရယ်... ကျွန်မ ဘယ်လိုမှသဘောမထားပါဘူး”

“အလုပ်ကိစ္စတွေပြီးသွားတော့ ခင်မေကြူဆီကလာလည်လို့ရမလား”

“တကယ်တော့ အခုအခြေအနေမျိုးမှာ ကျွန်မတို့သားအမိအတွက် အားကိုးရမယ့်သူမရှိပါဘူး... ဆရာလာရင် ဝမ်းသာရမှာပေါ့”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အချိန်ရရင် လာခဲ့ပါဦးမယ်... ခင်မေကြူကိုပြောစရာစကားလေးတွေလည်း ရှိနေလို့ပါ”

ခင်မေကြူကရှက်သွေးဖြာသောမျက်နှာလေးဖြင့် ခေါင်းညှိဟ်ပြလေသည်။

သူမအနေနှင့် ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ရင်ထဲမှအခြေအနေကို တစ်စွန်းတစ်စသိရပြီဖြစ်သလို လူ့အကဲခတ်ကောင်းသော ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်ကလည်း မပြောခင်ကတည်းက သူမ ရင်ထဲမှအခြေအနေကို အမူအယာများအကဲခတ်ကြည့်ရုံနှင့် သိနေပေပြီ။

တကယ်တော့ ရင်ထဲမှဖြစ်ပေါ်နေသောစကားလုံးများမှာ တခါတစ်ရံ အသံမရှိဘဲဟန်အမူအယာဖြင့်သာ ပေါ်လာဆတ်ပေသည်။

စကားလုံးမရှိသောဟန်အမူအယာများမှာလည်း ချစ်

ခြင်းမေတ္တာအတွက် လိုအပ်သောသင်္ကေတများပင်ဖြစ်ကြ
လေသည်။

ဒေါက်တာမင်းထင်ကျော်က ကားမောင်းနေရင်းမှ ခင်
မေကြူအမူအယာကို အကဲခတ်မိသဖြင့် ကျေနပ်စွာဖြင့် မသိမ
သာ ပြုံးလိုက်သလို. . . .

ခင်မေကြူကလည်း သူ့အပြုံးကိုမြင်သောအခါ မလုံမလဲ
ဖြစ်သွားဟန်ဖြင့် ရှက်ပြုံးလေးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်လေသည်။

ထိုအပြုံးများကပင် နှစ်ဦးစလုံးအတွက် အဓိပ္ပာယ်အရှိ
ဆုံး၊ ဆွစ်စရာအကောင်းဆုံးအပြုံးများ ဖြစ်နေချေတော့သည်။

ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားသော(တစ္ဆေဈေး)အမည်
ရှိ ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည်မှာလည်း နိဂုံးကမ္ပတ်အဆုံးသတ်ပြီ
ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

အနိယာဟောတုသဒ္ဓိအတ္ထာနံပရိဟရန္တု။

တြိသင်္ခ

စာပြီးချိန်- ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ(၃၁)ရက်
ကြာသပတေးနေ့၊ ညနေ (၆)နာရီ. . . .

တြိသင်္ခ တစ္ဆေဈေး

အိန္ဒိယလုံးချင်းဝတ္ထုစာပေ

